CONSTANTIN HUŞANU

PASTILE CONTRA MORŢII

Coperta: *Cristian Almăşanu*

CONSTANTIN HUŞANU

PASTILE CONTRA MORŢII

TIPO MOLDOVA

De acelaşi autor:

Pe fluviu la deal, roman
Clubul Paradis, roman
Preţul fericirii, roman
Ademenirea, roman
Vitrina cu fantasme, roman

I.S.B.N.: 973-85186-1-X

© SC TIPOGRAFIA MOLDOVA S.R.L. IAŞI

POSOLOGIE

Inițial şi potrivit cutumei, mă gândeam să rog o personalitate cu greutate din lumea literelor să-mi precuvânteze această carte născută din teama universală față de sfârşitul obştesc, teamă ce mă terorizează şi pe mine încă din pruncie. Îngrijorat însă că recenzorul ar avea îndoieli asupra efectului terapeutic al „pastilelor" *mele, m-am răzgândit în ultima clipă să mai solicit pe cineva, mai precis cu câteva zile înainte de a pune cartea în mâinile amicului meu de un sfert de secol – Aurel Ştefanachi, poet de profunzime şi proprietarul unei edituri cu tipografie.*

Că ce să spună o terță persoană muritoare despre sistemul meu imunitar menit să înfrunte demn cea mai neiertătoare maladie pământeană şi nu numai? Teama de moarte, teama de „ceva" *care există ascuns în necunoscut şi gata oricând să ne transforme în nimic, face ravagii printre pacienții potențiali ai spectrului negru încă de la geneză. Îngrozită, omenirea a încercat să eludeze căderea în pulbere şi uitare înălțându-şi piramide, scriindu-şi epitafe şi epigrafe, îmbălsămându-şi cadavrele, refrigerându-le în aşteptarea învierii; profeți optimişti şi în depărtare văzători au semănat speranțe vindicative, nu numai apocalipse, încă din negura vremurilor, vestind sosirea unui „mântuitor", iar atunci când presupusul, de către o parte a neamului izraelit, a intrat călare pe un asin în istorie, ne-a oferit un loc de veci iluzoriu, într-o imaginară grădină cosmică,* „călcând cu moartea pre moarte, unde nu este durere, nici suspin". *Ucenicii lui au preluat* „sfânta pastilă" *a Raiului şi i-au dat apoi un caracter negustoresc, de economie de piață la condițional: „ajungi*

acolo numai dacă…!" Subterfugiul metafizic, deşi nu a rezolvat problema morții, a făcut totuşi lumea mai bună printr-un simplu tratament de natură subiectivă, bazat pe credință şi pe interdicția de a nu cerceta.

În concluzie, lumea poate scăpa de teroarea morții prin intermediul cuvântului şi credinței. Nimic mai ecologic, chiar dacă moartea pluteşte în aerul ce-l inspirăm, aleargă prin circulația sanguină, prin circumvoluțiunile organului ce mă ajută acum să semăn pe hârtie sământa speranței şi să o recomand spre însămânțare. Omenirea a „înghițit" atâtea utopii, încât una în plus n-ar face decât să împrospăteze arsenalul de luptă împotriva tragediei produsă de moarte.

Dumnezeu a creat pe om muritor şi a doua oară nu se va mai apleca asupra operei sale cu foarte multe defecte de concepție. Smulgându-l hleiului şi însuflețindu-l, l-a aruncat pe pământ, strigându-i din urmă: „Teme-te!". Prinzând din zbor acest imperativ divin: „Teme-te!", care nu este altceva decât un sentiment, spre deosebire de ***moarte****, care este un eveniment material obiectiv şi dezagreabil, subit mi s-a deschis un culoar spre antidot şi de-a lungul celor 16 povestiri cuprinse în carte am schițat o sumă de rețete cu efect anesteziant asupra senzorului ce declanşează teama. Odată adormit –* ***Moartea*** *nu mai are nici o putere, pentru că viața va continua să răsară din piatră seacă, aşa cum o face de miliarde de ani. Trecerea în moarte, fără spaima caracteristică, devine o bagatelă, dacă nu cumva chiar o sărbătoare, pentru că lumea e dornică de schimbare.*

„Pastilele contra morții" *se iau una câte una, fără apă, cu încredere, fără prejudecăți şi cititorul se va simți mai bine, mai detaşat de* ***Sinistra,*** *mai încrezător în destinul său, mai invulnerabil în unicitatea sa, în prețiozitatea sa, de vreme ce trăieşte o singură dată sub această formă.*

Medicamentul nu are viza Ministerului Sănătății, aşa cum nici celelalte credințe în viața veşnică nu o au, fiind o substanță psihică contra unei maladii psihice – frica de moarte! Nu are contraindicații.

Autorul

30 mai, 2001

Moto:
Lumea asta-i cum o vezi,
Dincolo e cum o crezi!
Cântec popular

DIVAGAȚII DISPERATE DIN INTERIORUL UNUI CERC

Frunzele plopilor de lângă zid foşnesc o simfonie a scurgerii timpului, trecându-şi arcuşul brizei cu miros de peşte peste tremurul lor enigmatic, într-o atmosferă solemnă. La un pas de linia şerpuită, unde apele separă uscatul, glasul mării vălurite, niciodată adormită, mângâie pe creştet plaja, zi şi noapte, ani, milenii, îngroşându-i sedimentul, precum *Vedele* ne-arată, cu siliciul calcaros din scheletele acvatice, ce-au purtat cândva, ca-n letică, spiritele izgonite din Eternitate pe Pământ pentru spălarea păcatelor.

Mă întind lângă un castel imaginat de mâini micuțe, lăsat pradă valurilor, sprijinindu-mi spatele de lucrarea timpului devenită nisip. Privirile-mi mijite de lumina orbitoare se ancorează în stratul albastru al cupolei aruncate peste lume, ca să nu migreze în spațiu. Într-o clipă mă strecor prin nevăzut, spre inima universului, organizat ca o corolă, din care linii luminoase de forță converg într-un singur centru, unde se crede a fi misterul a toate cele existente.

Miile de ani lumină gândul meu le-a parcurs într-o secundă! Cum? Ştiința îngrozită tace. Tehnica tace

uimită. Încă nu au nave capabile să egaleze viteza luminii. A gândului, nici atât! O.Z.N.-urile? Nu sunt pământene.

Să existe ființe care călătoresc cu viteza gândului? Închid ochii. Deasupra mea țipă pescăruşii, alunecând prin aer în rotocoale de vals. Nu-i zăresc, dar le ştiu mişcările, penajul, ciocul plat spre vârf. Aici, pe malul mării, mă simt ca un purice pe circumferința pământului, foarte aproape de a-l părăsi, de a mă desprinde de masa lui, printr-o săritură. Senzația mă îndeamnă la experiențe ezoterice.

Mă adun sub frunte, din tălpi până în palme; trupul mi-l las gol, neînsuflețit; încerc o minune, o levitație, o părăsire a lagărului unde am fost condamnat să exist şi să mă plimb în cerc. Transpir şi percep în continuare împunsăturile prundişului de sub mine, amestecat cu scoici fărâmițate. Efort inutil, încercare ratată, recunoaşterea neputinței, nedepăşirea condiției de muritor, secătuirea puterilor, cădere în abis. Doar inima îşi împrăştie ecoul pulsațiilor prin galeriile trupului rămase goale.

De lângă mine, o voce stranie mă dezmeticeşte:

– Numai eu pot, trupule, ce-ți trece ție prin cap: voiaje prin eterul prezentului şi trecutului, călătorii în timpul încă nevenit.

– Doamne, cine a vorbit? – interoghez surprins neantul.

– Krtadyti, una din reginele lui Citrakeu, dacă ai auzit de el...

– Îți petreci vacanța pe litoralul trac? - întreb şi încerc să-mi zăresc interlocutorul. Nimic!

– Tu ți-o petreci. Eu doar te însoțesc, dacă se poate spune aşa.

– Nu am avut onoarea să întâlnesc nici o regină pe aici! – răspund totuşi fantomaticei prezențe.

– Nici nu aveai cum. Sunt în tine de o vreme. Eşti carcasa mea omenească, închisoarea mea pe drumul evoluției transcendentale.

– Vrei să spui, regino, că locuieşti în pat cu mine?

– Oarecum, dar mai precis în inima ta.

– Îmi cer scuze, înțeleg greu, am încercat un exercițiu de levitație şi m-am epuizat.

– Acorzi prea multă atenție corpului, de unde şi eşecul nesăbuitei încercări.

– Încerc o adaptare la *Carpe diem*!

– Mă bucur că posed un vehicul de lux cu lecturi pretențioase la bord!

– Vrei să spui cumva, alteță, că te-ai furişat în mine venind din ciclul obositor al reîncarnărilor hotărâte de Marele Spirit?

– Cu asemenea cunoştințe, trupule, îmi scurtezi pedeapsa!

– Alteță, dar eu sunt un bărbat! Cum pot avea în gazdă un suflet de femeie?

– Spiritele nu au sex, profanule! Acest organ a fost zămislit în vietăți pentru a le face trecerea mai plăcută şi supraviețuirea prin urmaşi posibilă. Altfel, prin cine am călători, noi, spiritele? Noi, expulzatele! În ce şi-ar purifica ele cugetele până la împlinirea sorocului de reîntoarcere în Masa Marelui Spirit, unde domneşte eternitatea şi fericirea absolută?

– Alteță! Te superi dacă te compar cu un vizitiu urcat pe capra spinării mele?

– E adevărat, nonexistențele nu pot jigni. Fiind efemer, destinat pieirii, practic aproape că nici nu exişti. Totuşi, comparația ta nu este una dintre cele mai literare

şi nici una dintre cele mai adecvate de adresat unei regine! Puteai găsi o metaforă mai de salon. Uiți de unde vin?

– Majestate, iartă-mi grosolănia şi mai ales curiozitatea mea bolnăvicioasă. Nu uit de unde vii, dar nu înțeleg: de ce ai plecat?

– Legile Karmei, inocentule, legile Karmei!

– Serenisima, dacă tot mi-ai îngăduit mie, o biată şi neînsemnată ladă de ambalaj, să-mi cunosc stăpâna, după credința *vedică*, spune-mi, rogu-te, de ce a fost nevoie de o trecere prin lume, de o Karma, de vreme ce în cămaşa invizibilă de spirit există atâta linişte şi fericire? Pentru ce Marele Tată şi-a împrăştiat aşchii din trupul său sacru într-un periplu dureros, de mii de ani, ca până la urmă să-şi strângă copiii la Sânul Său?

– Ca om, vrei să ştii prea multe. Viața fără de mistere nu are nici un farmec, iar existența lor lasă loc unor prezumții tulburătoare.

– Alteță, îmi cer îngăduința să observ că tot ciclul acesta al reîncarnărilor seamănă cu o reciclare a deşeurilor spirituale, idee incompatibilă cu natura lor dumnezeiască. Spiritul universal, de nimeni creat, de-a pururi existent, nu poate conține impurități, fiind imaterial. Atunci, de unde deşeurile?

– Blasfemie, muritorule! Te vor mânca viermii!

– Puțin îmi pasă cine o să mă devoreze după moarte, dar eu te întreb cu deplină umilință: de unde au apărut aceste biete spirite condamnate să călătorească cu *„n”* mijloace de transport, să îndure drama atâtor vieți incomode întru purificare? După lungimea pedepsei date, 4800 de reîncarnări pare o culpă incomensurabilă! De unde şi concluzia că startul lor nu cred să fi fost luat din Masa Marelui Spirit imaculat.

– Ce vrei să insinuezi, putreziciune în devenire?

– Că pe lângă Masa Sfântă a Spiritului Universal Tată mai există cel puțin una de natură contrară, adică rea, cu defecte de concepție morală.

– Gloabă trupească condamnată să mă treci Rubiconul, crede şi nu cerceta! Şi cheamă pe măritul Krşna să te lumineze!

– Te-ai studiat bine, majestate? Nu cumva ai pe... cum să-i spun, pe pielea spiritului, vreo pată pământească? Una care să te deosebească de alte spirite rămase acolo, sus, albe ca zăpada?

– Păcatul vostru, trupuri nenorocite, este că întrebați! Slăbiciunea aceasta v-a şi adus pe pământ, curiozitatea, întrebările iscoditoare.

– Dar pe tine, regino, cine te-a adus? Tu, trup din Trupul Spiritului Universal! Nu ți se pare că avem pedepse identice? Cel puțin eu, ca om, am făptuit un incest fortuit. Ce să faci, dacă Eva era singura femeie pe acolo şi, din păcate, sora mea după tată! Ați trăit cumva, cândva, vreo experiență regretabilă?

– Bănuiesc ce urmăreşti. Să mă atragi într-o cursă plină de silogisme. Ei află, ispititorule, că am parcurs etapele multor reîncarnări în zborul meu pe acest tărâm şi nu mă voi lăsa sedusă de floricelele Şcolii din Atena. Eu ştiu un singur lucru: sunt părticică din Krşna. Alte întrebări nu-mi pun şi nu-mi mai pune nici tu!

– Şi eu ce sunt? Cal de povară? Bun de purtat în cârcă spirite ce-şi aşteaptă mântuirea şi după aceea, cu mine, sapa şi lopata? Dar e nedrept, majestate, e de-a dreptul revoltător. Suport o injustiție strigătoare la cer!

– S-au mai auzit asemenea pretenții. Au fost cotate blasfemii!

– Da, pentru că există o dictatură a moraliştilor, greu de înfruntat, tot aşa cum se cere o supunere oarbă față de Krşna al tău, regino!

– Trupule, rămâi la condiția ta de om! Nu judeca Nemuritorul! Fiind efemer, şi produsul minții tale este şubred. N-ai văzut? Acum o oră ai încercat să te desprinzi de Terra, doar câțiva metri, nu până la cer şi ai rămas lipit pământului şi golit de vlagă.

– Pană de motor, alteță!

– Pană de cunoaştere de sine, lutule! Şi puseu de cutezanță! Vrei să înfrunți pe Atotputernicul, tu, un fir de nimic?

– Un fir de nimic care gândeşte, majestate, deocamdată!

– Tu gândeşti, nemernicie? Eu gândesc pentru tine!

– O fi, dar mie îmi este foame. Spiritele nu cunosc această senzație catastrofală din care se desprind toate relele numite de Budha „dorințe”. De aceea, în afara păcatului originar, ştii, slăbiciunea aceea erotică, eu nu-mi mai recunosc nici o vină.

– Substanță organică îmbibată cu apă, ca un burete de baie, a nu-ți recunoaşte păcatele este o practică curentă printre păcătoşi!

– Dacă foamea este un păcat, acesta aparține proiectantului şi trebuie să recunoşti, alteță, că este un defect greu de remediat. Ar fi nevoie de o minune, care nu s-a mai făcut încă din vremurile biblice. Să ploaie cu mană cerească!

– Slugă proletară, îndrăzneşti să arunci vina de a-ți fi foame în atelierul Domnului? Păi tocmai asta ți-i pedeapsa, obsedat sexual. Cine te-a pus să muşti din merele Evei, deşi Domnul te avertizase că vei plăti scump gustarea asta aparte, rezervată numai...

– Alteță! Dacă îți continui ideea, nu mai pupi împărăția cerurilor în vecii vecilor, amin! Îți ridici nomenclatura cerească în cap! Basta că la următoarea

reîncarnare locuința ta va fi un liliac condamnat să stea agățat de cupola unei peşteri, cu capul în jos, o viață întreagă!

– Păcatul cadă asupra ta, profanator de cele sfinte, pentru că mă provoci la discuții neprincipiale.

– Serenisima, un osândit la viață, la cunoaşterea sfârşitului său tragic, nu cred că mai are obligația să recunoască vreun principiu! E dreptul lui, ca „ultimă dorință", să nege tot.

– Gunoiule! Voi face tot ce trebuie pentru a scăpa de tine. Îmi compromiți drumul spre Înalturi. Ai început să gândeşti în locul meu, să-mi dublezi personalitatea în una bună şi una rea!

– Majestate, dacă ți-am devenit incomod şi vrei să mă părăseşti, lăsându-mă de izbelişte viermilor, că de, trebuie să trăiască şi ei cu spiritele lor în tranzit prin cimitire, fă-mi plăcerea acum, la despărțire, că doar am contribuit şi eu cu ceva la voiajul tău transcendental şi arată-mi-te la înfățişare în toată splendoarea ta regală.

– Nu-mi cere imposibilul! Sunt spirit, sunt antimaterie. Imaginează-ți tu ce vrei! Gândeşte-te la Eva!

– Eva era goală, majestate! Şi după încălcarea poruncii aceleia cu cunoaşterea, nu mai ascundea nici un mister. Pe când înălțimea voastră... concubina mea sacră de o viață, pleci necunoscută...

– Şi satisfăcută. Cu misiunea acestei porțiuni de ciclu îndeplinită. Las în urmă un om care moare cu misterul vieții pe buze. Eu am fost acela! Adio!

Spre seară, când lumea se retrăsese de pe plajă, țiganii care adunau gunoaiele în saci de plastic au descoperit un trup, încă nebronzat, care nu mai dorea să se întoarcă în camera lui de la hotel. Regina, care-l însuflețise până atunci, plecase. Pe undeva, prin celulele creierului său în răcire, mai persista regretul că nu

crezuse în reîncarnare. Acum ar alerga cu Krtadyti de mână pe nisipul cald şi peste sclipirile acelea diamantine în mişcare pe creasta valurilor, reflectate de o lună plină ieşită din apa mării, prea târziu ca să-l mai însufleţească cu misterul ei divin.

NEMURITORII?

Felicia Caraiman puse penelul pe marginea şevaletului şi îşi îndreptă bustul plinuț spre înalturile seducției. Se simțea extenuată şi golită de orice inspirație. Ajunsese din nou la bariera aceea de neînvins, de netrecut. Desenul, culorile exprimau doar ce ştia, ce reuşise să afle în cei treizeci de ani de existență terestră. Necunoscutul continua să rămână în cochilia sacră a misterului. Se prăbuşi pe canapeaua din atelier acoperită cu o cergă maramureşană şi închise ochii. Sub pleoape i se făcu lumină şi zidul acela fără de margini, cu o poartă de aramă coclită de lucrarea timpului, scufundată într-o ceață gălbuie, îi apăru din nou.

De doi ani de zile aceeaşi imagine îi tulbura liniştea de câte ori pleoapele ei subțiri şi arcuite îi cădeau peste albăstrimea ochilor. Gândurile îi deveneau atunci dureroase. Să fi fost un semnal de Dincolo, un îndemn la transpunerea acestei imagini-coşmar pe pânză? Dar un zid, la urma urmei, ce putea să sugereze? Locul unde se sfârşeşte ceva, acest capăt putând fi un hotar de pământ sau de viață! Nu? Până nu va afla cum arată lumea sau nelumea din spatele acestei zidiri opace, mâna ei nu o va reproduce! Gândea că necunoscutul ar putea fi sensibil

la o provocare lumească şi într-un moment de ambiție olimpică şi-ar arăta înfățişarea!

Felicia refuza instinctual să rămână la suprafața lucrurilor. Încercase o variantă pe pânza din fața ei, dar desenul nu exprima decât o neputință ternă. Căuta himere? Ei bine, da! Căuta himere. Dacă ele există, de ce să nu le caute? Cine o oprea? Atunci, pentru ce ne-a mai fost dată gândirea? Deschise ochii. Nu mai suporta proiecția zidului acela terorizant, neclintirea şi sfidarea lui. Avea nevoie de un răgaz pentru spălarea retinei, de un mic divertisment. Întinse mâna ei subțire, delicată şi albă, cu degete fine, mai curând de pianistă decât de pictoriță şi apucă de pe măsuța de lângă canapea ziarul cumpărat dimineața. Îl răsfoia ca pe un detector al vieții de toate zilele din cetate.

Lumea se zbătea în cloaca ei îngrădită de un orizont impus de cineva mai presus decât ea, hărțuind-o şi muşcând-o ca pe o biată căprioară căzută în aceeaşi groapă-capcană cu duşmanul ei lupul. Viața devenise un poligon experimental în care se trăgea la întâmplare. În spatele țintelor ochite şi perforate se găseau alte particule şi după primul cer înstelat, vizibil cu ochiul liber, se conturau alte ceruri pe ecranele telescoapelor electronice. Imensitatea spațială zdrobea şi însingura ființa umană mirată şi plăpândă. Țipetele ei disperate înlăcrimau rubrica „Matrimoniale”, dar câteodată o făceau şi amuzantă. În spatele cuvintelor se ghiceau mistere blonde sau brunete, apa neîncepută, trupul necunoscut, cu căldura lui miraculoasă izvorâtă din arderi cosmice aprinse cândva, cu milioane de ani în urmă, lăsată moştenire celor vii de către cei morți, trecută de la unii la alții prin tunelul timpului, ducând cu dânsa un mesaj nedescifrat încă.

Contorul cerebral prin care i se strecura şuvoiul gândurilor murmura din nou. Depăşise punctul mort. Efectele amuzamentelor ce le găsea în fiecare anunț! Ilaritatea lor, strigătele vânzătorilor de iluzii în talciocul omenesc o revigoraseră. Mereu găsea o cale de evadare din angoasă! Numai Dincolo, Dincolo, după poarta de aramă, prea înaltă ca să sară peste ea, prea opacă pentru a o pătrunde cu privirile, eul ei însetat de nemurire şi cunoaştere nu-i ajungea!

Starea aceea de vibrație sterilă o copleşi din nou. Îşi chemă acasă privirile pierdute în gol şi le alunecă alb în josul rubricii speranțelor. Cine ştie? Țipete răguşite ale cocoşului de munte în călduri, de rățuşte rătăcite prin păpurişul bălților sălbatice, îndemnuri mascate ale neguțătorilor de tarabă, dimensiuni corporale, culori de ochi, etalarea pasiunilor ce ne țin de urât, zorzoane adiacente cărnii bântuită de vreri şi deodată, ce o fi mai însemnând şi gluma aceasta tipărită cu aldine, în chenar, la suprapreț:

„Domn singur, nemuritor, liber profesionist, privatizat, fără alte obligații, atent la lume, scormonitor, imprevizibil şi extrem de trist, auto Mercedes, vilă cu poartă de aramă, caută îngeră sau demonă nemuritoare, suplă şi încântătoare, răbdătoare la pedepsele vieții şi înțelegătoare, pentru prietenie, ispăşire sau veşnică damnare, sufletul meu pendulând între două lumi neconciliabile şi pentru a mă însoți în deflorarea timpului şi a misterului ce-l deține (la început), apoi parteneră la veşnicie. Telefon 777.777, în al şaptelea cer, colț cu Eternitatea”.

Felicia se ridică brusc din poziția ei de odaliscă, pozând în pielea goală, rămânând apoi blocată în formă de scaun pe marginea divanului de culoare mov. Se

şterse la ochi şi reciti anunțul cu maximă concentrare asupra fiecărui cuvânt, apoi căzu într-o meditație efervescentă, stimulată de ineditul textului lecturat. Într-o lume în derivă se putea scrie orice, dar la această tejghea matrimonială glumele nu ar putea fi interpretate decât ca atare şi nu s-ar găsi nici o nebună să le dea curs şi crezare. Era posibilă şi o eroare de tipar. Ce cuvânt putea fi în realitate în locul celui eronat tipărit? În locul lui ***nemuritor****?* Nemârâitor? Cam arhaic şi cam neconvingător! Dacă nu mârâie la pedepsele vieții, atunci de ce mai caută o femeie? Să i le uşureze? O femeie nemârâitoare? Omul acesta îşi dorea imposibilul!

Nu, nu credea într-o greşeală de tipar. Anunțul ascundea o stare dubioasă într-o metaforă S.F. Nemuritori au fost doar Ziudsuddu şi Ut-Napistim din legenda Potopului, doi regi evocați de Ghilgameş, prin mileniul III î.e.n. Zeii îi sfătuiseră să construiască corăbii încăpătoare pentru a salva sămânța vieții de la înec. Şi drept răsplată, după potop, pentru serviciile lor de „salvamar”, i-au înălțat la cer. În felul acesta, promisiunea zeilor nu a mai putut fi probată. Dacă îi lăsau pe pământ, îi vedeam şi noi plătind bilet de intrare la vreun muzeu. Sau, poate, anunțul acesta ciudat aparține unuia dintre ei? Deşi, prin esența sa cameleonică, materia nu a atins niciodată starea de stabilitate nemuritoare! Să fi sărit acest domn în lumea misterioasă de Dincolo de zidul ce i se arăta obsesiv, sub pleoape, de câțiva ani? Fără a reuşi să afle ce se ascunde în spatele lui?!

Ipoteza o însufleți subit. Trebuia să întâlnească acest bărbat neapărat! Venind de Dincolo, el o va scăpa de calvarul zidului obsedant, îi va releva misterul din spatele lui şi când va fi să moară, va lăsa omenirii o galerie de tablouri cu scene din Paradis sau din Infern, scene adevărate, veridice, nu danteşti, ci scene povestite

de un martor ocular. Atâta doar! Şi nemurirea i-ar fi asigurată! Poate Dumnezeu, dacă există, îi scose în față anunțul acesta bizar pentru a o elibera odată de un travaliu devenit calvar, obsesie şi coşmar, de o căutare epuizantă şi infructuoasă.

Se ridică de pe canapea, trupul îi devenise mai uşor, mai imaterial, şansa de a se elibera de starea aceea stresantă şi confuză o spiritualizase până într-atât, încât drumul parcurs până la telefon deja nu mai conținea elemente pământeşti, consistență dură, formă, gravitate. Plutea parcă pe deasupra zidului acela ezoteric. Discul aparatului se roti de şase ori, începând din dreptul cifrei 7. Îi răspunse o voce stranie, reverberantă, astrală, sigur netelurică. Nici nu mai încercă să-şi asigure autenticitatea numărului format. Era el, nemuritorul. Inima-i porni la galop spre zidul-mister, lăsând-o singură cu necunoscutul. Glasul îi pierise, iar pauza necesară formulării unei interogații sau recomandări i se păru egală cu timpul traversării spațiului dintre două planete. Trebuia să-şi revină şi să-i vorbească ca o nemuritoare a-toate-ştiitoare, să-l uimească cu primele cuvinte:

- La telefon Ziudsuddu? – spuse ea, ca şi cum ar fi întrebat dacă acolo, la capătul firului, se află serviciul de informații matrimoniale.

- Nu! A murit acum trei sute de ani, pentru că s-a însoțit cu o muritoare. Aici e Ut-Nepistim. Cu cine am surpriza?

- În legătură cu anunțul din ziar...

- Da, şi îndeplineşti toate condițiile, inclusiv aceea de nemuritoare?

- De nemuritoare... nu, dar mă poți ajuta să devin...! Ar fi de ajuns să-mi povesteşti cum e Dincolo de zid şi voi rămâne demnă alături de tine...

- Doamnăăă... doamnă, nu?

- Doamnă! Dar liberă... Felicia Caraiman!

- Sincer să fiu, nu speram să-mi telefoneze cineva, anunțul meu putând fi interpretat ca o glumă sau ca o dorință imposibilă de atins. Cum de ați cutezat?

- E ceva specific femeiesc...

- Şi ce sperați de la mine?

- O scurtă întrevedere. Anunțul pare bizar...

- Fixați dumneavoastră un loc anume?

- Da, lângă Mitropolie, chiar la intrare.

- Nuu, acolo nici într-un caz!

- Ai vreun conflict cu Dumnezeu?

- Eu, nu! El, în schimb, mă consideră un concurent potențial...

- Atunci fixați dv. un loc mai ferit de invidioşi.

- Aş prefera lângă Bolta Rece.

- Acolo unde se încălzesc spiritele?

- Şi se prăsesc... Câteva dintre ele au şi intrat în Pantheon.

- Nimic împotrivă! Se aprobă.

- Semne de recunoaştere?

- Eu voi purta agățată de umărul stâng o poşetă din piele de şarpe (care după isprava cu seducerea Evei, a rămas şi el nemuritor).

- Eu voi purta sub braț o carte mare cât un hronic, legată în piele nemuritoare... Mi-am permis să iau o bucată din spatele lui Ziudsuddu, dacă tot a fost deposedat de zile şi să leg cu ea Infernul lui Dante. E o piele de culoarea timpului pierdut.

- Sper să nu ne confundăm cu altcineva! – mai spuse Felicia.

- Atunci să stabilim o parolă pentru evitarea oricărei neînțelegeri. Eu voi întreba pe persoana presupusă: - *Nemuritoarea?* Iar ea, dacă eşti tu, îmi va răspunde: - *Nemuritorul?*

- Şi după aceea, dacă vom reuşi să ne descoperim?

- Ne vom proba nemurirea!

- Vai, mor de curiozitate!

- Nu e lucrul cel mai rău, dar unii au murit cu adevărat. Păcatul lui Adam se transmite acum genetic. Dacă el nu ar fi fost curios, rămânea nemuritor!

- Nemuritor, dar singur...

- O avea pe Eva!

- Era ca şi cum nu ar fi avut-o, dacă ar fi respectat imperativele Tatălui.

- Problema e mult mai complexă şi mai controversată. Ne-ar trebui ceva timp pentru a o aborda în profunzime. Dar mai întâi să ne întâlnim.

- M-am şi gândit cu ce să mă îmbrac. Acum pomii pastelează străzile cu frunze galbene. Nu suport moartea naturii. Mă cuprinde anxietatea şi-mi aminteşte de moartea mea...

- Dacă o aştepți, nu are nici un rost să ne mai întâlnim. Eu caut o nemuritoare!

- Atunci îmi voi pune un mantou verde. La revedere! Am plecat spre tine. Dacă eşti ceea ce pretinzi, nemurirea mi-i asigurată.

- Alo! – mai încercă nemuritorul să continue dialogul, dar linia telefonică suna ocupat. Femeia aceea o blocase şi probabil în momentul acesta îşi punea pe dânsa o fustă strâmtă, ciorapi subțiri, franțuzeşti, pentru înnobilarea piciorului, nu pentru căldură şi se parfumează, adagio indispensabil seducției.

Felicia îl zări de la distanță, Nemuritorul fiind cu un cap mai înalt decât restul oamenilor ce-l intersectau. Sub braț ținea într-adevăr un hronic uriaş, cu cotorul şi marginile aurite, un incunabulum, probabil. Dar ce o lovi relevant, chiar din momentul descoperirii lui, fu fața lui

masivă traversată de o mustață fuioroasă, cât o felie de harbuz turcesc, de culoare neagră (dacă nu o fi fost cănită) şi apoi bărbia lată şi despicată, atârnată semeț sub un maxilar ce inspira tenacitate, siguranță în folosire şi durabilitate. Erau semne de nemurire, dacă ținem seama că dezintegrarea omului începe de la dinți. Privirile candidatei la nemurire urcară apoi, pe măsură ce se apropia, de-a lungul unui nas-stâncă, cu doi versanți şi nările ascunse. În sfârşit, la un pas în fața lui, ochii Feliciei îi căutară pe ai Nemuritorului şi dădu de două lacuri fără fund, în care vulcani nestinşi tulburau apele cu irizări ciudate şi, din când în când, mai aruncau înspre în afară jerbe de lavă incandescentă însoțită de pietroaie. Îşi feri privirile instinctiv, aşa cum te fereşti din traiectoria unui pumn de pugilist ce-ți caută figura, după care îşi poposi lumina ochilor, puțin speriați, pe o frunte lată, ca o platformă de aterizare, flancată spre tâmple, în chip curios, de câte un nodul ascuns cumva sub epiderma de un măsliniu-roşcat. Părul negru, de catran (vopsit, poate, cu pigmenți de hidrocarburi luate din cazanele Infernului), căzut în părți până pe umeri, un păr sârmos, de grosimea firelor din coada unui cal, păr mai mult animalic decât omenesc, adăugate la toate celelalte văzute dintr-o ochire, îi sugeră Feliciei ideea căzută ca un fulger că se află chiar în fața unui diavol. Şi dacă versiunea se dovedea adevărată, cu siguranță tipul era nemuritor. Nu mințise! Diavol? Ei bine, fie! Mă voi însoți şi cu dânsul, dacă altfel nu se poate afla ce-i după zidul acela nenorocit!

Şi el o zărise de departe înotând prin şuvoiul viu de oameni grăbiți, ce vălureau spre dânsul. Se apropia ca o pată verde, ce apare şi dispare în dosul crengilor umane, bătute de vântul ce aduce toamna. Trupu-i încă necunoscut se afla scufundat într-un mantou bogat în

falduri, menite să şteargă orice formă feminină. Şi totuşi, prin țesătura de culoarea lunii mai, iradia o aură aproape vizibilă, ce-i contura doar mental periferiile trupului. Detaliile nu i le depista decât intuitiv şi cu atât mai spectaculos acest proces de cunoaştere a celei mai mari minuni pământeşti. Ştia ca un biolog secretele cărnii, până la structura intimă a celulelor, dar efluviul acela de mister emanat la unele femei din intimități insondabile nu-i stabilise niciodată izvorul. Mecanismul de plutire, ca un parfum de regina nopții, ce umple camerele cu ferestrele deschise seara, şi de penetrație în fibrele nenumite ale simțirii bărbăteşti – rămânea un mister, un „ce" imaterial, de natură transcendentală. Fascinația feminină, ca un tentacul ce te cuprinde de mijloc şi te trage spre locul pe unde se pătrunde dincolo de conținut şi conştient, într-o stare plină de imagini răscolitoare, ce se derulează, aproape aievea, în oglinzile nevăzute ale trupului agresat erotic, constituia o probă – gândea Nemuritorul – a existenței unei energii-farmec transmisă din generație în generație, peste efemeritatea cărnii apărută nu se ştie de unde şi dispărută, rând pe rând, în aceeaşi direcție necunoscută. Această seducție irumptă nu din trupul femeii, ci din formele ei, era, probabil, o energie aparte, nemuritoare, superioară scheletului material al lumii, schelet îndemnat la creație tocmai de către acest flux misterios ascuns în dinamica nudului carnal, dar mai presus decât proteinele, lipidele şi glucidele din care se compune. Să se sprijine pe acest eşafod enigmatic şi peren întreaga continuitate omenească? La lecția aceasta lipsise, ceea ce avea să-i fie fatal.

În sfârşit, timpul din antractul întâlnirii se consumă aşa cum îi este lui tristul obicei şi cei doi geologi-antropologi puşi în permanență pe studiul pietrei filozofale de pe potecile necunoscutului se treziră față în

față, nu la sfârşitul unui proiect, ci la începutul unei lungi călătorii cu destinație incertă.

Şarpele atârna de umărul stâng al femeii, bătându-i şoldul, se pare arcuit ca o ogivă, cu pielea sa moartă şi tăbăcită ce-i mai rămăsese după transferul întregii sale puteri de seducție Evei biblice, cap de serie.

Nemuritorul îi privi geanta din pielea reptilei bârfită de oameni timp de mai multe milenii şi-i trecu prin minte ideea că hominidul ar putea deveni nemuritor dacă s-ar lăsa jupuit de piele, aceasta conținând un mare număr de receptori, prin care mucenicul ar putea continua să comunice cu lumea înconjurătoare. Se mai gândi apoi la sfinții părinți care au acceptat de voie – de nevoie tortura ucigătoare a jupuirii şi în final au intrat în calendarul nemuritor, desigur cu numele. Problema este: ce s-a ales cu corpul? Va mai medita, pentru că deja femeia îl abordase frontal şi-l întreba:

- Tu eşti Nemuritorul?

- Tu eşti Nemuritoarea?

- Ți-am spus şi la telefon, în curs de devenire... Tu însă ai putea să mă desăvârşeşti, dacă eşti într-adevăr ceea ce pretinzi.

- Suntem oare întotdeauna ceea ce ne credem?

- Ştiu doar că avem nevoie de această credință, chiar dacă este zidită pe un fundament fals. Lipsa ei ar fi egală cu lipsa gravitației ce ne ține în viață pe pământ.

- Da, se pare că ne-am recunoscut. Noi suntem cei de la telefon. Porți şi poşeta aceea din piele de şarpe. Apropo! De ce ți-ai ales tocmai un asemenea obiect cu trimiteri interogative la o scenă din vremuri imemorabile?

- Unii poartă cu ei un cristal cu puteri miraculoase, se spune. Eu port o piele de şarpe. Simt că mă protejează şi mă face mai înțeleaptă.

- A mai făcut strămoşul acestei reptile pe cineva, cândva, înțeleaptă şi femeia a simțit subit că-i lipseşte ceva...

- Este şi explicația pentru care am venit la această întâlnire...

- Eva! Nu, nu doresc să-mi pierd nemurirea şi nici să rămân cu mărul în gât!

- Nu mă cheamă aşa. Dă-mi voie! – şi-i întinse mâna ei dreaptă cu unghii roşii, sângerii: Felicia Caraiman!

- Deci a sosit momentul să ne cunoaştem. Numele meu este Andromeda Necunoscutul.

- Ciudat! Vii din galaxia aceea îndepărtată?

- Aşa mi s-a spus, după ce v-am învățat limba.

- Ai reuşit să evadezi dintr-un spațiu, de noi pământenii, doar învățat şi niciodată atins?

- Hm, spațiul este ca o capcană. Nu se poate evada din curtea lui. Cel mult te poți ghemui la un colț sau altul al acestei cuşti în care şoricelul intră după caşcaval.

Andromeda ar fi dorit să continue ideea, dar se opri când descoperi mai bine capul Feliciei, singura componentă a trupului ei mignion ce se deconspira de sub faldurile largi ale mantoului verde. Avea un păr blond-aurifer, ce-i cădea lins pe lângă tâmple şi ceafă, până pe umeri, pentru a-şi înălța apoi vârfurile spre locul de pornire. Acest gen de coafură îi dădea o înfățişare serafică. „Dacă arată ca un înger, gândi Andromeda, s-ar putea să candideze la nemurire!”

- Spuneai, totuşi, la telefon că te numeşti Ut-Nepistim?!

- Ut-Nepistim şi sunt. Oamenii nu au avut de unde şti acest amănunt şi mi-au zis Andromeda.

O sumară cunoaştere şi recunoaştere se consumase. O tăcere însă plină de întrebări plutea în jurul lor sau ei pluteau în ea.

- Incunabulum ce-l ții sub braț e semnul Nemuritorului? – sparse Felicia pelicula antifonică şi emoțională ce se interpunea între ei, împiedecându-i să se cunoască.

- Nu. E însuşi obiectul Nemuririi. E poarta prin care se intră în Eternitate.

- Doamne, de când mă terorizează această poartă de aramă, de când o visez şi de când încerc zadarnic să o trag într-o parte pentru a vedea ce se ascunde în spatele ei! Pentru a o descoperi acum sub brațul tău! Ți-am spus şi la telefon, cumva, fără să cunosc ce comoară deții. Eliberează-mă de acest coşmar, ajută-mă să termin un tablou la care lucrez de cinci ani de zile şi te voi plasa în spațiul acela misterios lăsat în zid de către poarta larg deschisă de tine. Voi deveni nemuritoare şi atunci aş putea să mă alătur ție, fără să-ți mai fie teamă că ai putea împărtăşi soarta lui Ziudsuddu, însoțit cu o femeie muritoare!

- Felicia, Felix romanizat, îmi promiți o după-amiază interesantă, dar să mergem într-un loc ferit. Vezi ce-i în jurul nostru! Lumea-i ca o viitură. Dacă nu te dai la o parte din fața valului ei amenințător, te cuprinde şi te împinge de-a rostogolul spre străfunduri, te sufocă şi te termină. Să fugim, să ne retragem undeva mai sus, de unde să privim furia apelor!

- Dar mai ales spațiul unde ajung şi se potolesc! – completează ideea candidata la nemurire, nerăbdătoare să canalizeze discuția spre pata aceea neagră de dincolo de zid, pe care ar putea să o lumineze cu ajutorul acestei ființe matusalemice şi nu numai atât.

- Felix! Locul unde se potoleşte lumea, paradoxal, nu admite prezența omului viu. În această zonă opacă, cunoaşterea ne cere sacrificiul suprem. Când Adam a păcătuit, încercând să-şi afle viitorul, Dumnezeu l-a sacrificat, condamnându-l la moarte ca pe un câine!

- Există, deci, o zonă împrejmuită cu sârmă ghimpată, unde are acces numai cel ce a creat-o. Atunci tu eşti nemuritor, fiindcă nu încerci să pătrunzi în acest teritoriu? Sinceră să fiu, nu m-ar interesa nici pe mine, dacă nu aş fi obligată să ajung acolo... Iar dacă e vorba să descopăr starea omului de după moarte, trăgându-mi un glonte în cap, prefer să renunț la căutare şi să te descos pe tine. Te invit în camera de tortură a acestei întrebări fundamentale şi, presimt, nemuritoare, dacă nici tu...

- Îmi plac întrebările terorizante. Fac parte din profesia mea... Să oprim un taxi. Traseul şi punctul terminus îl vei spune tu şoferului. Întotdeauna am acordat prioritate doamnelor.

- Ai avut ocazii multe să-ți manifeşti politețea?

- Mai transparent, te rog!

- Alte femei în viața ta?

- Una.

- Şi?

- Am acceptat să spun „da” cu o condiție: în dialogurile purtate cu mine sau cu alte persoane să nu abordeze niciodată următoarele teme: despre vreme, copii, menaj, modă şi fluctuația prețurilor.

- Şi?

- A murit asfixiată de emanația acestor cuvinte ferecate într-însa... Dar să oprim un taxi, un şofer...

- Sper să nu fie unul din şoferii Iadului!

Andromeda se prefăcu a nu fi auzit temerea Feliciei, simulând o preocupare asiduă pentru descoperirea unei maşini de piață liberă, care apăru din senin şi se opri la bordură, fără ca femeia să o fi văzut venind de undeva. O dată instalați pe locurile din spate, Felicia strecură şoferului o direcție incertă: „Mergi deocamdată înainte!" Omul de la volan, cu o ceafă tot aşa de lată precum a omului nemuritor de lângă dânsa, nu-i răspunse, părând a cunoaşte exact traseul ce o interesa, ceea ce se şi adeveri, maşina oprind după cinci minute la o poartă din fier forjat, lângă clădirea Academiei.

Ea o luă înainte pe o alee îngustă, cimentată, în timp ce Andromeda o urma îndeaproape, fără să fi lăsat impresia şi timpul necesar achitării cursei. De altfel, când Felicia întoarse capul, în dreptul porții nu mai era nici o maşină. Plecase fără cel mai mic zgomot, aşa cum venise. Nemuritorul fu introdus direct în atelier, amenajat şi ca un salon de primire. Îl invită într-un fotoliu, străjuit de o măsuță sculptată, pe care Andromeda îşi aşeză incunabulul. Felicia îşi scoase mantoul acela verde şi pământeana coborî din imaginația însoțitorului ei în forma sa naturală. O bluziță galbenă incapabilă să mai ascundă ceva din bustul cioplit de vreun artist cu viziuni divine asupra perfecțiunii şi nu născut de o mamă incapabilă să înfrunte jocurile nefaste ale naturii, îi descoperea fără menajamente tot ce Phidias pusese în nudurile sale, asigurându-le nemurirea până în zilele noastre şi dincolo de ele. Restul vestimentației, de asemenea, nu-i mai asigura nici o protecție, deconspirându-i toate avanposturile de unde se trage în bărbați cu gloanțe fermecate şi alte arme de inspirație diabolică.

- În timp ce filtrul de cafea ne va procura un reconfortant, eu voi intra direct în subiectul ce m-a

încătuşat ireconciliabil – aruncă Felicia o perdea de protecție peste uimirea musafirului sedus vizibil de formele ei carnale (a căror putere de penetrație le-o cunoştea foarte bine), tocmai pentru a-l deconecta de la firul nevăzut ce se țesea sub fruntea sa masivă, ca o pânză de păianjen ce agață musculița. Mai ales că, de data aceasta, victima se dovedea incomparabil mai puternică decât țesătorul de capcane, pe la colțuri de icoane!

- Sunt numai ochi şi... numai ochi!

- Tocmai! Să depăşim starea aceasta inexplicabilă născătoare de himere, ce țâşneşte din formele unui trup şi dacă vrei să vorbim chiar despre ele... Am o galerie întreagă. Vino, te rog! Iată nudul acesta de femeie pe fundalul nesfârşitului sugerat de valurile blânde ale unei mări ce alunecă după orizont.

- Dacă mi-i îngăduită o indiscreție! Este un autoportret? Încă nu-mi răspunde! Dacă da, şi înfățişarea personajului îmi întăreşte convingerea, ți-ai asigurat nemurirea!...

- Vezi, Andromeda, ce-mi scapă mie este tocmai forma personajului în mişcare. Cel de pe pânză poate cunoaşte o oarecare nemurire, dar modelul lui? Viul lui? Se va topi ca orice formă muritoare. Dincolo de acest adevăr implacabil începe misterul. Ce ştii despre el?

Şi fără a mai aştepta un răspuns, puțin probabil lămuritor, invită musafirul nemuritor, printr-o mişcare de cap, în fața şevaletului. O pânză de aproximativ un metru pe 60 cm. reprezenta, într-un gri nedefinit, un zid a cărei margine de sus depăşea limita tabloului, ca de altfel şi lungimea sa. Doar piatra din el, cioplită în forme ciudate (de capete de om, de păsări şi animale, insecte şi microorganisme, frunze şi trunchiuri de copac), sugera ideea de zid şi mai ales poarta ornată cu arabescuri

arămii şi încuiată cu un lacăt enorm, ca un semn de întrebare spânzurat de întuneric.

- Imaginea aceasta, Andromeda, nu mă slăbeşte zi şi noapte! Poți tu sparge lacătul şi să pătrundem Dincolo? Mi-ai dărui liniştea. După aceea, întâmple-se orice!

- După câte observ, şopti Nemuritorul, zidul este clădit din ființe pietrificate...

- Este tot ce a mai rămas din ele pe pământ, simbolul formei lor. Viața dintr-însele, unde s-a scurs, Nemuritorule?

- De ce mă întrebi, dacă nu am murit încă? Dacă nu am fost acolo?

- Ai fi vrut să întreb un mort? Doar ştii că ei nu vorbesc, că nu trădează nimic din ceea ce află! Stau acolo, în spatele zidului şi ne chinuiesc cu misterul lor! Vreau să ştiu ce se va alege din forma mea omenească, după ce voi închide ochii! Şi vreau să ştiu înainte de a-i închide!

- Forma ta omenească, Felix? Forma ta divină!

- Vorbeşti ca un om, Andromeda! Probabil forma mea este de vină! Mi-ai putea-o conserva?

- Ți-ai decupat-o deja. Uite-o în tabloul de dincolo...

- Aceea e deshidratată, Nemuritorule! Neînsuflețită!

- Felix! Omul este un extras al Universului, un exponent al necunoscutului, devenit prin el cunoscut... Şi omul mai este şi un pic de apă vie...

- Şi când apa vie sau extrasul din Univers se dizolvă ca un fulg de nea, ce mai rămâne din sfânta lui imagine, din radicalul ei? Aşa e că nimic? Aceasta să fie esența Universului, ascunsă după zidul necunoaşterii, spațiu niciodată vizitat, niciodată atins?

- Aş putea să-ți răspund într-o variantă sentimentală, deşi mi se pare că nu pui mare preț pe această latură, recunosc, insuficientă. Totuşi, iat-o! Murind, Moartea şi-a pierdut aspectul ce ne umbreşte gândurile o viață întreagă! Nu mai are nici o putere asupra a ceea ce am fost. Obiectul ei de torturat a dispărut. Omul pătrunde în inima infinitului şi prin forma sa nedefinită se poate imagina orice. Odată scăpat de lumea opacă a materiei – sau materia scăpată de farul ei, gândirea, simțirea – ce ne mai doare capul?

- Andromeda, nu mă satisfaci! Să ne îndepărtăm puțin de zid! Prevăd o dezbatere prelungită. Să ne aşezăm!

Pe canapea, genunchii li se lipiră de la sine, dialogul obligându-i să stea față în față. Acum comunicau parcă mai lesne. O stare de intimitate moleculară, încă neîmplinită, le stimula demonstrațiile metafizice.

- Eu aş considera această stare organică drept o înviere, reluă Andromeda cursul ideilor emise puțin mai înainte. Aşa cum naşterea din sămânța vieții este o înviere, o apariție miraculoasă în carne şi oase!

- Ai spus o apariție, Andromeda, nu o dispariție, ceea ce este cu totul altceva! (Şi totuşi, bărbatul acesta deosebit îi provoca o tahicardie suspectă!).

- Felix, dar e simplu! Când sămânța din plantă cade în țărână, avem de a face cu un sfârşit, cu o dispariție vegetală, nu? Şi totuşi, în primăvară, capsula plesneşte şi viața reapare!

- Din cadavrul nostru nu se mai desprinde nici o sămânță, Andromeda! Prin zidul de la marginea vieții nu pătrunde nimic! Dă-mi puțin palma! Doamne, ce linii nefireşti! Mă înfiori!

- Şi tu pe mine!...

- Manifestările necontrolate ale vieții... Poate tocmai aceste stări extazice ne declanşează regretul după dânsa... Nuu, nu sunt o sămânță de mac, ca să mai încolțesc...

- În schimb, arăți ca un fruct delicios... – şi Nemuritorul întoarse podul palmei peste mâna cu piele catifelată a Feliciei, reținându-i-o delicat. Din acest moment, reacțiile lor sufleteşti se contopiră după principiul vaselor comunicante. Vocile le deveniră mai scăzute, mai conspirative, cu rezonanțe de vinovăție, fără să fi păcătuit încă. Gândurile să o fi luat înaintea păcatului?

- Andromeda! Te plasezi în sfera cunoscutului... Am sperat să mă transpui Dincolo, dar fiind nemuritor, se pare că subiectul nu te interesează. Să fi greşit dând curs chemării tale?

- Felix, mărturisesc, sunt puțin sub influența vrajei ce emană din trupul tău. Nu mi s-a mai întâmplat! Şi aş dori să rămâi aşa... Aceasta este nemurirea ta!... Te credeam o muritoare de rând! Recunosc, m-am înşelat. Ceea ce m-am ferit să-ți spun la început a fost o încercare sinceră de a nu distruge frumusețea exterioară a vieții... Eşti foarte frumoasă! Ar merita să-mi calc consemnul...

- Ce consemn?

- Nu-ți pot explica, nu am voie, dar voi încerca să mă apăr perforând aparențele şi misterul ce-l degajă.

- Este şi dorința mea de-o viață!

- Poate e mai bine să renunți la această cercetare periculoasă.

- Atunci degeaba mi-a mai dat natura minte!

- E mai bine să renunți, Felix, pentru că de priveşti în tine, vei da de haosul patimilor dezlănțuite sau al pasiunilor. Dacă priveşti în sus, te vei pierde într-un vid

înspăimântător şi înghețat. Iată rezultatul cercetării ştiințifice: îți spulberă naiva poveste a „facerii”, te dezarmează de veşmântul mincinos ce-i ține inimii de cald. E mai bine aşa?

- Vreau să ştiu, dacă poți înțelege! Nu sunt o sămânță! Sunt om!

- Şi încă ce om!

Mâinile Nemuritorului îi mângâie părul, gâtul, formele rotunde ale bustului.

- Oh, Creatorule, de ce ne amăgeşti? – şopteşte bărbatul aproape gemând.

- Sunt reală, Andromeda, nu mă ameți cu sofisme!

- Atunci, ce-ți voi spune, nu cred să-ți folosească la completarea tabloului cu zidul acela ciudat. Vrei să ştii ce se află Dincolo de Poartă, da? Răspunsul este atât de simplu, încât îl poate pricepe şi un copil de clasa a opta. Cu toții ştim că trupul acesta sofisticat, un adevărat calculator performant, atât de sofisticat încât, dacă pui degetul, dă-mi voie, te rog, lasă marginea tricoului slobodă, aici sub sânul acesta rupt din carnea fructului oprit, sub amprenta lăsată de mine se află cel puțin 30 de denumiri ale țesutului; să rezum, deci, întreg acest ansamblu prevăzut cu un miraculos sistem de autoreglare, autoapărare – văd că mi-ai îndepărtat mâna – conține 90 la sută apă!

- Cunosc! Numai că această apă este vie...

- Un fel de viu care pluteşte într-un lighean cu apă.

- Vrei să spui că după Zid există doar apă moartă?

- O clipă, să-mi continui raționamentul! Cunoşti principiul că apa ia întotdeauna forma vasului.

- Deci omul este o formă!

- În cazul tău – divină, sublimă, dar totuşi o formă plină cu apă. După moarte, această apă nu se pierde, doar ştii! În natură nimic nu se pierde!

- Ba da! Timpul...

- Timpul nu-i natură! Este doar o noțiune inventată de om. Reiau ideea: apa din cadavru nu se pierde, ci ia doar forma noului vas în care se scurge. Apoi intervin alte legi ale naturii pământeşti. Din cauza căldurii, vara, apa se transformă în vapori. Probabil acestor norişori ce se înalță din morminte, unii le-au zis suflete! Pornind de la această stare nouă a fostei ape, adesea plouă cu suflete! Trebuie doar să faci palma căuş şi să-ți arunci picăturile pe față. Te însufleţeşte imediat şi te spală de pământ. Picăturile ajung apoi la rădăcina pomului, de unde urcă în fruct. Alt vas, altă formă pentru apă! Cine vorbeşte de moartea apei?

- Andromeda, nu mă îmbăta cu apă chioară! Dar forma, forma mea de altă dată?

- Avem mai multe, foarte multe! O adevărată bogăție de forme... A ta este minunată..., dar în perpetuă devenire! Te poți opri o clipă lângă mine? M-ai sedus... Nu mi s-a mai întâmplat! Nu eşti pământeană!

- Cum poate fi o apă seducătoare? Gândurile, dorințele tale, toate manifestările ce țin de personalitatea omului, ce sunt?

- Apă de ploaie, Felicia, apă de ploaie! Dar o apă de ploaie încălzită la focul sacru, ce mi-a aprins o dorință interzisă, ce mi-a dat foc! Te vreau pentru a mă stinge... Apoi îți voi spune ce se află după Zid.

- Dacă e nevoie de obscenitate pentru a pătrunde în transcendent, fie, mă sacrific... Nu uita însă că te împreunezi cu o muritoare... Oricum, nu mă aşteptam ca nemuritorii să mai aibă asemenea chemări pământeşti. Îi credeam puri, imateriali...

- Sunt singurele ce-i mai țin în formă... Intrarea în nemurire se face prin travaliul creației...

- Ce intenționezi să faci acum cu mine, se numeşte creație?

- Şi, dar şi o călătorie dincolo de noi... Apele se amestecă, se zbuciumă, fierb, pleacă în alte sfere, scot sunete ciudate de fecundație! Lumea e o fecundație continuă!

- Andromeda, tu ai pe piept blană? Parcă eşti o pisică!

- Semnele nemuririi, Felix! Petecul tău de creație veşnică, nu este la fel îmblănit?

Dinspre poarta casei răsuna un claxon insistent, deranjant, ce le însoți actul sexual pe toată durata lui. Fusese ceva necunoscut până atunci de Felicia, un şoc percutant, electrizant, o călătorie spectaculoasă în ireal până la marginea inconştientului, de unde nu se mai întoarse. Visa sau Andromeda îi punea sutienul, dresurile, bluza aceea galbenă ce înnobila o formă seducătoare, pantofii, mantoul verde, geanta din piele de şarpe pe umăr.

- Unde mă duci? – întrebă ea ca o somnambulă. Doar suntem la marginea lumii...

- Mergem la Zid, Felicia, să trecem Dincolo. N-ai vrut tu să ştii ce se află acolo? Hai! Curaj!

- Stai să încui uşa!

- Nu mai e nevoie... Dincolo toate uşile sunt deschise şi nu se fură nimic...

La poartă aştepta aceeaşi maşină neagră, un model necunoscut, cu acelaşi şofer ce-i adusese la sosire şi venit fără să-l cheme nimeni. Le deschise uşile din spate, unde îi împinse pe amândoi cu gesturi practicate numai asupra captivilor. Portierele pocniră ca două detunături de puşcă. Felicia zări fruntea şoferului.

Era asemănătoare cu a omului de lângă dânsa! Cu a omului? Începea să se îndoiască... dar era prea târziu!

Motorul dudui scurt, ca un tunet şi maşina demară în forță pe bulevardul Carol, la vale, coborând cu o viteză cosmică.

- Ai milă, stăpâne! – spuse Andromeda către şofer.

- Silenția! Ut-Napistim! Ai încălcat consemnul! Am la mine sentința... Vei muri chiar acum! Ți-a fost apreciată încercarea ta de a îndepărta pe această muritoare de la credința în Dumnezeu, dar nu aveai voie să te amesteci cu făpturile lui!

- Mea culpa, dar ea ce vină are să moară odată cu mine?

- A vrut să cunoască mai multe decât e dat omului să ştie. Cutezanța deranjează... Dar mai mult decât atât, te-a îndemnat la păcat, exact aşa cum a făcut-o Eva. Nu mai eşti nemuritor!

Maşina infernală opri la stop. Respecta legile pământeşti? Nu avea voie să facă victime nevinovate? Ut-Napistim profită de răgaz şi imploră şoferul:

- Măcar scoate-mă din formă, stăpâne! O să mă doară!

- Şi pe oameni îi doare. De asta se feresc cât pot şi aşteaptă cu groază sfârşitul! L-a îngrozit şi pe Hristos, când l-au urcat pe crucea schingiuirilor, ca să-i bată cuiele. „Părinte, de ce m-ai părăsit!” – a suspinat el deznădăjduit, ca un muritor de rând înspăimântat. Ieşea din formă şi forma înseamnă tradiție genetică, împăcarea cu dânsa, singura cunoscută. N-o meriți! I-ai compromis rațiunea de a fi! Şi pentru cine? Pentru grămada asta de carne trecătoare?

- O grămadă divină, stăpâne!...

- Încă nu ți-a trecut? Urmeaz-o atunci! Ha! O formă divină din țărână! Ha, ha, ha!

Stopul îşi schimbă brusc culoarea. Maşina demară fulgerător şi în preajma zidului ce împrejmuieşte Golia, viră brusc la dreapta.

- Zidul, zidul! – strigă disperată Felicia.

- Nu te teme, Felix! Doar mi-ai cerut să-ți arăt ce se află dincolo de el!

Un bubuit infernal zgudui ferestrele blocurilor din vecinătate. Corpurile eterice ale celor doi îndrăgostiți la prima vedere intrară în curtea mănăstirii. Priviră în spate şi descoperiră Zidul. Era acelaşi ca pe partea cealaltă.

- Se pare că am ajuns! – spuse Felix. Hei, e cineva pe aici?

- Nuuu! - răsună ca un ecou o voce de undeva.

- Andromeda! Arată-mi ce se află aici, că nu văd nimic în afara zidului pe care-l ştiu de Dincolo!

- Picăturile de apă n-au văzut niciodată, Felix! I-au doar forma vasului...

- Dar vasul meu vedea, Andromeda!

- Nu mă cheamă aşa! Sunt Ut-Nepistim!

- Ut-Nepistim, te implor! Mi-am dat viața ca să aflu ce se ascunde după Zid. Fă-mă să văd! Vreau să-mi termin tabloul!

- Ce se ascunde aici, a rămas Dincolo, Felix... Şi a fost atât de sublim, încât mi-am sacrificat nemurirea pe o clipă divină. Iartă-mi slăbiciunea, dar a meritat. Nemurirea nefertilă devenise plictisitoare... Mai bine apă! Sau vapori... Fac parte din elementele de bază ale universului...

- Şi vasul? Vasul, Ut-Napistim!

- Pământul, Felix, pământul deocamdată... Apoi norii, cerul... Din întâmplare, am putea picura pe o navă spațială extraterestră... Gândeşte-te numai ce

perspectivă ni s-ar deschide! Zidul lumii, Felix, este mult mai departe, mult mai departe!

- Atunci înseamnă că am murit degeaba!

- Nu cunosc înțelesul acestor cuvinte... Probabil fac parte din limba celor aflați în afara Zidului mănăstirii... Pregăteşte-te pentru sfânta evaporare! Drumul continuă... Dar până dimineață, la răsăritul soarelui, vom dormi pe covorul acesta de frunze galbene. Şi ele au fost dincolo de Zid! Sunt de-ale noastre...

TRENUL SPRE ETERNITATE

Primăvara inundase livada şi sub un măr înflorit, un om cu barbă albă, ca un dumnezeu, ținea în mână o foaie de hârtie, mângâind-o în timp ce se adresa unui tânăr:

- Pe lumea aceasta, nepoate, se manifestă o lume insurmontabilă: totul, dar absolut totul, apare, trăieşte mai mult sau mai puțin şi moare. Restul explicațiilor, speranțelor, ideologiilor religioase şi nereligioase sunt doar literatură, creații ale minții omeneşti, cât e vie şi înspăimântată de dispariția iminentă. Iată în esență conținutul romanului meu, cel mai scurt roman, din trei cuvinte: naştere, trecere, sfârşit!

- Unchiule, eu am citit undeva despre romane şi mai scurte, cu paginile lăsate albe...

- Am auzit şi eu, dar acestea sunt scrise de morți...

- De morți nemuritori?

- Aşi! Toți morții sunt nemuritori!...

- Pentru că îi va învia cândva Hristos?

- Dimpotrivă, nu vor învia niciodată!

- Cred că e o confuzie la mijloc! Eu mă refer la numele unor oameni rămaşi în memoria pământului prin scrierile sau faptele lor.

- Nu cred că-i mai încălzeşte cu ceva...

- Înseamnă că şi-au risipit energia inutil...

- Nu, au trăit satisfacția unei activități morale.

- Unchiule! Eu cunosc nişte imorali pe deplin satisfăcuți de plăcerea viciului. Nu vor gusta din nemurire, aşa-i?

- Nimeni nu-şi mai consumă nemurirea după murire... pentru că moartea este o stare deosebită percepută numai de cei vii.

- Şi cu eternitatea cum rămâne?

- Orice vietate va avea parte de ea, numai că poarta de intrare în durabil se numeşte Moarte... Piramidele au fost înălțate inutil. Faraonii sunt morți!

- Unchiule, pari prea categoric în a nega rolul speranței şi chiar rostul vieții. Cine te-a cătrănit aşa?

- Natura! Batjocura ei! Nu am nici o considerație pentru ea. Ştiu, nu-i o persoană, nu-i nici duh, ci doar un dat, ca şi anorganicul – suport al organicului, ca şi dorința de maternitate – suport al perpetuării speciei prin urmaşi, ca şi moartea – sfârşit al unui ciclu înaripat de gândire, pisc al carbonului programat să nască viața, acolo unde se poate trăi. Ştiu, dar personal nu accept jocurile sinistre, nu accept restituirea darului, dacă viața este considerată un cadou... şi cred în caracterul ei juridic de gratuitate; nimeni nu şi-o cere, iar părinții nu pot fi considerați în culpă! Ei sunt doar nişte participanți la un joc, ca nişte pioni pe tabla de şah, încrucişați de o mână nevăzută... Sigur, sunt revoltat, deşi îmi dau seama că este o revoltă în genunchi, un strigăt către surzi, o fâlfâire amenințătoare de pumni către orbi, un gest disperat al înecatului liniştit de ocean şi rechini...

- Unchiule, mă îndemni la sinucidere!...

- Nu e nici o grabă... O să ai tot timpul să faci baie în Eternitate, în nemurire, după ce îți parcurgi traiectoria.

- Dar dumneata îmi spuneai, cândva, că Nemurirea există numai în dorința omului de a o confisca!

- Într-adevăr, nu-i o stare fizică, ci spirituală, un fel de Eden dorit ca o femeie frumoasă. Cu multe rugăminți poți obține de la dânsa o promisiune, o îmbrățişare la marginea timpului oprit pentru tine şi a cărei satisfacție, din nefericire, nu o mai poți gusta!

- Îmi vine să-mi las studiile baltă şi să-mi petrec zilele aşa cum ar fi ultimele, precum ne sfătuia Horațiu.

- Uşor de spus, greu de realizat! Crezi că nu am încercat şi exercițiul acesta de Yoga?

- Şi?

- N-am vocație! Nu mă pot concentra! Munca, nevoile născătoare de gânduri parazite bruiază ideea că-ți trăieşti ultima zi. Ori această trăire, această smulgere extaziastică din ghearele timpului, ar trebui să fie ca un ceremonial sacru, însoțită de fapte alese, satisfacții maxime, ca o beție pe fundalul unei dezamăgiri. Nu, viața nu-ți îngăduie zile de rememorare, zile de destindere şi de culegere din pomul ei a ultimului fruct. Nu, ea îl păstrează pentru alții. De fapt, în realitate, nu-i decât un mulaj, o bucată de ghips colorat, agățat pe o creangă mult prea sus pentru a ajunge la el să-l culegi, de unde şi imaginea falsă că ar fi adevărat. Nu, nepoate, nu se poate petrece ziua, ca şi cum ar fi ultima. Fiecare zi seamănă leit cu celelalte. Le ştiu pe de rost, chiar mă plictisesc la un moment dat şi nu mai țin seamă de ele! Le las să curgă în legea lor şi nu mă mai preocupă ideea că mâine s-ar putea întâmpla să nu mai vină!... Ei şi?

Acest mâine nu ar fi fost exact ca cel de azi? Sau cel de ieri? Sau de alaltăieri? Doamne, ce plictiseală!

- Dacă aşa stau lucrurile, unchiule, adică toate zilele sunt la fel, iar noi suntem conştienți că prezentul palpabil face parte din Eternitate şi Eternitatea la rândul ei se compune, deci, din zile şi nopți pe segmentul nostru de trăire sau pe al altora, care o fi misterul ce ne determină să o dorim atât de mult? Această tăcută plictiseală ce cuprinde universul cunoscut şi necunoscut?

- Să-ți spun că şi dorința este un dat? Un fel de apă ce se toarnă la rădăcina plantei! Un fel de roată autopropulsată!

- Diabolică înlănțuire! Un fel de roată autopropulsată!

- Ca şi Universul!

- Ca şi Eternitatea!

- Ştii ceva, unchiule? Dacă ziua de azi şi cea de ieri şi cea de mâine fac trup comun cu Eternitatea, înseamnă că noi consumăm din esența ei, suntem una cu dânsa şi nu vom rămâne niciodată în afara ei!

- Observ că te linişteşti singur. Nu mai ai nevoie de sfaturile mele curative. De altfel, mai ai mult timp de meditație în fața ta! Eşti abia în anul doi de filozofie. În ce mă priveşte, sunt ros de contradicții şi oarecum derutat. Într-adevăr, himera aceasta de Eternitate aparține tuturor, dinaintea noastră, din timpul nostru şi de după noi, dar este ca un fluviu ce curge fără noi. Călătorim, e drept, în barca ei, dar la un moment dat ne răstoarnă la doi metri sub pământ şi acolo rămânem. Chiar dacă astăzi respiri aerul Eternității, nu înseamnă că trebuie să te amăgeşti cu falsa idee de moştenitor de drept al nemuririi!...

- Nici sufletul nu poate spera?

- Sufletul! Sufletul priveşte cerul prin ochii trupului, dar acest albastru încântător nu-i aparține.

Priveliştea este gratuită, dar nu o poți lua cu tine!... Este a tuturor şi a nimănui! Ca şi Eternitatea!

De banca lor aşezată într-un decor atât de floral se apropie o fată. Angela lui Popa Fântână. Păşea lin peste iarba încolțită şi fusta ei subțire, primăvăratecă, i se lipea când de o coapsă, când de alta, deconspirându-i formele carnale incitante, ce-i coborî pe amândoi din lumea speculațiilor filozofice pe pământul rămas al dracului de ispititor.

- Bună dimineața! Tanti Eleonora este acasă? – întrebă neaşteptata musafiră.

- Da, Angela, este în spatele casei, la bucătărie – îi răspunse bătrânul. Mergi la dânsa!

Tânărul student îşi abandonă subit interlocutorul şi se pierdu într-o contemplare asiduă a fetei ce se îndepărta spre casa din fundul grădinii. Imaginea tinerei, provocator îmbrăcată, i se păru insuficientă pentru dorințele sale de investigare şi atunci, cu ajutorul mişcărilor de sub îmbrăcăminte, realiză un fel de portret robot şi o dezbrăcă. Mersul ei puțin săltat şi gândit, cu siguranță, ca un mijloc de seducție, o desfăcea parcă în două bucăți, iar misterul ei de nepătruns o învăluia ca o aură înzestrată cu gravitație.

- Ce se întâmplă, nepoate? – întreabă unchiul, dornic să reia firul divagațiilor metafizice. Te-a vizitat vreo întrebare nouă?

- Dimpotrivă, foarte veche... A coborât în mine o stare de alarmă; nervii şi-au scos capul prin epidermă şi au căpătat ochi, ca la melc. Conştiința efemerității omeneşti a fost lovită de amnezie, moartea a început să mi se pară ceva foarte îndepărtat pentru a mă mai gândi la ea şi o binecuvântată mişcare de forme dorsale pur şi simplu m-a despământenit! Ce-o fi asta, unchiule?

- Ce să fie? A trecut pe lângă tine Eternitatea! Nu o lăsa să-ți scape! Fugi după dânsa! Eleonora nu-i acasă. Am mințit eu. Hai, du-te! Eu am de lucru prin grădină. Dar îți repet: n-o lăsa să-ți scape! E singurul mijloc de a prinde trenul nemuririi!... Ce te uiți aşa la mine? Oh, nu-ți fă probleme! Ți-l botez eu...

- Dar parcă spuneai că Nemurirea este un Eden, ca o femeie frumoasă ce-ți oferă o îmbrățişare la marginea timpului tău, prea târziu ca să te mai bucuri de căldura ei.

- Da, aşa este, dar Angela, nume predestinat, este ca un înger vrăjitor. Ea te poate trece dincolo de simțire, pe nesimțite. Aştepți vreo nouă luni şi Eternitatea ți-i asigurată...

AUTENTICĂ

Față în față, mamă şi fiu, despărțiți doar printr-o masă încărcată cu gustări şi pahare cu vin din recolta viei restituită de Revoluția din decembrie ’89, încearcă amândoi, în tăcere, să rețină semnificația acestei întâlniri solemne, ce se repetă de câțiva ani buni, dar aniversarea sărbătorită poposeşte foarte puțin în conştiința lor, atât cât se fac urările tradiționale, cât lichidul galben-untdelemniu coboară în necunoscutul trupului şi respirația le este tăiată pentru a lăsa cale liberă băuturii. Apoi totul se estompează. Rămân prezenți pereții înalți ai camerei, pânzele de păianjeni agățate pe la colțuri, crăpăturile din văruială lăsate de ultimul cutremur şi neastupate, din motive premeditate, muzica țigănească urlată din casetofonul vecinilor tuciurii.

Cuprinşi de căldura vinului, trupurile li se uşurează, pacea pare să plutească peste dânşii, agresiunea gândului că această întâlnire s-ar putea să fie ultima o simt mai atenuată, dar nici unul dintre ei nu îndrăzneşte a îmbrăca această idee sinistră în veşmântul cuvântului. Rămâne doar sub frunte, sub limbă, ca un avertisment implacabil.

Bătrâna mamă împlinea 86 de ani. La vârsta aceasta omul îşi retrage în el pretenţiile la viaţă. O ştiau amândoi, dar fiul, ipocritul, ca un doctor ce îmbărbătează un canceros, debitându-i speranţe deşarte, aşterne peste reflecţiile lucide ale mamei puntea speranţei.

- Nu-ţi fă probleme, mamă! Bunica a murit la 90 de ani şi încă ar mai fi trăit, dacă nu o chinuia unchiul Costică. Ţi-aminteşti cum o arunca afară în ploaie şi o ţinea flămândă câte o săptămână!

Bătrâna mamă coboară privirile pe o farfuriuţă de cafea, unde zaţul lăsase urme misterioase, cu semne cabalistice. Adesea descoperă printre ele semne de câştig, de drum sau de musafiri, dar cruci negre nu i s-au arătat niciodată. În zilele şi nopţile ei de singurătate caută veşti din viitor, apoi aşteaptă dacă i se anunţă, acestea sosesc şi un fascicol de mirare îi tresaltă inima: de unde ştie drojdia aceasta de cafea să-şi aşeze firicelele în fel şi chip şi să zugrăvească întâmplări încă neîntâmplate? Priveşte şi acum labirinticul stufăriş de linii, puncte, pete şi asemuiri cu obiecte şi fiinţe, dar cruci nu i se arată încă!

În camera dinspre curte, rezemată de perete, o cruce mare din scândură lată, vopsită cu ulei alb şi inscripţionată caligrafic îi fixa numele pe bolta Eternităţii şi anul naşterii: 24 ianuarie 1908, urmat de o linie cu sfârşit incert, de unde şi practica de rezolvare a necunoscutei prin punerea unei cruciuliţe lăsate la discreţia lui Dumnezeu, urmând să pună dânsul, când o fi să fie, anul de graţie şi de săvârşire dintre cei vii.

„Eu m-am pregătit – părea a spune faţa ei brăzdată cu şanţuri adânci, dar dacă tu îmi mai dai vreo patru ani, fie! Mai văd una, mai văd alta, poate îmi dau între timp şi titlul de proprietate, să te ştiu lăsat în siguranţă!” – şi deodată îşi aminteşte:

- Iaca nu mai văd bine. Lumea se ascunde după o sită deasă, din aceea de cernut făină de grâu. Când merg pe stradă, mă tem să păşesc repede, să nu calc într-o groapă. Ochelarii ăştia nu-mi mai folosesc la nimic!

Apoi discuția purtată molcom alunecă spre treburi ce se lasă cu limbă de moarte. Sfaturi pentru cei ce rămân să administreze bruma de avere adăvăsită pe pământul acesta timp de o viață de om. Se stabilesc amănunte de imediată, mai puțină urgență sau mai îndepărtată sosire a sfârşitului obştesc datorat de orice suflet întrupat. Se mai aruncă în discuție temeri ipotetice şi anume că oamenii sunt răi şi hoți, şi fără inimă, în stare să jefuiască şi mormintele, darămite o locuință rămasă pustie, cu o moartă pe pat, sfârşită cine ştie cum! „Până ce vii tu de la 100 de kilometri depărtare!..." – şi-i arată sub pat o valiză veche plină cu veşminte destinate ultimului drum, precum şi „podurile" peste care va urma să i se treacă trupul şi sufletul aflat prin preajma cortegiului, martor nevăzut la înhumarea propriei sale case lumeşti, în care a viețuit un timp. „Să ştii măcar unde este pitită!"

Apoi dialogul curge ca de la sine, într-o atmosferă de lucru, de parcă s-ar fi pus la cale o plecare la băile de la Ghermăneşti, unde bătrâna fusese de două ori. Nimic nu tulbura schimbul de idei pe marginea *a fi* sau *a nu fi!* Din ce străfunduri necunoscute izvora acest calm în fața apusului terestru, această stare demnă de împăcare cu trecerea în altă lume, în altă stare, rămânea un mister sau o regulă prestabilită de natură încă de la începutul începuturilor, când or fi fost, dacă or fi fost şi dacă nu cumva suntem fructele unei veşnice rotiri prin stări şi forme fără număr!

Bătrâna lăsă din mână farfuriuța şi ridică în dreptul ochelarilor ceaşca încă necercetată, cu misterul

premoniţiilor nedivulgat. O răsuceşte uşor în direcţia acelor de ceasornic, începând cu partea dinspre coadă, unde se orânduiesc întâmplările apropiate, până în fapt de seară sau cel mult o zi, două, apoi coboară cu privirea chiar în „casă”, unde zăreşte un cap de om cu părul alb la taifas cu o bătrână.

- Uită-te şi tu în fundul ceştii şi te recunoaşte! – îl îndeamnă mama. Să nu mai spui că nu-i adevărat, că-i misticism sau şarlatanie sau cum ţi-o mai fi spus ţie la şcolile acelea de partid...

- Acolo, mamă, am învăţat despre rolul întâmplării, despre marele ei rol în istorie şi în viaţa omului...

Apoi privind în ceaşcă:

- Ce să-ţi spun? Figura seamănă cu mine!... Coincide şi cu prezenţa mea aici... Ce să-ţi spun?

- Ştiu eu ce zici tu acum în gândul tău, dar nu vrei să o spui cu voce tare! Că-i o întâmplare! O coincidenţă! Nu ţi se pare că sunt prea multe? Dar cine mai ştie?! Principalu-i că aici, în cafeaua de azi, nu mi-a căzut nici o cruce!...

Prin pielea-i ridată de pe obraji îi lucea o undă de mulţumire, abia perceptibilă, dar greu de tăinuit. I se mai dădea un răgaz, o amânare.

- Nu pot să ştiu ce o fi Dincolo, nimeni nu ştie! Ei, aşa, se spun multe, dar cei ce spun, de unde ştiu? S-au întors ei de acolo? Ceva, totuşi, supranatural ne priveşte din umbră...

Fiul găseşte mai înţelept să se abţină de la comentarii. Ferice de cel ce crede! Pleacă Dincolo chiuind. Rudele îi împacă şi fanfară. La moartea tatălui său, nu i s-a adus fanfara de la Fâstâci? Acordurile lungi, tânguitoare, vibrau prin frunza galbenă şi ruginită a nucului din bătătură, băteau departe peste liniştea

satului, umpleau ochii cu lacrimi şi gâturi cu noduri ce urcau de undeva nedefinit, până ce se pierdeau în cavitatea bucală, odată cu greul sufletului îndoliat.

Totu-i orânduit spre uşurarea omului şi împăcarea cu soarta lui nemiloasă. De ce să-şi îndurereze acum mama cu îndoielile lui metafizice sau mai mult raționaliste. De ce să-i spună că din om nu mai rămâne nimic? Ce, ea nu a văzut singură când l-a dezgropat pe Gheorghe Petrilă după şapte ani de repaus în stânga bisericii? Un sac de oase, atât a mai găsit! El nici măcar nu a avut curajul să se ducă la dezgropăciune şi să privească!... I-a scris de departe: „Mamă, nu pot să văd aşa ceva şi gata!” Dar ea a putut! Cu oasele acelea a conviețuit! Şi acum ce să-i spună? Că sfârşitul se rezumă la atât? La un sac de oase? O fi el necredincios în înviere sau în metempsihoză, dar nu-i sadic! Împăcat cu ideea dispariției definitive, dar nu un ucigaş de speranțe în continuitate. Nimeni nu are dreptul să tragă cu gloanțele deznădejdii în visele omului! Să-i taie firul ce-l ține agățat de mâine! Doar toată gândirea lui nu are, se pare, nici o tangență cu soarta cărnii! Gândirea ei supraviețuieşte, zboară, construieşte ipoteze, lumi imaginare... Carnea rămâne pe pământ sub puterea gravitației şi amenințarea perisabilității. De ce să o mai otrăveşti cu idei defetiste, crude, ca o sabie tătărască? De fapt, ce ne-o fi durând? Carnea sau ideile?

Întrebarea îl tulbură şi îi contrazice convingerile despre materia care gândeşte. Ori, se pare că durerea se manifestă separat. Într-un anume fel pentru carne şi într-altul pentru idee. Traumatismul celulelor carnale provoacă suferință, e clar! Dar o veste proastă sau ideea morții, ce organism traumatizează? Gândirea i se tulbură, ajunge la un zid unde i se frânge şi cade pe prundiş neputincioasă, ca o săgeată ajunsă într-o stâncă. Dar ca

prin minune se ridică uşurel şi o ia îndărăt, spre trecutul îndepărtat, până la Budha, care sfătuia: „Ignorați dorința făcătoare de durere şi veți cuceri Nirvana!” Dorința, deci ideea! Dă fuga până la zidul părăsit cu câteva clipe mai înainte, de care se lovise, şi descoperă în el o mică fisură. Bagă mâna prin ea, scotoceşte până Dincolo, dar, din nefericire, carnea mâinii nu gândeşte!... Ea numai apucă! Şi în apropierea ei... e vid! O retrage goală!...

Bătrâna termină de cercetat prevestirile zațului de cafea şi-l readuce în propriu-i trup, în fața mesei îmbelşugată cu pâine de casă, sărmăluțe în foi de viță, salată bœuf, pui cu smântână, şuncă fiartă cu usturoi, lichior de kiwi, vin din via lor, mere şi portocale, clătite cu gem de prune de la aceeaşi proprietate recăpătată după Revoluție şi rămasă acum pe mâna arendaşilor.

- Daa, serveşte, mai mănâncă ceva! Acuşi pleci şi eu rămân cu atâta mâncare care se strică!

- Cum îşi sting oamenii, mamă, gândurile cele mai negre într-un stomac plin! Se pare că fiziologicul domină spiritul. Să fie sațietatea răspuns la toate întrebările?

- E cu putință să le mai potolească, să le mai adoarmă, dar ele tot rămân. Uite, au trecut de atunci peste şaizeci de ani şi tot nu înțeleg ce a fost, cum a fost... Oamenii aceia au dispărut de mult şi se pare că odată cu ei şi puterea aceea nevăzută şi neînțeleasă, numai de ei stăpânită. Am să-ți povestesc acum, pentru că până la plecarea trenului mai ai două ceasuri bune, şi nici nu am să te întreb ce părere ai, decât numai după o îndelungată gândire, dacă o fi să mai apuc ziua aceea... Dacă nu, poate m-oi descurca singură Dincolo...

- Despre ce este vorba, mamă?

Bătrâna căpătă subit fizionomia omului ce tocmai ridică capacul unui cufăr scos de sub zidurile unei cetăți

antice. Nu se grăbeşte cu destăinuirea comorii. Trage de timp, dă greutate povestirii ce va urma, prin amânare schimbă chiar şi vorba, intercalează îndemnuri de gazdă ospitalieră:

- Hai, mai serveşte, te rog! Ia o clătită, ca să meargă vinul!

Ciocniră paharele, nişte pahare de pe timpul când era el copil, terminate într-un picior cu talpa neagră şi le goliră pe jumătate. Vinul era acrişor, dar limpede. Îşi dreseră apoi gustul cu câte o clătită. Roadele pământului recăpătat îi predispunea la vorbă tihnită. Bătrâna căpătă însă o înfățişare solemnă, de transmitere a unor secrete, de ea trăite, generației mai tinere spre păstrare, o înfățişare dublată şi de un zâmbet mirat, ce ne apare pe față în preajma unui fenomen inexplicabil. Îşi drese puțin glasul şi începu o poveste ce avea să-i procure fiului un subiect de meditație pentru tot restul vieții.

- Ştii şi tu că grădina noastră dinspre soare-răsare se mărginea cu gospodăria lui Hulubaş. Ei, nevasta ăstuia căpătase pe noi o ură pornită de la cumpărarea unei case, deşi nu avea motive să ne țină de rău, dacă vânzătorul ne-a preferat pe noi. Şi aşa se face că am început să ne trezim cu fel de fel de necazuri. Ba vaca înțărca înainte de termen, ba porcul ni se îmbolnăvea, ba mă certam cu taică-tău din te miri ce! Şi tot în timpul acela găseam pe lângă casă tot felul de prostii...

- Adică?

- Ei, nişte ghemotoace din cârpă cu gheare de păsări, cu picioare de broască, păr de pisică, lipitori, mă rog, prostii din ăstea. Acu', tu o să zici şi ce-i cu asta? Ce legătură are o coadă de motan negru şi cu înțărcatul vacii?

- Păi da, mă cam întreb...

- Cum tot aşa şi eu aş putea întreba cum se face că după ce descântam vaca cu cărbuni aprinşi şi stinşi în apă neînceputã, şi-i treceam țâşnitura de lapte prin gaura unei fibule găsite pe islaz lângă o ulcică de arginți romani, vaca îşi revenea şi ne îndestula! Dar asta nu-i totul. Şi nici nu mai caut vreo explicație. Hai să zicem că a avut animalul ceva beteşug trecător. De la vreo buruiană rea, ceva, aşa cum dă laptele amar atunci când paşte pelin. Altceva şi mai şi nu înțelegeam eu şi nu voi înțelege niciodată. Când mă duceam dimineața la poiată să dau drumul la păsări, parcă-l vedeau pe Ucigă-l Toaca! Zburau pe lângă mine cotcodăcind speriate şi nu se mai opreau decât în buruienele de lângă gardul Huluboaiei, unde se afla o şură acoperită cu paie şi unde găinile mele îşi făceau cuibare, ouau şi scoteau pui. Abia spre sfârşitul zilei se întorceau acasă, cu mare fereală şi cotcodăceală, privindu-mă întrebătoare şi bănuitoare, când cu un ochi, când cu celălalt şi neîndrăznind să se apropie de covata cu grăunțe, pusă anume ca să le îmblânzesc. Doar de foame prea mare mai ciupeau câte o boabă, mai scoteau câte un cotcodac, câte un cârâit, ştii, aşa cum fac ele când văd hultanul în înaltul cerului. Cum oi fi apărut eu în ochii lor, Dumnezeu ştie! Dar prea frumoasă, nu cred!

Fiul cade pe gânduri, se concentrează şi caută o explicație ştiințifică. Căutare zadarnică, amânată pe altă dată. Bătrâna tace şi priveşte pierdută în trecutul invizibil.

- Şi cum s-a sfârşit toată povestea asta?

- Dacă tu îi spui aşa, fie! Dar să ştii că nu-i poveste! Cum tot aşa nu e basm ce am să-ți spun eu mai departe. Era pe vremea aceea la Valea Ursului, un sat dinspre părțile Romanului, un vrăjitor vestit. Se ia al meu cu mai mulți oameni din sat, fiecare cu necazurile lui, şi se duce la dânsul, că tocmai ne furase într-o noapte

zdrobitoarea de struguri lăsată pe un butoi în curte, şi voiam să aflăm cine-i hoțul. La vrăjitor, lume multă, se stătea la rând câte două zile. Pe unii îi primea, pe alții nu, că le spunea de la uşă: tu ce mai cauți la mine, dacă te îndoieşti? Sau: nu ți-i ruşine să mai calci pe la mine, după ce m-ai înjurat pe drum venind încoace? Rămânea omul înlemnit şi pleca ruşinat, iar faima vrăjitorului creştea şi mai mult. Pe al meu însă l-a primit. „Ce vrei să ştii, măi Gheorghe?" – îi zice țiganul de la început pe nume, de parcă ar fi fost din sat cu dânsul. Păi uite aşa şi uite aşa, şi-i spune necazul. Zice vrăjitorul: „Te întorci acasă, te duci la Costachi Lupu şi-i spui să-ți dea zdrobitoarea. O ține ascunsă într-o glugă cu strujeni din spatele casei". Că până la urmă ne-o şi dat-o. Se duce al meu la omul ista, bate la poartă şi-i zice: „Măi Costache, scoate zdrobitoarea din stog şi adu-mi-o acasă, aşa mai pe înnoptate şi o aşezi exact în locul de unde ai luat-o!" „Ce zdrobitoare, don' Gheorghe?" „Eu atâta îți spun!" „Da de unde ştii, don' Gheorghe, aşa *ezact*?" „Am fost la Valea Ursului. Ştiu şi unde o ții! Uite colo, în gluga ceea de strujeni!..." Omul se făcu galben la față şi amuți. C-apoi dimineață, când ne-am trezit şi am ieşit în curte, zdrobitoarea era la locul ei... Da, am uitat să-ți spun. La plecare, Vrăjitorul îi spune la al meu: „Vezi că ai o vecină care nu prea îți vrea binele! Şi încă ceva: ai grijă cu puşca aceea de vânătoare ascunsă în streşina de stuf a beciului! Scoate-ți autorizație, că-i mai bine!"

- Şi aşa era, mamă?

- Aşa era!... Cum de ştia, de unde ştia despre fiece om care intra la el, a rămas pentru noi o minune. Taică-tău a murit şi nu a aflat, eu, ca mâine mă duc după dânsul, fără să aflu nimic. De asta îți şi povestesc ție, care ştiu că scormoneşti peste tot pentru a afla ce rost avem noi pe pământ. Suntem într-adevăr singuri,

aruncați pe planeta asta să ne trăim în neştire necazurile sau cineva, de undeva, dirijează totul?

Întrebarea rămâne suspendată în aer, ca un clopot de biserică ce se trage la mort. Şi ca în fața oricărei întrebări fără răspuns, rămasă pe limbă arzând, amândoi cuprind paharele de mijloc şi le răstoarnă în gură, rostogolind-o pe gât la vale odată cu vinul, în baia de acid clorhidric dizolvant. Şi ca prin minune, curiozitatea obsedantei interogații se domoleşte, se diluează, până ce dispare cu totul într-o stare de prostație.

- Mata, zice fiul, ai pus problema într-un mod de ultimă inspirație. Vine la mine zilele trecute un filozof şi mi se destăinuie: „Să ştii că am făcut o descoperire! Materia este programată genetic să se nască, să alerge prin fel de fel de forme, să moară şi iar să se nască. Ei, de ce nu ar fi programată tot aşa şi istoria? Adică să nu-şi închipuie cineva că oamenii fac istoria! Nu! – zice filozoful. Dimpotrivă! Programarea ei de către cineva le dictează genetic ce să facă! Aşa stând lucrurile, mata poți să-ți dai lesne seama că Hitler şi Stalin nu au nici o vină. Ei au fost, adică, aleşi de istorie să se confrunte, pentru ca omenirea să facă saltul de civilizație la care a ajuns: energia atomică, zborul spre planete şi toate celelalte minuni. Fără comunism şi fascism, societatea nu şi-ar fi concentrat toate forțele pentru a atinge culmile ştiinței de azi.

- Care va să zică şi el ajunge la întrebarea mea: cine pune la cale toate câte se întâmplă? Dar să nu ne abatem de la întâmplările cu vecina mea, Hulubaia. Am căutat să nu bag în seamă toate prostiile ei, mai ales că eu nu prea sunt dusă la biserică. Când găseam porcăriile celea prin curte, i le aruncam înapoi peste gard. Dar într-o seară bag de seamă că-mi lipsesc 9 găini, dar ştii, cele

mai frumoase. Roşii şi porumbace, cu pieptul mare şi picioarele cărnoase. Să-mi vină rău şi mai mult nimic! Ei, zic, aşa nu se mai poate! Dimineața următoare vine la mine o femeie, avea ea casa pe malul gârlei, una de-a lui Cioată, şi-mi spune, aşa ca să nu tacă, adică iaca îmi aduce şi ea o noutate, ştii cum vorbesc femeile vrute şi nevrute, tot ce le trece prin cap, că a fost seara trecută la coana Hulubaia să cumpere nişte rachiu şi în tinda casei avea o covată plină cu găini cenătuite, frecate cu făină de porumb, cu pielea galbenă ca ceara, de-ți lăsa gura apă! Le pregătise să le ducă la Iaşi, la fecioru-său. Am tăcut, nu am spus nimic, ce să mai întind vorba în tot satul? Dar m-a cuprins aşa o scârbă de pagubă şi aşa o ciudă că n-am mai putut răbda. Vine al meu de la câmp, îi spun unde sunt găinile noastre dispărute, că cine putea să le atragă în capcană decât Hulubaia, cu prostiile ei? El zice: „Tinco, cui cu cui se scoate! Pe lumea asta toate au un leac. Am să mă duc la Pungeşti, la baba Marghiolița”. O ştiam foarte bine, că noi ținusem cârciumă acolo un an de zile. Găsisem de cuviință că ne vindem vinul mai repede şi mai cu preț, că de, acolo-i oleacă de târg. Parcă o văd şi acum pe baba asta, deşi nu era chiar babă. Să fi avut vreo cincizeci de ani. Purta pe cap un batic înflorat, legat cu nodul pe frunte şi numai ce o vedeam că apare în pragul uşii de la cârciumă, punea mâinile în şoldurile ei înalte şi late şi cu zâmbetul pe buze întreba cu glas tare: „Daa, ce mai faceți boierii dumneavoastră şi oameni buni?” Atât şi era de ajuns. Păi cine nu o cunoştea? Pe câți nu ajutase ea? Care mai de care o invita la masă şi o cinstea cu un pahar cu vin. Din primăvară până toamna târziu umbla pe dealuri, prin păduri şi strângea fel de fel de buruieni numai de ea ştiute la ce-s bune. Şi vindeca când pe unul de lingoare, când pe alta, mai făcea şi de urât, mai stingea o durere

de cap cu cărbuni aprinşi, o pântecăraie, mai repara o urticarie cu zeamă de varză, mai bine ca un doctor, ce să-ți spun? Erau foarte pricepute babele ăstea doftoroaie! Aveau ele o ştiință anume moştenită de la cei din vechime, că pe atunci doctorii nu-i găseai pe toate drumurile. Acu', socialismul le-a stârpit, acuzându-le de şarlatanie, de misticism şi le-o pierit neamul, iar oamenii se intoxică cu chimicale! Şi cât costă acu' medicamentele! Dar să nu uit vorba. Se duce al meu la dânsa şi-i povesteşte: „Uite aşa, măt'şă Marghioliță, vaca îmi înțarcă din senin, în plină roadă, găinile fug de acasă speriate când ne văd, prin ocolul vitelor şi prin curte găsim dimineața fel de fel de porcării şi toată tărăşenia ni se trage de la coana Hulubaia, că mata trebuie să o cunoşti!" „He, he, don' Gheorghe – face baba într-un fel anume, cum să nu ştiu eu ce-i poate chelea! Dar dacă nu i-o plăcea ce i-oi face, să nu-mi zici mie Marghiolița. Iaca ce trebuie. Să-mi aduci patru pâini şi vii pe urmă la mine după trei zile. Seara le îngropi în cele patru colțuri ale grădinii dinspre Huluibaia. Asta-i tot. Pe urmă stați şi aşteptați".

- Aşa, şi? – întreabă fiul nerăbdător.

- Da' mai serveşte ceva! – zice bătrâna în loc să continue. Uite că vinul se răsuflă şi-i păcat.

Sorb amândoi câteva înghițituri. Sorb şi se privesc îndelung. El aşteaptă urmarea, pentru o eventuală reconsiderare a concepțiilor sale despre Aici şi Dincolo, ea savurând în taină suspansul, stăpână pe veridicitatea uimitoare a povestirii de ea trăită.

- Aşa! – reia în sfârşit firul întrerupt. Zis şi făcut. Îngroapă al meu cele patru pâini, cum i se spusese şi ne punem pe aşteptat. Luată cu treburile şi uitasem de ele. Dar într-o zi, aşa pe la amiază, vine la mine o nevastă a lui Ghironti. Cred că-l ştii şi tu. Acela care s-a întors de pe

frontul rusesc fără un ochi, cu un bandaj negru de-a curmezişul frunții, vecin de ogradă cu bunica ta.

- Da, îi ştiu pe amândoi... Se spunea că unchiul Costică, cât fusese Ghironte pe front, vecin fiind cu...

- Ei, dar să revenim la găinile noastre! Era acu', aşa, mai pe toamnă. Se răcise vremea binişor. „Ştii ceva, coană Tinca? – că aşa îmi ziceau mie femeile din Curseşti, huieşte satul! Ai auzit ce s-a întâmplat? Ieri, aşa mai după scăpătatul soarelui, Hulubaia, cu chelea goală, numai în chiloți, să chiorăsc, na, dacă te mint, c-am văzut-o şi eu, fugea pe drumul mare, de lătrau toți câinii! Au prins-o vreo doi oameni, au aruncat pe dânsa un cojoc, şi i-au dus-o acasă lui Hulubaş!" „Ducă-se pe pustii, Ileană! – zic eu. Şi acum ce face?" „Stă închisă în camera asta dinspre grădina matale. I-au pus şi zăbrele la ferestre!..."

Bătrâna nu enunță nici o concluzie. Tăcea şi aştepta părerile fiului, dar acesta era căzut în retorta unde se amestecau fantasticul cu credibilitatea

- Seara – reluă ea, totuşi, după o pauză ce se lasă întotdeauna acolo unde judecata omenească nu are soluții şi nici explicații – stăteam în cerdac cu taică-tău, fie-i țărâna uşoară, şi ascultam cântecul cristeilor. Dinspre camera Hulubaiei răzbăteau fel de fel de urlete animalice: „Văleu, săriți oameni buni, uitați-vă cum stau dracii deasupra ferestrelor şi aruncă pe mine smoală clocotită!"

- Astea erau semne de nebunie, mamă! Femeia intrase în lumea discordiei, cum îi zice un amic de al meu, doctorul Mihai Şelaru, într-o carte despre nebuni.

- Hâm, vrei să spui că Hulubaia înnebunise, aşa cum li se mai întâmplă unor oameni şi că între pâinile babei Marghiolița şi spânzurarea Hulubaiei, că până la

urmă au găsit-o atârnată de un drug de la fereastră, n-ar fi nici o legătură! Ci doar o întâmplare!

- Ştiu eu, mamă, ce să zic? – deşi în sinea lui înclina spre această alternativă mai apropiată de raţional. Nu putea accepta relaţii între diferite fenomene neverificabile şi fără nici o contingenţă. Nu se putea împăca cu ideea că acolo unde nu pot fi găsite explicaţii palpabile este mâna lui Dumnezeu sau a Satanei!

- Nu ştii ce să zici, aşa-i? Atunci poate îţi dai cu părerea cum se face că aşa, deodată, din senin, găinile mele s-au îmblânzit? Le-o pierit sperietura! Cum le dădeam drumul din poiată dimineaţa, stăteau ciotcă în jurul meu şi mă conduceau cu cântece cârâite până în faţa bucătăriei, unde le aruncam grăunţe de porumb şi ele îmi ciuguleau boabe din căuşul palmei? Hâm, spune! Cum de s-au domesticit cu nepus în masă?

Fiul tace. Din zidul necredinţei sale se scosese o cărămidă şi prin spărtură îşi fac loc semne de întrebare, iar după ele, o luminiţă i se strecoară în suflet, o luminiţă mică, incapabilă să lumineze atâtea semne de întrebare, dar suficiente să-i alimenteze o îndoială, să-l arunce într-o stare de confuzie, să-i scapere un pui de speranţă într-o altă înfăţişare posibilă... Dacă nu o fi cumva tot un şiretlic al Naturii, o turnare de asfalt peste drumul fără întoarcere, spre acceptarea senină a dispariţiei! Aşa cum o acceptă deja mama lui, ce tocmai priveşte prin uşa deschisă, în camera de alături, unde sub pat aşteaptă sicriul.

- Iaca, l-am băgat sub pat, colo. Ieri mi l-a adus meşterul...

- Ce, mamă?

- Sicriul! Să nu mai ai tu şi grija asta, că s-au făcut acum optzeci de mii bucata! O să se ajungă iar la milioane, ca prin ’47 – ’48!

O spune pe un ton de afacere încheiată. Atacă cu francheţe problema morţii, fără tremurul din glas ce ţi-l dă gravitatea temei. Cine-i dă puterea împăcării cu trecerea în nefiinţă? Înţelegerii acestei rânduieli prestabilite! Minunile babei Marghiolița?

La ora stabilită de mersul trenurilor se despart, el pleacă la gară, ea rămâne în aşteptare, cu sicriul sub pat, cu locul de veci cumpărat, într-un loc mai central, nu unde îi dăduse prima oară, lângă un gard, ca la spânzuraţi! Psihologic se şi vedea Dincolo într-o stare specială, nu-şi imaginează cum, dar conştientă, să recepţioneze lumea de Dincoace, să audă paşii trecătorilor, vorbe omeneşti, murmurul celor ce-i citesc numele înscris pe cruce...

De la fereastra trenului, pe drumul de întoarcere, fiul priveşte fuga pământului spre înapoi, spre mama lăsată undeva într-un oraş, să-şi depene singurătatea, priveşte frunzişul verde al pădurilor de stejar, cărămiziul gărilor vechi de 199 de ani, şi, deodată, îi apare imaginea aproape reală a găinilor din poveste zburând înnebunite pe lângă stăpâna lor şi oprindu-se direct în şura Hulubaiei. Peste larma lor inexplicabilă se suprapune idilicul tablou a trei căprioare ce pasc liniştite fâneaţa dată în spic. Dealuri cu terase plantate cu viţă de vie îl duc cu gândul la truda omului anonim ameţit cu vise de bogăţie. Şi iarăşi îi apar sub frunte găinile acelea acum îmblânzite sau vindecate, cine mai ştie, ciugulind din palmele celei ce i-a spus această poveste incredibilă şi tulburătoare. Ca într-un film cu imagini alternante, din haos se desprinde vrăjitoarea Marghiolița, săltăreaţă, vorbăreaţă: „Dar ce mai faceţi, boierii dumneavoastră şi voi oameni buni?”

S-au scurs de atunci 65 de ani. Oamenii acelor timpuri demult sunt oale şi ulcele, dar continuă să i se

proiecteze în minte. „Vezi? Am fost şi am rămas. Nu te teme de plecare! Nu te teme!!!”

Când deschise ochii, trenul tocmai ieşea din tunel. Geamurile i se luminară, doar incursiunea aceea în trecut rămânea eclipsată şi înconjurată de mister. Să fi înțeles bătrâna lui mamă că drumul spre dezlegarea lui trece prin sicriul pitit sub pat? Posibil, dacă doarme liniştită cu un coşciug în casă!...

ALUNGAREA DIN RAI

Ilie Neştiutu stătea rezemat de teracota caldă a sobei. Barba îi atârna până spre buric, ca un protest împotriva îngâmfării omului ce se credea a-toate-ştiitor, numai pentru că descoperire cândva briciul. Privirea lui misterioasă sugera ceva din găoacele oarbe ale Sfinxului îndreptate spre deşertul ce înainta nemilos spre Alexandria, transformând vegetația în nisip.

Vasile Ocnaşu, fiu de preot, răsucea în palma dreaptă un pahar cu vin roşu, în timp ce privirile i se pierduseră într-o nălucă ce-i cotrobăia gândurile trimise în căutarea de negăsitului. De fapt, îl chema Vasile a Popii, pentru că lanțul preoțimii din care se trăgea, se întindea până la Dosoftei.

Trăiau amândoi din ceea ce agonisiseră în tinerețile lor zbuciumate, la Casa pensiilor, iar acum, în aşteptarea sfârşitului obştesc, încercau să afle de ce au trăit. Era o treabă grea şi ce-i nemulțumea profund era faptul că nu i se zărea capătul... deşi trăncăneau de vreo trei ani!

- Dimineață priveam pe fereastră cum ninge şi se şterge înfățişarea grădinii mele, cum devine altceva, alb, nedefinit – reînnoadă firul dialogului omul de lângă sobă.

Şi deodată, aşa, telepatic, mi s-a transmis printr-o undă nevăzută că mâine am să mor.

- O fi fost zgomotul fulgilor în cădere – îşi dă cu părerea Vasile Ocnaşu.

- Nu, era altceva, nu ştiu ce, dar îmi zicea aia: „Vezi ce mai poți afla în ultimul ceas despre locul de unde vii, de ce ai venit, la urma urmii şi unde crezi sau speri să pleci. Dar grăbeşte-te! Ți-a rămas foarte puțin timp, omule!” Mi s-a dat un ultimatum, înțelegi Vasile? Poate şi unde, toată viața mea, mă gândisem numai la asta! Probabil e un fel de pedeapsă pentru îndrăzneala mea de a bâjbâi pe sub fustele devenirii după lucruri nepermise. Am încălcat, se vede, domeniul sacru al interzisului. Scormonisem şi eu prin țărână şi doar nu am descoperit decât oseminte! Scrutasem înălțimile rotunde şi nu am aflat decât infinitul, înspăimântătoarea nemărginire!

- D-apoi ce ai vrea? Cu vederea ta scurtă...

- Pesemne că am supărat pe cineva şi acum mă somează şi mă avertizează: „Vei plăti cu viața, dacă nu afli ce-ai căutat!” Şi zice aia mai departe: „Află până mâine şi a ta va fi fata împăratului, cea mai mică, cea mai mare fiind cam trecută...”

- Ademenitoare promisiune! Mai că m-aş prinde şi eu. Numai că mie nu mi-a făcut-o nimeni.

- Dacă mă invidiezi, fă schimb cu mine!

- Aşi! Eu nu am şi nu am avut întrebări iscoditoare şi nici nu am primit vreun mesaj de Dincolo.

- Dai îndărăt! În sfârşit, fiecare pasăre... ştii zicala! Cu alte cuvinte să revenim la oile mele. Mi se cere un test de performanță. Ce nu a reuşit omenirea să afle de când ființează, mi se cere mie, aşa, deodată şi mi se flutură prin fața simțurilor mele de natură estetică o

recompensă cu sânge albastru, cu piele fină, catifelată, regală, desprinsă din zeități egiptene.

- O Nefertită contemporană...

- Un asemenea premiu în natură ar însemna încă o viață! Ce spun eu o viață? Echivalează, de fapt, cu nemurirea, dacă această regină mă aşează după moarte în piramida ei capabilă să înfrunte timpul şi nisipurile dezintegrante.

- Omule! Ți s-a comunicat sentința capitală! Ce tot visezi? Scormoneşte mai bine, până mâine dimineață, după vreun răspuns cât de cât inteligent. Poate te amână dacă o să vadă că eşti pe aproape.

Ilie Neştiutu îşi prinse fruntea în palme, ca şi cum ar fi încercat să o stoarcă şi să scoată din ea o idee salvatoare, apoi părăsind căldura teracotei de culoare verde-omidă se aşează la masă, proptindu-şi coatele, ca două contraforturi, de tăblia din lemn de brad lăsată natur. Palmele, două căuşe coadă-n coadă, se făcură tragă pentru un cap greu încercat de o minte aproape bolnavă. Rămase aşa cu ochii închişi şi gura gata să cuvânteze.

- Ştii ceva, Vasile?

- Nu, nu ştiu nimic. Eu am altă viziune despre viață. Nu aş putea să te ajut cu nimic. Culcă-te singur cu fata aceea a împăratului, dacă o să reuşeşti vreodată să ajungi în patul ei! Nu mă băga pe mine în păcat! Încă nu sunt pregătit sufleteşte să primesc mesaje din acestea, ducă-se pe pustii! Ş-apoi ştii ce a pățit Adam, tot întrebându-se de ce să nu muşte din mărul acela interzis!

- Ştiu ce a pățit. A fost alungat din spațiul indiferenței totale față de tot şi de toate şi pedepsit să fie chinuit în continuare de întrebări fără răspuns.

- Ilie, Ilie, cum păcătuieşti tu cu gândul şi cu vorba!

Ilie Neştiutu se făcu a nu auzi replica bigotică a bătrânului său tovarăş de pus țara la cale cu capul la vale şi rămase agățat de un semn de întrebare, aşa cum atârnă un porc sacrificat într-un cârlig din abator. Apoi subit îşi ridică fața din palme, întrebându-se mai mult pe sine: „La urma urmei, măi Vasile, pentru ce şi-a pierdut Adam confortul astral? Doar pentru a şti ce Dumnezeu îi interzisese să ştie? Că ce mare descoperire ezoterică aflase el în mărul acela, în care sigur rodea un vierme!”

- Viermele!

Ilie nu ia în seamă ironia şi continuă aprins: „Păi da, ce descoperise? Pentru că Adam odată întrupat, începuse să se autoperfecționeze, tot aşa cum se întâmplă cu omul în zilele noastre. Şi cine îi implantase în gene foamea de cunoaştere? Nu Dumnezeu îl făcuse imperfect? Dacă el se perfecționa de la sine, cu timpul?”

- Nu huli, Ilie, nu huli pe Dumnezeu, tu, un nimic!

- Nu hulesc, dar Dumnezeu însuşi îl plămădise curios.

- Dumnezeu ştie ce face. Nu trebuie să-i intentezi tu, o aparență bicisnică, procese de intenții! De unde ştii că nu i-a lăsat anume acest viciu ascuns de fabricație pentru a i se putea verifica fidelitatea față de Tatăl său, care-i poruncise să rămână spre binele lui personal a-toate-neştiitor? Aşa cum, tot prin înalta sa înțelepciune, îi implantase Evei un himen, dintr-o vezică de peşte, pentru a-şi etala cu mândrie neprihănirea față de Adam!

- Fugi încolo, omule! Nimeni nu face un copil cu defecte numai pentru a vedea dacă pruncul ştie că le are!

Ilie Neştiutu ştia că venise pe lume nu ca un copil imaculat, ci gata pătat cu nelegiuirea păcatului originar, aşa că nu mai avea ce păzi într-o livadă unde hoții dăduseră iama prin mere încă de pe timpul când pomii abia erau în floare! Îi era clar că Dumnezeu dorise să-l

ferească pe Adam de ştirea mărginirii sale trupeşti. Doar nimic din câte crease nu avea o formă veşnică. Cum putea Adam să facă excepție de la regula generală? Era şi el un muritor, numai că Dumnezeu îl proteja, nu voia să i-o spună; îi plăcea creația asta a lui, cu mâni şi picioare şi dorea să o facă fericită cât mai mult timp. Când avea să-i vină sorocul, Adam ar fi murit, desigur, dar fără să cunoască ce i se întâmplă, curmarea firului vieții el confundând-o cu o slăbiciune oarecare şi o cădere într-un somn binefăcător.

Dumnezeu se arătase generos, interzicându-i accesul la ştiință şi atunci când omul îi încălcase porunca, venise de fapt momentul prielnic să se disculpe pentru neputința sa de a-l plămădi veşnic. Venise clipa adevărului gol-goluț, când conştiința morții devine o povară, o rană incurabilă, o pedeapsă fără vină, aşa cum naşterea nu e o vină a fătului, şi această dramă implantată în om şi împânzită în toate fibrele cărnii, din ce în ce mai afectată, nu putea fi asumată de creator. Ar fi fost dezvăluit un act imoral, crearea unei ființe cu bună ştiință hărăzită morții. Acest adevăr ar fi subminat autoritatea şi renumele de integră bunătate a divinității.

Păcatul trebuia să cadă pe copilul neascultător. Şi atunci mânia Tatălui se abătu fără milă asupra lui Adam, mânia şi blestemul păcatului originar. Putea Ilie Neştiutu să-i spună ăleia ce-i dăduse şah la regina vieții că Păcatul originar nu aparține, de fapt şi de drept, omului?

- Am mai meditat, Vasile Ocnaşu, şi adevăr îți zic ție – ca să folosesc un limbaj biblic foarte potrivit acum – dacă există un Dumnezeu, să ştii că nu-i acela care l-a zămislit pe om!

- Dacă ai de gând să răspunzi la întrebările ce ți s-au pus prin revelație cu această blasfemie, apoi n-ai să

ajungi să te culci nici cu fata cea mare şi trecută a împăratului, nici măcar cu maică-sa, ci doar cu o tradițională groapă plină cu țărână şi asta chiar mâine dimineață! Dumnezeu nu poate ierta la nesfârşit insultele ce i se aduc şi nici nu bate cu ciomagul! Cum poți, frunză căzătoare din pomul înțelepciunii, să ponegreşti pe Creator?

Ilie privi la ceasul din perete; era spre seară, nu-i mai rămăsese prea mult timp de căutat nişte răspunsuri salvatoare. Mai primise nişte semnale că în zori va avea loc seminarul sau Judecata de Apoi sau darea sentinței sau decernarea premiului cu sex contrariu, ceea ce însemna o posibilitate de creație, de recreație, de perpetuare în timp şi spațiu. Putea încerca imposibilul, vehicula orice idee, nu mai avea ce pierde. Sfârşitul oricum e de neînlăturat. Că-i mai încoace sau mai încolo pe scara Timpului, aproape că-i lipsit de importanță.

Trecu peste dojana dogmatică a lui Vasile Ocnaşu, fericitul cu răspunsuri gata fabricate la orice întrebare, şi decise să meargă pe firul logic al căutărilor, neconsumându-şi timpul rămas cu demonstrații menite să-l lămurească pe vecinul său cantonat în adevărul iluzoriu al poruncii „Crede şi nu cerceta!”

Moartea poate fi înfruntată tremurând de spaima veşniciei ei sau, dimpotrivă, demn, cu curaj, cu mintea şi ochii neacoperiți de eşarfa neagră, ce nu o înlătură, dar îi face necunoscut momentul sosirii, momentul înfigerii cuțitului sau glontelui în epiderma inervată şi capabilă să dezvolte durerea ce ne îngrozeşte de fapt. Aşa că alese varianta ultimă, aceea de ființă regală, gânditoare, sensibilă la durere, mândră de locul prim ocupat pe scara biologică, conştientă de jaful carnal la care va fi supus, de unde, cu puțină bunăvoință, se putea dovedi mai puternic decât călăul ce primise ordin să-l decapiteze. Şi

atunci când securea îl va despărți de sine, călăul fi-va îngrozit de omul ce-l termină, dar care lăsase în urmă pentru urmaşi o hartă de parcurs labirintul vieții.

- Ocnaşule! Iată ce m-am gândit să răspund mâine dimineață doamnei acelea ce-şi anunță sosirea şi interogatoriul.

- Spun să te căieşti de erezie, măcar în ultimul moment. Nu pleca Dincolo fără nici o speranță!

- Şi dacă aş avea-o, cât mi-ar folosi? Îți închipui că moartea ne mai lasă răgazul să mai credem în ceva? Nu, tăticule! Sloiurile de gheață se topesc, dar nici nu-l simt şi nici nu-l văd pe soare. Pur şi simplu curg, dispar.

- Idei păgâne, jidoveşti, de-a lui Marx. Poți să-ți iei adio încă de pe acum de la fata împăratului, simbolic vorbind.

- Şi eu care o visam la propriu...

- Om bătrân şi cu gândul la muieri!

- Se vede că pentru a le cunoaşte pe săturate ai nevoie de mai multe vieți!

- Într-adevăr, ție nu-ți ajunge o singură viață pentru a te purifica de toate păcatele ce-ți trec prin cuget. Îți meriți sfârşitul mâine dimineață. Pe tine, o mie de ani dacă te-ar îngădui Dumnezeu pe pământ, tot nu ți-ar fi de-ajuns să-ți vezi nemernicia. Şi dacă mă gândesc mai cucernic, ție nici nu-ți este de ajuns o singură moarte. Pedeapsa ți-ar fi prea mică. Moartea ar trebui să te ia de câteva ori! Să te lase în suferință câteva vieți şi iar să te omoare, ca să te îngrozească. Atunci, cred, n-ai mai cârti împotriva divinității!

- Nici nu cârtesc, Ocnaşule. Slavă celui ce poate da nădejde omului în viața veşnică, că doar el la asta râvneşte, la veşnicie, adică la egalitate cu Dumnezeu!

- Ptiu, bătute-ar sfântu'! Tu în loc de minte ai un drac!

- Acum chiar că mă blestemi gratuit. De ce ocoleşti adevărul, azvârlind în mine cu anateme? Spune tu, drept! Nu ți s-a promis viața veşnică?

- Ba da, dar acolo, sus.

- Mă rog, sus, jos, dar asta îți doreşti, nu? Iar pe mine, care nu-ți împărtăşesc ideea unei nemuriri ipotetice, după coborârea în pământ, mă blestemi la patru morți, numai pentru simplu fapt că ți-am mărturisit un adevăr: că nu-ți ajunge o singură viață pentru a cunoaşte miracolul femeii!

- Femeia-i un păcat! O greşeală a lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi existat Eva, cu misterele de care spui tu şi cu vicleşugurile de care ştiu eu, Adam nu era alungat din Rai şi s-ar fi bucurat de viața cea veşnică, alături de Tatăl ceresc.

- Măi Ocnaş prost, că degeaba ai stat la puşcărie şapte ani de zile printre învățați. N-ai prins nimic acolo. Dumnezeu l-a însoțit pe bărbat cu un păcat? Cum poți denigra creația divină? Fără de care tu n-ai mai spune acum prostii în fața mea!

- Şi şarpele îi făcut tot de Dumnezeu. Asta nu înseamnă că-i bun şi pentru om.

- Dar femeia nu e om? E şarpe?

- Seamănă cu o şerpoaică... Te hipnotizează şi te termină, ca şi moartea...

- D-apoi, măi Ocnaşule, dacă moartea-i o femeie, fie! Vie să mă ia! Când i-oi înfige-o între picioare, va uita să mă omoare...

- Aşa speri tu?

- Dar tu, nu speri să viețuieşti în ceruri?

- Întotdeauna ai râs de lucrurile grave!

- Nici nu merită mai mult!

- Te crezi superior condiției tale efemere?

- Gândesc. Mă apăr. Moartea nu gândeşte! Deci sunt superior ei!

- Pe dracu'!

- Vezi că păcătuieşti!

- E omeneşte. Dar Dumnezeu, în marea lui bunătate, iartă păcătosul.

- Atunci o să mă ierte şi pe mine pentru ce i-oi spune Morții mâine dimineață...

- Ce blasfemie o să-ți mai fete mintea?

- Am să o întreb aşa: Moarteo! De unde vin, ştiu. Dintr-un lanț nesfârşit de mame, dar omul are vreo şansă să se sustragă efemerului?

- Măi Neştiutule! Vezi că tu trebuie să răspunzi, nu să pui întrebări Atotputernicei! Ş-apoi ea nu vorbeşte niciodată. Ea tace şi face... Ție ți s-a dat o şansă să te fereşti din fața ei, dacă poți să o convingi că viața este mai valoroasă decât ea, Moartea.

- Cum te poți feri de fălcile viermelui ce te roade şi te perforează de la naştere şi până în mormânt?

- Neştiutule, tată, omul nu-i făcut numai din carnea asta bună de hrană la viermi.

- Ştiu ce vrei să spui, deşi noțiunea de hrană la viermi nu-i adevărată. E vorba de spirit... Dar eu am văzut o bucățică de om pusă sub lupa uni microscop electronic. Semăna cu o câmpie peste care curgeau râuşoare, ce o irigau în permanență. Şi nu am nimic împotrivă ca Biblia să o numească lut însuflețit, făptură ieşită miraculos din mâna lui Dumnezeu, numai că aş avea ceva de cârtit.

- Altfel n-ai fi tu!

- Ocnaşule! Sunt un condamnat la moarte! Mi s-a şoptit dimineață, aşa, din văzduh. Şi ca să fiu sincer, chiar am aşa o disponibilitate pentru pacea eternă, deşi

mă îndoiesc că există! Şi ca orice condamnat, am dreptul să-mi spun ultimele gânduri ce-mi trec prin cap.

- Te poți mărturisi, Ilie! Doar am făcut seminarul. Dar să ştii: Moartea tot nu o să te audă. Ea nu are urechi. Aşa a lăsat-o Dumnezeu, surdă.

- Spui şi tu un mare adevăr. Dacă ar fi să audă gemetele muribunzilor, s-ar milosti de ei şi i-ar ierta...

- Altceva am vrut să spun... Că Adam s-a sacrificat pentru ca lumea să trăiască prin perpetuare.

- Lasă, nu-mi mai explica. Am înțeles. Sigur, Moartea fiind surdă, mi-aş răci gura de pomană cu dânsa. Ce să-i spui Morții? Doar ea este ca un om neînsuflețit! Pe acesta, cel mult, poți să-l jeleşti. Uită-te la bocitoare, cum îl întreabă disperate: „Unde te duci, bărbate? Pe noi, cui ne laşi?" Şi? Nimic! Nici un răspuns! Tăcere desăvârşită! Ei bine, eu nu am ce să discut cu o persoană lipsă, că doar Moartea nu a fost văzută de nimeni! Vine tiptil, îți suflă în lumânare şi pe aci ți-i drumul! La alții!... În fine, eu cu ea, practic, nu am ce vorbi! Cu ea nu poți încheia nici un fel de târg!

- Vezi că te contrazici! Parcă spuneai că ți-a promis fata cea mică a împăratului, dacă... aşa şi pe dincolo...

- Poate mi s-a părut, Ocnaşule, poate în locul Morții a vorbit speranța mea că aş mai avea o scăpare dacă... Dar ascultă la mine! Testul ăsta nu-l trece nimeni!

- Neştiutule! Speranța ta nu ştie cui să se roage. Dacă s-ar îndrepta spre Dumnezeu, ar găsi o alinare.

- Spre Dumnezeu? Care s-a jucat de-a creația, modelându-ne arhetipul şi pasându-l apoi ca pe o minge, Morții? Şi mai pretinde de la noi smerenie, adulație, milă, iubire, cenuşă în cap, posturi, mătănii, stare de proletar, fără proprietăți de nici un fel! Ei bine, eu, Ilie Neştiutu, condamnat la moarte, am o singură dorință: să trăiesc!

- Eşti nebun! Frica ți-a luat mințile. Dacă omul ar fi nemuritor, crezi că i-ar ajunge planeta Pământ?

- Vrei să spui că toate sunt croite cu rost?

- Gândirea divină e perfectă! Nu am timp să-ți explic de ce i-a fost dată omului suferința, dar pe pământ şi în univers totul e perfect!

Ilie Neştiutu îl privi lung pe Vasile Ocnaşu. Îmbătrânise mult. Anii de puşcărie îl surpaseră şi pe dinăuntru şi pe dinafară, îi reduseseră mult din rezistența firească a omului. Şi nu se putu stăpâni să nu i-o trântească:

- Măi, Ocnaşule, dacă Dumnezeu le-a orânduit pe toate perfect, atunci spune-mi: şi anii de silnicie trudiți pe la Canal au fost un lucru perfect?

- M-am gândit mult la durerile vieții mele. Cred că am răscumpărat vreun păcat strămoşesc!

- Cel Adamic?

- Nu. Pe acela îl răscumperi tu, mâine dimineață... Mi-a spus bunicul că a avut nişte ascendenți frați cu codrul, care probabil s-au înfruntat din vreo duducă dată jos din rădvan... că de, ce nu face omul la adăpostul pădurii!...

- Or fi fost curioşi să vadă ce se ascunde sub frumoasa coajă de măr! Şi-au muşcat!

- Au muşcat, au muşcat, dar mărul a țipat abia peste trei generații!

- O nimica toată! La mine a țipat după 6000 de ani, de când se crede că ar fi dăinuit lumea adamică! Şi mâine dimineață trebuie să dau socoteală...

- Dă-ți şi tu de pomană un pahar de rachiu, că anul aista a rodit frumos livada.

- Crezi că Dumnezeu are nevoie de rachiul meu?

- Dar pentru tine îl dai! Pe lumea cealaltă o să-ți prindă bine. Am aflat că-i cam frig pe acolo...

- Catrinaa! – strigă Ilie către o uşă ce da spre bucătărie. Şi îndată în pragul ei răsări o mândreţe de fată, că ţi se rupea inima gândindu-te că-i om şi ea, şi o aşteaptă aceeaşi soartă obştească. Fetele frumoase n-ar trebui să moară niciodată şi nici să îmbătrânească. Că dacă divinitatea există, apoi suprema ei frumuseţe şi perfecţiune poate fi văzută pe pământ doar în trupul fabricat din vise al unei fete.

- Adu, te rog, o sticluţă de tărie, că ne-a slăbit judecata, inimioară! Ştii tu de unde. Din cea de anul trecut. Să aibă în ea şi puţină istorie... Că din ea se trag învăţăminte. Poate îl mai luminăm oleacă şi pe vecinul ista al nostru cu trupul în antereu şi mintea în evanghelie.

- Măsura obişnuită, bunicule? – întreabă fata.

- Atât cât să nu semene a păcat, ci a bucurie, că şi lui Dumnezeu îi place să se bucure... Aşa-i Ocnaşule?

- Din când în când, Dumnezeu îţi dă şi ţie puţină minte! – completează interlocutorul ce provenea dintr-o ramură cu rădăcinile înfipte tocmai în grota sihaştrilor de la mănăstirea Turnu.

- Ai mai degenerat, Ocnaşule, faţă de strămoşii tăi ce se hrăneau doar cu buruieni. Te-ai mai dat şi tu cu oamenii! Îţi frigi gâtul cu băuturi diavoleşti!

- Şi Iisus se înfrupta din „sângele Domnului”, aşa că fă-ţi pomana până la capăt! N-o spurca cu aluzii neortodoxe!

Nepoata lui Ilie Neştiutu reapăru în încăpere cu două ţoiuri în care se mai jucau încă în gâturile lor strâmte mărgelele rădăcinii pătrate extrasă din prunele maşcate şi dulci ca mierea, culese după prima brumă. Atunci ele chifteau de zahăr şi de mirodenii miraculoase, cum numai livada acestui grădinar încercat ştia să adune din ţărâna îngrăşată cu bălegar de vacă elveţiană.

- Să trăieşti copilă, că ți-ai făcut milă, îi mulțumeşte în felul lui Ilie Neştiutu, bătând-o uşurel cu palma peste fundulețul ei obraznic, încă de pe la vârsta asta a cireşelor de mai date în pârg. Apoi se întoarse către musafir şi-i spuse: tot ce am adunat eu din ştiința omului, am transferat în această vrednică copilă. Eu a trebuit să caut în mii de cărți. Ea a primit de-a gata totul. Mare noroc pe dânsa!

- Ştie că o să moară?

- Ştie, părințele. Nu trebuie să-i spui tu. E mai deşteaptă ca tine.

- I-ai băgat în cap ereziile tale, aşa-i? Păcat că nu ai păstrat fata aşa cum a lăsat-o Dumnezeu! Rațională până în măduva oaselor, n-o să mai guste nimic din frumusețea naturală a lumii! Ai sofisticat-o! Sunt oameni ca tine care citesc toată viața mii de cărți pentru a afla răspuns la întrebările ce-i rod, iar la sfârşit îşi spun plini de înțelepciune: ştiu că nu ştiu nimic! Oamenii trebuie să citească o singură carte: Biblia, şi le este de ajuns!

- Poate, dar eu am pregătit-o pentru sfârşitul implacabil. Şi Eminescu nu credea că o să învețe a muri!

- Ai făcut-o prea devreme. Ateismul dezumanizează!

- După tine, om şi uman este numai credinciosul?

- După mine, numai credinciosul este fericit. El scapă de teama morții, pentru că va ieşi din trup şi se va înălța într-un spațiu unde nu este durere şi nici suspin. Aşa, tu ce ai făcut? Ai aruncat-o în ghearele luciditații, în concasorul elementelor chimice în veşnică combinare. Stă blazată şi se uită prin fereastra trupului cum aleargă într-o direcție necunoscută cu trenul timpului, fără întoarcere. Şi ce fată frumoasă e Catrina! Mare păcat, mare păcat! Poate dacă trăia maică-sa, altă educație ar fi

primit! I-ai spus cumva şi unde o să ajungă? Sau nici tu nu ştii?

- Nu i-am spus, dar ştiu!

- Atunci de ce te temi pentru mâine dimineață că n-ai să ştii ce să răspunzi Morții?

- Pentru că ajuns în fața ei, nimeni nu-i atât de convingător încât să fie iertat!

- Dar ție ți-a permis, cu gura ei, fata împăratului cea mai mică.

- Ei, umblă cu vicleşuguri! Mă crede un fricos! Vrea să-mi paveze calea spre Dincolo cu speranțe! Aşa face cu toți. Îi amăgeşte ca pe nişte copii, când trebuie să li se facă o injecție. Fii cuminte, puişor, că nu doare! Nenea doctorul iubeşte copii! Adică, prostule, eu îți dau o şansă. Îmi spui doar unde vreau eu să te călătoresc şi gata! Mă fac că nu te-am văzut. Te uit! Asta-i fata, poftim, eu te-am uitat! Şi când Moartea te uită, sigur fata este de împărat. Nici mai mică, nici mai mare de 16 ani!

Vasile Ocnaşu îl priveşte lung, în tăcere. Are în fața sa un om cu judecata rece, un realist lipsit complet de orice speranță, un om pregătit să plece capul pe butuc şi să aştepte cu curaj căderea ghilotinei. Învârte țoiul în mână şi priveşte pe fereastră. Ştie cum arată lumea, dar încă mai înregistrează ultimele ei imagini: o cădere de fulgi mari, în prag de noapte. Îl păsuieşte un timp, nu-l tulbură, apoi, ridicând țoiul în fața ochilor, cuvântă şoptit:

- Să fie de sufletul tău, Ilie! – şi-l dă pe gât la vale.

Ilie Neştiutu se scutură într-un fel anume şi se întoarce prin fereastră, de pe unde era plecat, la căldura camerei şi capătul întrerupt al discuției cu Ocnaşu, ce simte că-i ultima:

- Să-mi fie țărâna uşoară, prietene! – şi răstoarnă şâpul pe gât, aşa cum faci când vrei să înghiți o pastilă

amară. Îşi trage răsuflarea tăiată de tăria băuturii şi începe un monolog în care se simțea fiorul dangătului de clopot la propria-i înmormântare: Ocnaşule, vecinule, prietene pământean, îți grăiesc ție ca unuia ce mă auzi, pentru că moartea nu are urechi şi nici judecată. Ea doar execută ordinul lui Dumnezeu...

- Dumnezeu nu ucide, măi păgânule! El doar ne cheamă la dânsul.

- Ascultă-mă cu îngăduință, părințele! Parcă aşa te-a învățat la şcoala aceea a ta: să fii îngăduitor cu cel rătăcit şi să-l aduci pe calea cea bună, dacă zici că o ştii. Ascultă şi părerea mea! Apoi judecă-mă! Moartea, Dumnezeu ne-o trimite. E mâna lui dreaptă, e biciul cu care ne mântuieşte, e pedeapsa A-toate-ştiitorului!

- Nu păcătui, omule de nimic! Măcar acum, în ultimul ceas, întoarce-te la credința cea bună!

- Ce să mai păcătuiesc, Ocnaşule? Dacă m-am născut deja cu păcatul originar în mine! Doar ştii prea bine „Facerea" biblică, scrisă la vreo 3700 de ani după ce egiptenii înălțaseră Marea Piramidă, se zice cu vreo trei sute de ani înaintea Potopului. În marea lui singurătate, Dumnezeu s-a apucat să-l modeleze mai întâi pe Adam, apoi pe Eva. Greşesc cumva?

- Nu, aşa scrie. După chipul şi asemănarea lui.

- Îi plăceau lui Dumnezeu jucăriile acestea vii şi fragile, dar le-a avertizat: „Să fiți cuminți! Grădina Raiului nu-i atât de mare încât să încapă în ea tot ce vă trece vouă prin minte. Aveți, deci, grijă! Nu trebuie să vă cunoaşteți! Şi tu, Ocnaşule, ştii foarte bine ce înseamnă în sens biblic „a te cunoaşte!" A cunoaşte o femeie este echivalentul a o poseda. Acum cred că înțelegi ce le-a interzis Dumnezeu. Nu cunoaşterea tablei înmulțirii, ci cunoaşterea reciprocă, pentru că, în final, acest mod de cunoaştere duce indubitabil la creație, lucru rezervat în

exclusivitate Domnului. Or când deții un asemenea secret de proporții universale, nu-l poți da pe mâna unor copii, ca Adam şi Eva, complet iresponsabili față de pornirile lor instinctuale. Dar se poate spune că interdicția cunoaşterii avea şi un sens ecologic, aşa cum se încearcă stăvilirea „cunoaşterii" în zilele noastre în marea Chină. Nu vă înmulțiți ca proştii, pentru că n-o să vă ajungă merele din Grădina Raiului şi o să pieriți de foame sau o să vă omorâți între voi de la o coajă de măr, aşa cum se întâmplă astăzi în fosta Jugoslavie.

- Nu scrie în Biblie asemenea blasfemii!

- Crezi că tot ce ordonă domnitorul se trece în cronică? Domnul trebuie să rămână imaculat în fața istoriei. Dar să-mi continui ideea. Cât din curiozitate, cât din plictiseala ce domnea în Rai, din lipsă de activitate, de tutun şi alcool, de concurență feminină, de rock şi televiziune prin cablu, prin satelit, ce să mai facă cei doi oameni aruncați într-o oază a contemplației şi a fericirii de tip divin? Decât să se demonteze, aşa cum fac copii cu jucăriile pentru a descoperi cine le pune în mişcare... Şi-au căutat încheieturile mai sensibile la tuşeu şi au descoperit că le produc o tăcere izbăvitoare. Aceasta a fost Marea Descoperire de unde ni se trage nenorocirea. După ce s-au apropiat, până la spațiile erogene, până la păcat nu a mai fost decât un pas liliputan... Un păcat instinctual, aşa cum nou-născutul caută cu ochii închişi țâța mamei şi, culmea, ştie de la sine să sugă!...

- Literaturizezi cu păcat, Neştiutule! Vulgarizezi creația!

- De fel, măi Ocnaşule! Acesta a fost păcatul originar. Cunoaşterea Evei de către Adam şi invers. Îl purtăm cu toții în noi, indiferent că a fost o curiozitate ştiințifică sau una erotică. Cei doi oameni cereşti nu şi-au putut suporta interdicția Creației, asumându-şi toate

consecințele, aşa cum se întâmplă până în zilele noastre. Se şi spune, de fapt, că dragostea-i oarbă! Şi în momentul când mărul a fost muşcat şi burta Evei a început să se rotunjească, Dumnezeu a pus mâna pe bici şi i-a alungat din Rai, blestemându-i. Nu stă în firea Domnului, dar totuşi i-a blestemat: „Ia coborâți voi pe planeta ceea ce se vede în depărtare, că s-a răcit deja, şi faceți dragoste pe săturate, până o să vă înmulțiți câtă frunză şi iarbă şi atunci o să vedeți voi pe dracu'!” Că pe vremea aceea, pe pământ, nu se practica încă ajutorul umanitar.

Înalții prelați ai timpurilor adamice n-au putut consemna pe şleau fapte aproape obscene, chiar şi în zilele noastre condamnate fiind, şi folosind un limbaj mai simbolic, mai metaforic, au numit actul sexual, în fond o manifestare a creației, drept păcat originar. Ei bine, Ocnaşule, pentru această plăcere originară omul trebuie să moară! Eu trebuie să mor în zori, ca să spăl păcatul lui Adam şi a mamei mele Eva! Aşa cum i se întâmplă trântorului ce se împreunează cu regina albinelor, acolo, sus, în înaltul cerului, decedând fericit, după ce-şi dăruieşte sămânța mătcii, spre binele şi perpetuarea obştei albinăreşti.

- Partea cu albina mamă, regina, îi adevărată. Restu-i fabulație pe o temă gravă.

- De acord cu tine, Ocnaşule. Fabulez pe marginea unei fabulații. E vorba de o frumoasă poveste scrisă, se pare, prin secolul IV înainte de Hristos, poveste devenită colac de salvare a spiritualității omeneşti eşuată pe un teren necunoscut.

- Eşti Toma Necredinciosu! Nu uita că după câteva sute de ani vine pe pământ fiul lui Dumnezeu, fapt consemnat de sfinții apostoli. Şi asta a fost tot fabulație biblică?

- Prietene Ocnaş, refuz să polemizez pe tema unei credințe care a civilizat omenirea şi i-a dat o speranță în nemurire! Cu adevărat ar fi o blasfemie!

- Apreciez bunul tău simț şi cuviincioasa reținere, dar mâine dimineață, prietene, ce ai să-i spui Morții?

- Mulți oameni ai auzit tu vorbind cu Moartea? Hai spune, că doar ai îngropat atâția!

- Te întreb, pentru că spuneai că ştii unde mergi după moarte şi eram curios să-ți mai ascult năzdrăvăniile.

- Ar trebui să ne întoarcem puțin înapoi, până la Aristotel (384 – 322 î.e.n.), asta aşa, ca să nu fiu bănuit de marxism.

- Lasă-i în pace pe antici! Bâjbâiau! Ei nu cunoşteau încă lumina creştină. Alergi prin toate filozofiile şi ocoleşti cu dibăcie răspunsul ce-l vei da morții mâine dimineață! Sau o să mori ca tot muritorul?

- Toți murim la fel, fără întoarcere la ceea ce am fost. Niciodată materia nu mai revine în forma părăsită. Suntem obligați să ajungem la sfârşitul pentru care ne-am născut – tot Aristotel – şi după cum vezi, cu tot răspunsul lui, el a murit.

- Vrei să spui să spui că scopul vieții este moartea? Bravo! Văd că ştii lecția! – îți va spune mâine dimineață femeia cu coasa. Bucură-te de aici înainte de starea fără dureri şi fără suspin! Dar, măi Ilie, nu vei mai auzi această binecuvântare, fiindcă vei fi deja luat...

- De cine?

- De Moarte, evident!

- Ocnaşule, te întreb ceva fără obligația de a-mi da imediat un răspuns: există oare cu adevărat Moartea?

Vasile Ocnaşul îl priveşte prostit. Îngropase sute de oameni. Apoi încetul cu încetul îşi revine. Ilie a fost întotdeauna un tip ciudat. Îl lasă cu întrebarea sa

capcană pe buze şi îşi întoarce capul spre fereastră. Nu se mai zăreau fulgii căzând. Sticla era neagră. După o tăcere în care doar gândurile le scăpărau prin încăpere, Ilie Neştiutu strigă:

- Catrinaa! Hei, fată frumoasă!

Pe uşa din lemn de stejar îşi strecoară capul cea strigată, de data aceasta împodobit cu bigudiuri.

- Încă o dată? – întreabă ea în cunoştință de cauză.

- Cât mai pot cere...

- Tot din aceea cu „istorie” sau pruncă de anul acesta?

- Pruncă să fie. Poate-i mai domoală.

- Unde ai văzut tu, Ilie, pruncă domoală?

- Îi foarte bine, Ocnaşule, că mai faci o glumă! Aşa-i la priveghi. Românul îşi râde de moarte. Se face că nu vede nici mortul de pe masă. Uneori uită de el şi de jalea familiei, spune glume, spune măscări şi face haz. Nu-i ăsta un semn că moartea-i numai în imaginația noastră?

- Măi Neştiutule, măi! Tu cauți să te îmbeți cu apă chioară, măi! În zori vei dispare de pe aici şi tu încerci să mă convingi că nu-i adevărat?

- În parte doar...

- Unde ai văzut tu mort „în parte”?

Dar Catrina îşi face intrarea, ca într-o piesă de teatru unde autorul doreşte să lase o întrebare în aer, pe seama spectatorilor. Le aşează cu pioşenie țoiurile în față, pe masă, îi priveşte în ochi, pe rând, şi le ghiceşte o amărăciune greu de ascuns. I se face parcă milă de ei şi devine subit ca o mamă bună:

- Vreți să vă aduc şi nuci?

- Eşti o fată înțeleaptă, Catrinel! – îi răspunde Ilie căzut pe gânduri şi fără să mai precizeze opțiunea.

- Miezul de nucă conține ulei – adaugă ea zâmbind, ca şi cum habar nu ar avea de drama ce se consuma acolo, în camera aceea scundă, cu tavanul uleiat în crem de cicoare. O să vă alunece ideile mai uşor – completează ea. Ştiți, fără să vreau, mai trag şi eu cu urechea de dincolo.

- Trage, fetițo, trage, că nu are ce-ți strica – aprobă Vasile Ocnaşu. Bunicul tău, în seara aceasta ultimă...

Dar nu mai continuă. Ilie Neştiutu îi îngheață fraza pe buze cu o privire ucigaşă. Catrina aşteaptă o clipă apoi renunță şi pleacă după nuci. Câte nu spun oamenii la un pahar!

- Deci, Ocnaşule, mă întrebai unde am văzut eu mort în parte. Adevărul e că Moartea stă la aceeaşi masă cu Viața. Ultima creează continuu şi prima mănâncă, dar niciodată nu va reuşi să mănânce tot.

- He! Degeaba-mi spui că viața continuă prin copii. Tu, personal, nu mai exişti!

- Ba mai sunt!

- Până ce putrezeşti...

- Şi după aceea!

- În ceruri!

- Nu, pe pământ. Forma va fi alta, dar materia nu piere. E veşnică. În ceruri, în Rai, nu mai ajungem niciodată. De acolo am fost alungați. Nu ştiu, geografic, unde se află acest tărâm miraculos şi binecuvântat. Poate fi o himeră, o frumoasă poveste care să ne stârnească nostalgia unui paradis pierdut. Poate fi şi o sfântă speranță, visul nostru de aur, o compensație spirituală pentru viața concretă ce ni se ia, şi fericiți sunt cei ce cred! Personal, sunt sigur, voi rămâne pe pământ, acolo, în cripta de la Eternitate, că bine s-a gândit cel ce i-a pus un asemenea nume cimitirului.

- Aici ne despărțim noi, Ilie Neştiutu, că bine ți-a zis cine ți-a pus numele ăsta! Neştiutu! Tu vei rămâne în criptă, acolo unde-i locul necredincioşilor, în timp ce eu mă voi înălța la ceruri, cu ajutorul lui Dumnezeu.

- Şi eu mă voi înălța, aşa mort, bucățică cu bucățică, până ce nu va mai rămâne nimic în sicriu. Tu vei fi un spirit, că aşa crezi, sau un abur. Tu vei fi ceva plutitor, eventual cu aripi, oricum imaterial. Eu voi fi o părticică dintr-un nor şi voi ploua peste lanul tău de grâu până în pânza freatică. Amestecat cu lacurile subterane, voi urca spre vreun izvor, de unde se adapă oamenii şi animalele. În aşteptarea Judecății de Apoi, tu vei rătăci prin spații înghețate, numai de Papă ştiute, în timp ce eu voi potoli setea cuiva, voi alimenta celule în curs de evaporare. Din stârv, voi deveni una din stările materiei, una sau mai multe. Aşa înțeleg eu noțiunea de „mort parțial”. Şi dacă aş forța puțin nota, aş spune că Moartea nu-i decât o părere de rău după forma cu care eram obişnuiți.

- Şi ție îți convine să fii apă băută de iepuri, lac de peşte şi chiar mocirlă sau sărătură? Sau asta numeşti tu viață?

- Da, dar nu de Apoi!

- Cu asemenea teorii n-o să o dai gata pe Moarte mâine dimineață! Adio fata cea mică a împăratului! Crucea şi lopata! Amin!

- Vezi tu, Ocnaşule, omul este ca un pârâu ce se îndreaptă nedirijat de nimeni înspre căderea pantei. Nu morala, nu ideologia sau ştiința îi spune: ia-o pe ici, ia-o pe dincolo, nu! El se supune doar înclinației pantei. Deci, alterarea ființei nu-i o pedeapsă. E o curgere spre altceva. Întreaga materie alunecă pe o pantă la vale...

- Care se numeşte Moartea...

- Sau alungarea din Rai... după care nu ar trebui să fim nostalgici, ca veteranii de război ruşi după puterea sovietică.

- N-am de ce să fiu, pentru că eu, Ilie, sunt un om credincios şi mă voi întoarce tot acolo de unde a fost alungat Adam.

- Eşti un om fericit, Ocnaşule. Nu ai nici o întrebare rămasă fără răspuns. Pe pământ te-a adus Dumnezeu, eşti creația lui Dumnezeu, după chipul şi asemănarea lui, iar după ce vei muri vei ajunge tot la Dumnezeu, că eşti om bun!

- Degeaba ironizezi. Trecerea mea în moarte înseamnă ieşirea din corpul acesta, aidoma unui mijloc de transport, proprietate personală.

- Şi ce transportă?

- Spiritul! Că ăsta e omul. Un spirit! Trecerea în moarte echivalează cu o purificare, cu o eliberare din materia perisabilă ameninţată permanent de dispariție. Înseamnă o înălțare spre divinitate, spre inefabil, spre eternitate, în timp ce tu, ropot de ploaie, baltă mocirloasă în care se scaldă mistreții, hrană la viermi şi la toți urmaşii urmaşilor viermilor de cadavre. Măcar dacă te-ar mânca un lup, dar oamenii i-au decimat şi pe ăştia! În concluzie, Ilie Neştiutu, omul nu-i decât materie şi spirit. Materia moare, spiritul scapă de efemeritatea ei, se descătuşează şi se înalță spre Dumnezeu tatăl.

- Nu v-am mai adus nuci – spune Catrina intrând în cameră cu o farfurie plină cu miez. Am spart eu nucile, iar miezul l-am copt la rolă. Ideile vor aluneca mai bine servind o hrană coaptă.

- Aşa te vreau Catrina! – i-o întoarce Ilie Neştiutu. Spirituală, dar nu spirit!

Fata face ochii mari, dar nu pare mirată. Nu-şi dă seama ce vrea să spună bunicul ei, autodidact, dar îi

învățată cu bizareriile lui. Obrajii i se transformă într-o geană de răsărit pe care se joacă fluturii în clipele lor de îmbătare cu mireasma trandafirilor de dulceață.

- Fii liniştită Catrina! Că Ilie trage în mine cu aluzia şi te-a luat pe tine drept material didactic.

- Drept un exemplu bun sau rău? – se interesează ea.

- Asta numai el poate să-ți răspundă, că-i mare meşter în calambururi, uneori indescifrabile.

- Bine, atunci eu vă las să le descifrați. Acum, iarna, în preajma Crăciunului, nopțile sunt lungi, pentru că încep devreme, aşa că aveți tot timpul să descifrați şi cele mai întunecate căi.

- Mulțumim, Catrina, că ne-ai luminat cu prezența ta! – îi spune Ocnaşu, admirându-i tinerețea şi naivitatea.

- Şi ăsta-i tot un calambur? – întreabă fata, zâmbind cu indulgență.

- Dacă da, aşa e! Dacă nu, e un compliment.

- Bravo, Ocnaşule. Văd că spiritul tău a uitat în ce mijloc de transport se află şi se dedă la cele lumeşti!

- Măi Ilie Neştiutu, mare păcătos mai eşti, dacă prin mintea ta pe ducă mai trec încă idei necurate.

- Mulțumesc Catrina pentru miez. E mult mai înțelept decât ce spune urmaşul ăsta de mitropolit. Vorbele lui, dogme scolastice, stereotipie mistică, sintagme rostite mecanic, dar întreabă-l cât înțelege din ele?

- Cât înțeleg, cât nu înțeleg, dar eu nu mă tem de sosirea zorilor. Mie nu mi-a trimis nimeni nici o telegramă.

- Despre ce fel de telegramă vorbiți? – întreabă mirată fata, că astăzi nu a trecut factorul pe la noi!

- Ei, fabulații de-ale Ocnaşului. Ronțăie, măi, nişte miez de nucă copt, poate îți ajută!

Ocnaşu aruncă doi mezi în gură şi înțelege că trebuie să tacă, să nu sperie fata înainte de ce va urma. De altfel, Catrina mai priveşte puțin spre soba ce duduia, semn că se schimbă vremea spre asprime, şi plecă urându-le noapte bună.

- Şi acum între noi doi, înțeleptule cu mintea românului cea de pe urmă, mărturiseşte-te! Despre sensul vieții ți-ai spus părerea: că merge spre moarte, în care îşi desăvârşeşte menirea. Dar dincolo de pragul acesta, ce se numeşte moarte, ce mai urmează? Te lăudai că ştii!

- Şi dacă îți spun, eşti capabil să înțelegi?

- O să se străduiască mintea mea cea proastă.

- Am înțeles, Ocnaşule, că admiți dualitatea omului format din materie şi spirit.

- Da, materia putrezeşte, spiritul se înalță.

- Ei, vezi? Aici e diferența: materia nu moare! Piere doar spiritul dus de ea în cârcă, adică gândirea omului piere odată cu forma carnală care a găzduit-o. Poți suporta această idee, Ocnaşule?

- O suport, dar nu păcătuiesc crezând-o. Te întreb însă, Ilie Înțeleptul, dincolo ce mai trece, după tine, care susții că spiritul moare odată cu trupul!

- Ocnaşule! Atunci când vei trece Dincolo, vei afla, fiindcă fiecare stare a materiei are conştiința sa, gândirea sa lăuntrică. Niciodată materia nu a fost o mortăciune. În seara aceasta gândesc ca un om. Mâine, dacă mor, voi gândi ca un mort...

- Haida, haida!

- Nu înțelegi, aşa-i?

- Mărturisesc că nu!

- Cu mulți ani în urmă, un învățat român, pe nume Vasile Conta, scria că celulele au o existență individuală, aparte, inclusiv celulele ca părți ale materiei

din care este făcut omul. În momentul când nu mai primesc hrană de la centru, ele se despart de conglomeratul ființei şi se adaptează la alt mediu, unde se transformă în altă specie de ființe. Şi prezența lor în cadavru este dovedită de procesul putrefacției.

- După tine, Ilie, dincolo de forma om, ne aşteaptă o existență de vierme! Halal viitor ne aşteaptă! Refuz o asemenea interpretare. Tu te mulțumeşti cu o viață de vierme?

- Eu, nu, dar viermele este mulțumit de viața lui... Ş-apoi nu rămâi vierme o veşnicie. Te transformi în nişte musculițe mici, negre...

- Şi tu te mulțumeşti cu un viitor de muscă?

- Musculița este mulțumită de starea ei.

- Ooo, nu! Eu prefer starea de spirit! Aşa cum ne învață Scriptura.

- Şi cum arată, dacă nu te superi, această stare de spirit?

- Ca un duh.

- Şi cum arată duhul, Ocnaşule?

- Aşa cum arată gândul de duh.

- Gândul nu este materie. Nu poate fi pipăit, văzut. Deci nu există decât în închipuirea ta, ca o reflectare fantastică în ecranele materiei. Eu, cel puțin, am şansa să devin nour sau vierme sau altceva, pe când tu, om ca şi mine, dominat de un spirit mistic, ai şansa să devii nimic. Adică gând, adică duh de o formă imprecisă, dacă un gând poate avea vreo formă oarecare!

- Aşa, Ilie, n-o să ajungem la nici o înțelegere comună. Schisma e foarte veche. Dar eu prefer să rămân pe terenul meu spiritual, unde mă simt în siguranță, unde nu mă bântuie nici o îndoială. Şi cât starea mea de om viu se simte liniştită, de ce aş tulbura-o? De ce să-mi bat singur cuie în cap? Găurile dor! Priveşte-te pe tine! Eşti

tot o rană... La ce-ți folosesc căutările zadarnice? Tot vei muri şi tot nu vei descoperi misterul lumii ca om, misterul fericirii.

- Ba eu îl ştiu! Sunt o verigă pe lanțul infinit al prefacerilor materiei şi unei verigi îi va fi imposibil să cunoască capătul din urmă sau din față a lanțului din care face parte. Îi este imposibil, pentru că ea nu poate sări din lanț.

- Chiar dacă ar fi aşa cum spui tu, la ce-ți foloseşte această cunoaştere? Te mângâie pe cap? Te împacă cu ideea trecerii în altă stare, cu alt fel de conştiință, într-o altă verigă a unui lanț ucigaş? Luciditatea poate deveni lesne un tiran ce-ți va face din viață un coşmar!

- Dacă tot e vorba de propriul meu coşmar pământesc, apoi vreau să ştiu! Înțelegi, Ocnaşule? Vreau să ştiu cine mi-i călăul!

- De ce călău? Viața are frumusețile ei, unicitatea ei, dincolo de purificarea sufletească la care suntem supuşi. Iar gândirea noastră, a oamenilor, a ajuns atât de complexă, încât nu ne-ar ajunge o viață pentru a-i epuiza câmpul de cercetare.

- Ocnaşule, dacă e să o scurtăm, că viața-i scurtă, cum spui tu, omul nu-i decât un pârâu cu circuit închis, un ogoraş irigat cu sânge, pe care se cultivă vise de fericire şi speranța în nemurire.

- Eh, teorii sofisticate, de-ale lumii speriate de sfârşitul implacabil! Tot mai bun e un pahar de vin valabil!

- L-ai citit pe Omar, părințele? Sau o spui din propria experiență la atâtea praznice şi parastase?

- L-am citit, Ilie Neştiutu, de ce să nu-l citesc? Pentru că spiritul lui a rămas să încânte lumea. Nu la beție îndeamnă el, când recomandă un pahar cu vin, ci la liniştea beției, când nu-ți mai pui nici un fel de întrebare.

Tu însă rămâi treaz tot timpul. Bine a făcut Dumnezeu că te-a alungat din Rai! A ştiut el că eşti un copil nerecunoscător, care nici măcar nu-şi recunoaşte Tatăl!

- Din materie sunt, ca materia gândesc! Tatăl este deja ceva spiritual. Şi mă tem că şi el trebuie să aibă tot un suport material...

- Atunci, Ilie Neştiutu, fie-ți țărâna uşoară! Ca materia ai să mori.

- Poate nu a fost chiar aşa de păcat că te-au închis comuniştii, deşi n-ai învățat nimic. Ți-am mai spus, Vasile Ocnaşu, că materia nu moare niciodată!

- Atunci trăieşte ca materia! Dar eu, prieten cu un drac ca tine, te-oi duce la groapă creştineşte şi-oi cere Domnului îndurare pentru sufletul tău păcătos.

- O binecuvântare nu strică nimănui! Şi am să-ți plătesc, chiar dacă trec Dincolo. La vreme de secetă am să vin şi am să cad peste grădina ta, sub formă de ploaie. Mă voi strecura în legumele tale, în strugurii tăi, în merele tale, le voi creşte şi mă vei mânca. Plată în natură, cu alte cuvinte, reciclarea elementelor. Ilie Neştiutu călătorind prin venele tale, fără să ştii!

- Fantasmagorii de om cu mintea bolnavă! Ptiu! Diavolul vorbeşte prin gura ta!

- Poate l-a trimis Moartea! Diavolii sunt prietenii ei, nu?

- Cu siguranță! Înseamnă că-i pe aproape şi ea, dacă şi-a trimis vorniceii să te anunțe ca să te pregăteşti!

Se lăsă o tăcere prelungă. Doar masticația mezilor de nucă se mai auzea şi loviturile rafalelor de viscol ce se izbeau în fereastră.

- Tu n-o auzi că-mi bate în geam?

- Să nu-i dai drumul până ce plec eu acasă!

- Intră singură, când o fi. Nu trebuie să o poftesc eu.

- Ilie, atunci eu te las. S-a făcut târziu. Mai e un ceas până la miezul nopții...

- Vasile, aş vrea să ne îmbrățişăm. Când ai să mă cauți mâine dimineață, eu am să fiu plecat...

- Dar te simți rău, te simți slăbit? Să-ți fac o sfeştanie!

- Nu, sunt doar aşa ca o aşteptare nedorită...

- Chiar crezi în presimțiri? Tu, un raționalist!

- E ceasul din mine, care ştie tot. E ceasul trecerii şi al devenirii. A fost interesantă şoseaua vieții, cu pomi fructiferi pe stânga şi pe dreapta. Înfloreau, rodeau, mă hrăneau cu vise, cu iluzii. Foarte interesantă. A fost un adevărat privilegiu să cunosc starea aceasta de materie cu ochi. Este atât de ademenitoare, încât nimeni nu poate renunța la dânsa de bunăvoie! Metempsihoză, reîncarnare, purgatorii, învieri, înălțări la ceruri, nemurirea, livada, merele...

- Şi după capul tău, viermii, musculițele, evaporarea, condensarea, căderea în pământ, că din pământ am ieşit şi în pământ ne vom duce, reciclarea, elemente împrăştiate, regruparea în alte forme, sub impulsul motorului lui Aristotel şi voinței lui Schopenhauer. Despre toate acestea vei vorbi Morții mâine dimineață?

- N-are rost! Ea le ştie, fiind motorul întregii mişcări. Ucide şi preface...

- Didacticism! Un fel de replică la: „Curaj, găină, că mâine te tai!”

- Toți ne încurajăm cu ceva. Din nefericire sunt doar idei, pe când Moartea e concretă!

- Ilie Neştiutu, hai să o rupem! Cred că ne-am spus tot ce credeam. Şi acum o ultimă mărturisire în fața preotului Vasile Apopii, zis Ocnaşu, închis pentru ideile lui creştine, cu ce suflet priveşti sfârşitul?

- Dar îi sfârşitul? Sau e alungarea din Rai?

Afară viscolul se înteţise şi mai mult, zguduind ferestrele...

CIOCLII

Fusese o zi grea şi urâcioasă. Plouase mai tot timpul şi abia acum, spre seară, se mai luminase cerul într-o parte, spre apus, dacă n-o fi fost tot un semn de ploaie. Coborâseră în gropi, cu funiile, şapte morți. În cap încă le mai răsunau bocetele rudelor apropiate, ce rămâneau sus, pe mal, ele urmând să coboare mai târziu, Dumnezeu ştie când, dar cu siguranță...

Stăteau căzuți pe o margine de cavou, ca doi pietrari ce ar fi spart câteva tone de bolovani. Pe lespedea folosită drept bancă şi față de masă, sub care se afla intrarea în Lumea Cealaltă, spre care plecase unul, o sticlă cu votcă ordinară îi aştepta să o golească pe rând. Hainele ferfeniță de pe dânşii le puțeau a pământ îngrăşat cu slănină de om, dar se obişnuiseră cu duhoarea aceasta ce însoțea omul pe drumul altei lumi, iar atunci când mirosul greu încerca să le blocheze respirația, îşi sterilizau cavitatea bucală cu alcool. Remediul le folosise inițial ca medicament, dar în ultima sută de ani devenise sinonim cu aerul, cu hrana, cu existența însăşi, cu natura umană ce-şi trage seva dintr-un fluid ce-i pune motorul în mişcare, ca o benzină.

Cei cinci preoți ai cimitirului, de când făpturile acestea bizare se ştiau acolo, îngropați de-a lungul a câtorva secole, intraseră în pământ fără a reuşi să le explice vreo unul longevitatea incredibilă a acestor săpători de gropi deveniți un fel de legendă vie şi subiect de dispută în lumea geriatrilor. Doctorul Ioan Hurjui, printre alte specialități şi geriatru, presupunea că atmosfera specială a spațiilor dintre morminte, multe dintre ele mai conținând ascunse pe dedesubt oseminte, ar conține cică nişte elemente migratoare din corpurile decedate, în căutare de corpuri vii, care să le alimenteze şi perpetueze. Or aceşti doi gropari, fiind mai tot timpul în zona corpusculilor migratori, sunt primii beneficiari şi receptori de noi infuzii capabile să asigure eternitatea.

Ipoteza nu putea mulțumi pe oamenii de ştiință, tot aşa cum explicația părintelui Mitrofan că aceşti bătrâni uitați de Moarte şi scutiți de moarte, pentru că sunt în serviciul Morții, nu putea fi convingătoare, dat fiind gradul ei mare de subiectivitate, misticism şi fantasmagorie.

Aşa că discuțiile pe tema nemorții celor doi continuau, se amplificau, se diversificau, la presupunerile vechi adăugându-se altele noi, fără a reuşi vreuna să descopere misterul, aşa cum plecarea omului în moarte a rămas şi va rămâne fără dezlegare. Ei continuau să trăiască şi să stârnească stupefacție, chiar neîncredere în existența lor reală, deşi puteau fi pipăiți cu mâna de oricine şi angajați să sape o groapă. Ce nu ştiau contemporanii noştri despre aceşti doi gropari era faptul incredibil că unul dintre ei, cel mai înalt, fusese student şi apoi profesor la mai multe şcoli din Atena, unde predase Anaxagora, Leucip şi Diogene, precum şi la Efes, de unde se răspândeau teoriile lui Heraclit: că omul nu se poate scufunda de două ori în apele aceluiaşi râu. Teorie deturnată apoi de Atenagoras, groparul acesta înalt,

ciolănos, deşirat şi bărbos şi anume că: scufundarea în apele ipoteticului râu n-ar fi posibilă nici măcar o singură dată! Pentru că omul curge la fel ca râul, doar ceva mai încet, aşa că baia în râu nu va fi decât o frecare între două corpuri, curgătorul jucând rolul de burete, de ştergător al unui obiect ce curge pe dinăuntru şi pe dinafară, dar nu prin apă, ci prin timp!

Marea eroare a atenienilor care l-au condamnat la moarte pe Socrate îl umpluse de revoltă pe Atenagoras. Acest popor de greci, predispus să mediteze pe malul mării, să se mulțumească cu lapte de capră şi măsline verzi sau tescuite şi iar să mediteze, să bea vin îndoit cu apă, să spargă apoi paharele şi iar să mediteze la zăngănitul cioburilor şi să-şi imagineze că au făcut praf Destinul, să privească apoi în zori cum țâşneşte soarele din valuri, aurind zarea, să-şi desfete sufletul şi iar să mediteze căzuți aproape în extaz, zicem dară că acest neam înfrățit cu atâtea zeități cosmice nu se putea să nu nască un creier luminat, un far la malul continentului, a cărei lumină să bată departe în căutarea „lânii de aur”. Şi el se numi Atenagoras. Vizită tot Orientul, Alexandria cu celebra sa bibliotecă, bănui că sulurile de papirus ar conține conştiința planetei, dar nu fu lăsat să le cerceteze. Intrarea în Marea piramidă de la Gizeh încă nu fusese descoperită, secretele sale nici atâta, aşa că se îndreptă, pe când era în floarea vieții şi a cunoaşterii filozofiei greceşti, spre Oracolul din Delfi, unde spera să afle cine a întocmit proiectul lumii, cui i-a venit ideea (pentru că, după Platon, la originea lumii a stat ideea de bine) şi ce se află în formele următoare ale materiei umane supuse schimbării. Neapărat moartea? Şi ce se înțelege prin această înfricoşătoare stare şi denumire? O lume fără măsline, fără negoț, fără capre, fără femei şi fastuoase răsărituri de soare?

Ei, Platon îşi imaginase multe, fantasmele lui aveau să fie preluate peste multe veacuri de către creştini, dar Atenagoras, ieşit din spuma mării, simţea nevoia să vină cu ceva mai palpabil, să depăşească pragul de netrecut, decât în stare de mort, şi să afle misterul lumii de Dincolo, înainte de a o vizita personal.

Plecă la drum, ajunse în Olimp tocmai când Zeus era plecat la vânătoare de sirene, bătu la poarta Oracolului, unde Pythia, marea preoteasă, tocmai îşi lua porția de raze ultraviolete şi când aceasta îl întâmpină candidă, aproape că uită cu totul de Lumea Cealaltă. Problema lui devenise atât de îndepărtată şi de neinteresantă în comparație cu prezența imediată şi atât de nudă şi apropiată a divinei Pythia, încât cu greu mai putu fi trezit din această stare extazică şi de delir, de febrilitate creatoare, proprie începutului lumii, a doua zi spre prânz, când Zeus, întors de la vânătoare, mirosindu-i de departe a om, îl surprinse cu creierul gol de orice idee, ca şi corpul de orice îmbrăcăminte, epuizat complet şi căzut într-un somn de piatră, frate cu eternitatea.

Întrebat brutal de Zeus, foc de gelos, dacă a „gustat" din nemuritoarea diafană, buimăcit de somn şi vlăguit de sublima preoteasă, neglijată în ultima vreme, cu spiritul complet eclipsat de neaşteptata aventură, repetă greşeala biblicului Adam şi recunoscu fair-play intenția sa de a descoperi ce se ascunde în spatele aparenței şi devenirii, în spatele pieririi, secret ce spera să-l afle de la patroana Oracolului.

Consecința fu identică cu pedeapsa primită de copiii lui Dumnezeu: alungarea din Rai. Atenagoras fu izgonit din Olimp şi osândit să nu mai moară, ci să caute la infinit metafizicul din lumea fizicului sau acul în carul cu fân, pentru un cercetător neexistând o tortură mai mare decât eşecul perpetuu al căutărilor sale! Ştia el, Zeus, ce

ştia! Mai târziu, când avea să-l întâlnească pe Goian, înțeleptul dac din nordul Dunării, îi fuse dat să audă părerea acestuia, că de fapt, Zeus, îl pedepsise pentru că-i pângărise metresa şi nu că ar fi îndrăznit el, omul, să bată la o uşă în spatele căreia nu se afla absolut nimic, respectiv zero absolut.

Goian, omul acesta istorie vie, se alăturase lui Zamolxis de îndată ce profetul sosise din Grecia, putred de bogat, stabilindu-se în Dacia ca să păstorească, acolo, urmă, de unde venea, concurența era prea mare şi în plus, originea sa socială (sclav) nu-l avantaja. Goian, un fel de vraci local, se alătură imediat noului venit, care avea să facă vâlvă printre păstorii şi agricultorii Daciei, tot atât de mare cât realizase Hristos mult mai târziu. În scurt timp îşi însuşi de la Zamolxis o seamă de tehnici orientale, reuşind chiar să facă unele minuni minore, dar suficiente pentru a alina durerile compatrioților bolnavi. Şi uneori mai pe ascuns şi a flăcăilor aruncați în sulițe pentru a duce mesajul de bine şi sănătate celor plecați pe Lumea Cealaltă, flăcăi perforați ca o sitişcă, dar inapți pentru misiunea încredințată, nereuşind să moară!

Zamolxis deveni celebru (astăzi tronează în cărțile de istorie), combătu sclavia (fusese doar sclavul lui Pitagora), ca o practică contrar naturii umane şi proclamă virtutea ca singura valoare pământească. Bogăția, luxul, gloria şi onoarea, *vax albina!* – efemerități vanitoase. Reținu de la Antistene doar îngăduința plăcerii senzuale, nu exagerat, ci doar atât cât este necesar supraviețuirii prin urmaşi şi alimentației chibzuite. Impuse coduri severe, sfătui pe rege să ordone tăierea viilor, deoarece dacii făcuseră casă bună cu un zeu grec Dionysos şi o țineau într-o sărbătoare, neglijându-şi viața spirituală, uitând şi cum îi cheamă, zero ca soldați,

generali ca amanți, mai ales când nişte curente venite dinspre Tomis propăvăduiau comunismul femeii.

Lipsiți de drogul ce le mai atenua amarul unei vieți încă fără explicație, Dumnezeu ştie pentru ce dată, dacii îşi pierduseră stima şi încrederea în Zamolxis. Ei înțelegeau să alerge călări pe cai, cu un cap de lup înfipt într-o prăjină, dar atunci când se opreau însetați, îşi doreau plosca plină cu ceva afrodisiac. Mai ales că începuseră să-i vorbească de rău şi dăcițele! Deveniseră nişte molâi! Țara era în pragul depopulării şi din Apus, din Răsărit, Miazăzi şi Miazănoapte, vracii locali prevesteau invazii.

Marele preot căzuse în dificultate. Trebuia să întreprindă ceva ieşit din comun pentru a-şi mai recondiționa prestigiul avut. Făcu un turneu prin întreaga Dacie, tot aşa cum procedează Papa astăzi, şi îşi expuse teologia sa menită să asigure eliberarea omului, tihna simțurilor şi liniştea spirituală, în timpul vieții, iar după moarte şansa reînvierii sau măcar a unei trimiteri în misiune apostolică pe pământ de către cei plecați Dincolo.

După această arătare în public, Zamolxis dispăru, nu înainte de a ține o conferință de presă, în marea sală de primire, după care se aruncă dintr-un turn în trei sulițe de argint, ca să nu se infecteze. Recomandase austeritate, muncă herculeană şi abținere de la carne de vietate. Urma să se întoarcă peste trei ani, cu o descriere amănunțită despre Lumea de Dincolo, unde se trăieşte de-a pururea în deplină fericire. Goian, sfetnicul lui apropiat, îl îngropase, aşezându-i în sicriu la îndemână toate cele necesare unei călătorii dus şi întors, atât de lungă şi de hazardantă.

Înainte de a păşi în moarte, Zamolxis spuse:

- Viața omului sfârşind prin moarte devine o neoființare. Spiritul lui continuă să trăiască. Pe noul tărâm domneşte binele desăvârşit şi nimeni nu doreşte să se mai întoarcă de acolo într-o lume plină de nevolnicii şi pofte, mai întotdeauna lăsate în veşnică suferință. Dar eu mă voi întoarce, mă voi sacrifica pentru poporul dac aşezat la această răscruce de neamuri să înfrunte toate vitregiile. Mă voi întoarce pentru a vă povesti ce am văzut şi atunci cu siguranță nu veți mai mânca carne de vietate şi nici nu veți mai închina ulcele cu vin lui Dionysos.

Goian, în haine preoțeşti, simți cum cineva din spate îi sfredeleşte ceafa cu priviri de foc. Întoarse capul maşinal şi descoperi un bărbat înalt, cu părul creț, cu obrajii atât cât i se zăreau din barbă, ars de un soare ce rar întâlneşte oprelişti, cu îmbrăcăminte romană din pânză de in zghicită pe nisipul mării, strânsă pe trupu-i vânjos cu un curmei de rafie, aşa cum purtau emeriții hinduşi, semn al smereniei şi a unor înalte virtuți esoterice.

Acesta a fost momentul întâlnirii celor doi. Chiar îndată după coborârea în pământ a lui Zamolxis, între Goian, discipol al filozofului dispărut şi Atenagoras, o adevărată bibliotecă pe picioare, venit dintr-o lume unde mai târziu avea să se scrie Vechiul Testament şi să se pretindă că s-a comis o „Facere”, începu o dezbatere aprinsă. Dacă dacul Goian îşi exprima părerile cinstit, apoi grecul nu urmărea altceva decât să-şi completeze documentarea la marea lui temă pentru doctorat: „Argumente contra morții – pro şi contra”. El spera să o desăvârşească în câțiva ani, să se întoarcă în Olimp, să o susțină în fața lui Zeus şi să obțină astfel grațierea. Nici prin minte nu-i trecea la vremea aceea că omul îşi va detrona zeii şi Olimpul va rămâne pustiu, un oarecare vârf de munte cu capul în nori şi întreaga lui strădanie de

elucidare a destinului uman se va dovedi o zădărnicie. Muncise în van?

Nu! – susținea Goian, luminatul acesta grec nu muncise în van, pentru că munca întreține falsa idee a utilității vieții, satisface nevoile estetice şi dorința de înavuțire cu tot cortegiul ei de excentricități. Nu întâmplător voi, greci, l-ați inventat pe Hercule! Munca este un stimul pentru dragostea de viață, o unealtă a speranței, un tovarăş care te ține de vorbă pentru a nu observa cum treci şi pleci...

Mult încoace, după ce grecul îşi mai desăvârşise teza, află că Zeus a murit sau a plecat pe alte planete, unde ființele sunt mai naive şi acceptă supunerea la canoane de teama „ştie, vede tot şi pedepseşte!", cu habitatul undeva, acolo sus. Dar el rămăsese negraţiat şi condamnat să nu mai moară. Şi pentru ce? Pentru o femeie, ca Pythia! Cum de nu se putuse abține atunci? De ce sădise Dumnezeu atâtea ispite în calea bărbaților? Întrebarea şi-o punea suplimentar. Nu făcea parte din teza de doctorat.

Aciuat la Sarmizegetusa, doctorandul avea să adauge lucrării sale pasaje cu totul inedite. La vreun an de la moartea lui Zamolxis, Goian descoperi o răsuflătoare pe lângă fostul palat al marelui preot. Săpă doar noaptea, de unul singur, bănuind ceva necurat, până ce căzu într-un adăpost subteran, unde se trezi stupefiat față în față cu Zamolxis! Şi doar îi îngropase cadavrul cu propria sa mână! După un moment de derută, Goian îl întrebă:

- Prea Sfinte, învățătorule, te-ai întors de Dincolo?

- Nici nu am plecat învățăcelule!

- Dar căderea în sulițele de argint, moartea, îngropăciunea şi toată jalea ce a urmat? Doar vedenii fost-au?

- Moartea mea? – Zamolxis îşi râde în barbă ştrengăreşte, apoi recunoaşte cu franchețe: a fost o reuşită experiență de magie şi hipnoză în masă. Şi acum învață de la maestrul tău şi alte subtilități. Metempsihoză? Nu există şi nu poate fi dovedită! Dar eu, asociat la domnie, nu pot răpi poporului dac speranța în reîncarnare. Dacă i-aş spulbera-o, n-ar mai fi un bun luptător. Masele au fost întotdeauna conduse de un învățat, în parte mincinos. Pentru a fi crezut de oameni simpli, trebuie să-i uimeşti cu ceva. Eu îi voi uimi cu reîncarnarea în acelaşi trup. Atunci ei mă vor urma sperând acelaşi lucru, Goiene! Ca discipol apropiat mie, păstrează acest secret şi astupă gaura pe unde ai căzut la mine. Astup-o şi uit-o! Spre binele poporului tău, dedat în ultima vreme la stricarea rânduielilor.

- Cinstit este, marele meu dascăl, să îngădui un neadevăr?

- Îngăduie şi te voi face nemuritor!

- Adică mă voi reîncărna veşnic?

- Nu. Vei rămâne în trupul tău de astăzi!

- Nu mă poți face Dumnezeu, care nu-i născut, ci de veşnicie făcut. Numai Dânsul e o Natură fără vârstă, veşnică, fără început şi fără sfârşit, nemuritor, desăvârşit şi necuprins.

- Ştii câți ani a trăit Matusalem?... Biblia încă nu s-a scris. Dar se va scrie şi te vei mira. Sunt marile mistere primite de Enoh de la oamenii veniți din cer şi transmise numai celor inițiați.

- Înseamnă, învățătorule, că pe mine nu m-ai învățat tot ce ştii!

- Marele secret de mare taină îl ştiu puțini. Dacă ai să taci, ți-l voi împărtăşi, când voi ieşi din această ascunzătoare.

Apoi Zamolxis spuse nişte cuvinte abracadabrice, în timp ce cu mâinile făcea nişte gesturi cabalistice către Goian, care îşi pierduse judecata, recăpătându-şi-o abia în zori, când se trezi în patul său de scândură din cucernica sa locuință săpată într-o stâncă.

Aceştia erau cioclii. Mulțumiți de munca lor de peste zi, sorbeau acum pe rând dintr-o sticlă de votcă „Rasputin" câte ceva din învățămintele secrete ale fostului lor elev moscovit, ce se înfruptase din toate mădularele împărătesei şi a doamnelor ei de onoare, foarte convinse că într-o zi nu vor mai fi.

Atenagoras îndrăzni să mai vorbească doar la asfințitul soarelui. Atunci Goian devenea mai îngăduitor şi-i accepta pălăvrăgeala. De două mii şi câteva sute de ani îi cunoştea ideile pe de rost şi nu suporta să i le mai asculte, fie şi în veşminte noi de exprimare. Seara însă adormea devreme şi nu-l mai deranja monologul pretinsului doctorand, iar acesta, în schimb, avea o falsă satisfacție că îl ascultă cineva şi dacă nu-l contrazicea, însemna că tezele emise puteau fi incluse în tomul său de doctorat.

Nici o clipă în tot acest amar de vreme scursă pe gârla ce se varsă într-o gaură neagră nu renunță la ideea de a-şi susține teza în fața unui juriu academic, deşi simțea uneori deznădăjduit că i se opune o forță de neînvins în aflarea adevărului mult căutat. Starea sa de stâlp înfipt într-un spațiu neutru, un fel de cota zero! Dacă Zeus nu l-ar fi blestemat şi condamnat la viață veşnică, atunci el ar fi călătorit odată cu timpul înapoi, spre gaura neagră, şi odată ajuns acolo, s-ar fi făcut lumină. Dar aşa? Ce i-o fi trebuit lui să se împăuneze cu dezlegarea

acestui mister? Numai pentru a fi ca Platon, numai pentru că filozoful spunea cândva că purtătorii de virtuți filozofice stau pe lângă oamenii de rând, ca un lucru adevărat lângă umbre plutitoare?

Cel puțin el, Atenagoras, fusese condamnat la nemurire pentru o idee nobilă, pentru ştiință, pentru cunoaşterea destinului omenirii. Dar prostul ăsta de Goian, ce moțăie acum pe lespedea unui repauzat fericit, acceptase veşnicia trupească provocată de Zamolxis dintr-o cerință oarbă, ascunsă în misterul cărnii, dorința veşniciei! În fața judecății supreme îşi merită nemurirea!

A ascuns un adevăr pentru a-şi hrăni poporul dac cu iluzii! Acel popor de mult e oale şi ulcioare, în timp ce el vegetează pe fundul gropilor! Morții rămân, el iese pentru a cerşi o bucată de colivă şi un pahar de rachiu! La ce bun?

- Nu-i aşa, Goian?

- Mortul de la groapă nu se întoarce... M-am convins.

- Coborâm în dormitor?

- E prea devreme. Soarele abia scapătă după pământ. E o fericire să mori în fiecare seară şi să reînvii a doua zi!

- Noi suntem şi mai fericiți, Goiene. Nu scăpătăm niciodată!...

- M-am săturat de atâta nescăpătare! Să trăieşti doar pentru a săpa gropi şi a ferici pe alții! Să nu ai nici o speranță, nici o spaimă de Moarte? Zamolxis, tâlharule, să dea Dumnezeu să învii!

- Nu blestema, Goiene! El a gândit ca un om. A fost convins că-ți face un serviciu suprem. Ți-a dăruit absolutul, timpul infinit, nesfârşitul meditației. Astăzi ştii atâtea lucruri câte ştie şi Dumnezeu!

- În afară de unul singur: cum să mor? De fapt, asta-i şi partea slabă a lucrării tale de doctorat. Miezul dizertației tale, lumea de Dincolo, nu poate fi văzută cu ochi omeneşti şi nici cu minte omenească. Teritoriul acesta este insondabil. Cunoaşterea deplină este posibilă numai la fața locului. Dar pentru asta trebuie să fii muritor! Şi Zeus ți-a luat această şansă. Bănuise în tine omul ce nu se va lăsa bătut, până ce nu va afla. Autarhia zeească, invidie, gelozie, răutate, egoism şi poate, ei da, ceva bunătate, să nu aflăm nimic, să trăim într-un mister şi să păşim în altul descris feeric de vizionari, în realitate nefiind decât o groapă, o groapă umedă şi rece, o groapă cu rămăşițe anatomice în degradare şi dezintegrare. De ce să cunoaştem acest adevăr execrabil? Atenagoras, notează acolo, în finalul tezei tale: singura nemurire, singurul lucru stabil pe pământ, paradoxal, este Moartea! Binefăcătorii noştri ne-au ucis Moartea, ne-au furat nemurirea, blestemându-ne să rămânem vii, ne-au tăiat orice cale spre o concluzie asupra Lumii de Dincolo.

- Opinii mai vechi şi mai noi, Goiene, contestă existența Morții. Ei spun că trupul îşi schimbă doar forma.

- În ce?

- Aici opiniile se împart.

Atenagoras îşi finalizase teza de doctorat atât cât e omeneşte posibil, luând câte ceva din toate filozofiile lumii, inspirate unele din altele, îndărăt până la *Upanişade*. Le citise lui Goian pe toate. Era o lucrare de dimensiuni homerice, o enciclopedie a gândirii pământeşti în 24 de volume. Le ținea într-o criptă a cavoului unde îşi duceau existența, un cavou de lux al unei familii fără urmaşi, nerevendicat de nimeni, bun public. Cu timpul însă, Atenagoras tot eliminând din ideile ce i se păreau lui că se repetă, că sunt de prisos,

ajunsese să-şi reţină esenţa într-un caiet de 16 file, pierdut de vreun elev pe aleile cimitirului. După ce vânturase toate teoriile filozofilor despre viaţă, îşi notase doar atât: Sensul vieţii este moartea! O spusese Aristotel, dar de la el încoace nu s-a mai putut adăuga nimic nou!

De aceea ajunsese să-şi considere meseria sa de gropar ca fiind cea mai nobilă şi mai academică dintre profesiuni. O făcea de 500 de ani. Prin săparea gropii şi coborârea morţilor în pântecul pământului, el finaliza sensul vieţii, îi dădea ultimul brânci. Ce nu descoperise încă era sensul morţii!

Cu privirile mijânde către nişte flori de hârtie colorată prinse într-o coroană agăţată într-o cruce vecină, Goian tăcea. Nu mai participa la provocările şi frământările savante ale lui Atenagoras, care rămăsese un credul, un utopic, un orb ce visa să ajungă la Mecca călăuzit doar de o intuiţie bolnavă de febra căutărilor sterile. Îşi privi palmele. Nu mai aveau piele omenească de vreo 450 de ani, ci doar un fel de crustă apărută ca o reacţie de apărare a organismului obligat să mânuiască 10-12 ore pe zi coada unei lopeţi. Nu putea muri, dar evoluţia materiei nu se oprea. Nu deviase prea mult de la configuraţia anatomică a speciei sale, dar unele modificări ce le observase ar fi justificat o clasificare diferită de cea a lui *homo sapiens*, să zicem *„specia gropar”.* Această vietate nu trebuie să-şi dezvolte mintea, ci muşchii şi în ultimii 200 de ani adoptase comportamentul lui Maxim Mărturisitorul ca singurul util unui gropar: rugăciunea şi postul şi tăcerea! Atât, tăcerea! O tăcere de moarte. Măcar să o imite, dacă mai mult i s-a interzis. Da, înţelepciune, asceză şi muncă!

Îşi privi din nou crusta pachidermică de pe palme. Pe tălpi nu se mai putea uita, dar erau tari, ca de scândură. Nici nu mai avea nevoie de încălţăminte pentru

a apăsa pe umărul hârleţului. Da, să ne rugăm şi să lucrăm! Ce calvar îi fusese dat! Cu ce greşise oare pentru a fi transformat în roata grădinarului, ce bate apa cu cupele la nesfârşit? Poate acesta era păcatul originar despre care se vorbeşte în Biblie: dorința omului de viață!

- Hei, Goian, dormi?

- Nu, pentru că somnul înseamnă puțină moarte şi ştii bine, noi nu avem voie să ne înfruptăm din această binefacere!

- Voiam să-ți prezint o ipoteză. Teoretic merge, rămâne să o mai şi demonstrez. O ipoteză filozofică, Goiene...

Goian tăcea. Auzise sute de ipoteze de când îl cunoştea pe grec. Şi cum le auzise, aşa se topiseră în amalgamul de idei ce ieşeau din mintea lor, ca albinele dintr-un ordiniş.

- Cunoşti dictonul controversat: „Din nimic, nimic răsare!" Atunci răspunde-mi, dacule, cum din moarte, care este desăvârşirea Nimicului, mai poate ieşi ceva? Ceva nedefinit, ceva din abur, din particule minuscule polarizate pe o formă de om, ceva numit spirit şi capabil să mai şi aibă sentimente, fie de durere (dacă nimereşte în Infern), fie de fericire?

- Nu ştiu! Nu mă mai interesează nimic! Ştiu că nu vreau să mai ştiu nimic!

- Bine, te înțeleg, dar îți spun: din fizic, prin moarte, pătrundem în metafizic. Dar din metafizic, înapoi spre fizic, se mai poate pătrunde?

- Ştiu pe unul care a încercat, dar nu a reuşit!

- De unde ştii?

- Când l-au dezgropat la 7 ani, l-au găsit cu fața în jos, spre inima pământului...

- Confunzi, Goiene, moartea clinică cu trecerea în metafizic!

- E posibil, nu-i tema mea. Pe mine nu mă mai interesează nimic. Nici nu vreau să mai ştiu ceva. Nu-mi foloseşte absolut la nimic!

Îşi băgă un deget sub gulerul cămăşii murdare ca pământul şi ciuciuli un păduche dolofan, aruncându-l apoi în țărână.

- Dacă vrei totuşi să-ți răspund, Atenagoras, rămân la părerea mea, că apa unui râu curge numai la vale. Înapoi nu se întoarce niciodată!

- Dar vaporii, dar norii?

- Vaporii, norii nu sunt râu!

- Dar vor deveni râu.

- Vor deveni apă de râu şi nu vin din metafizic, ci din altă formă a materiei.

- Şi mortul este o altă formă a materiei. De ce nu mai vine printre vii?

- Moartea, vrei să zici!

- Da, Moartea!

- Vine destul de des. E printre noi, dar nu se vede, Moartea fiind doar o idee, de unde şi veşnicia ei! Adică exact ce ni s-a luat nouă, făcându-ne nemuritori. Ai uitat prelegerile bătrânului Aristotel? Doar substanțele fără materie sunt veşnice. Poți să-mi dai un exemplu de substanță fără materie?

- Gândirea, ideile...

- Ele sunt produsul materiei, prietene, şi cred că este singura portiță, singurul exemplu prin care fizicul, o substanță, un creier, se scurge în metafizic, se plimbă prin transcendent sub formă de idee, adică de substanță fără conținut, deci veşnice. Să fi avut în vedere Aristotel această interpătrundere, această conjugare a ceva cu un nimic? Un nimic care a ajuns până în zilele noastre şi va trăi veşnic?

- Se pare că am descoperit prea târziu ceva ce Aristotel ştia acum 2300 de ani!

- Nu mai e nimic de aflat pe lumea aceasta! Ce s-a putut descoperi, s-a descoperit! Ce nu, va rămâne o enigmă în vecii vecilor.

- Părintele Mitrofan ar adăuga Amin!

- Şi toate discuțiile noastre şi toate ideile noastre despre această măreață capodoperă: Viața!

- Cred că rămân pe aici, pe undeva, plutesc în atmosferă. Unii le spun spirite şi cred în reîncărnarea lor.

- Ispititoare ipoteză! Ar fi o altă conexiune a Nimicului cu ceva, cu materia, cu fizicul. Adică o reîntoarcere, poate unica reîntoarcere. Dar nouă, Zeus şi Zamolxis ne-au refuzat această experiență. Ne-au invalidat, ne-au făcut nişte dumnezei pământeni, vai de capul nostru, plini de păduchi, de râie, de umilință şi nimicnicie. Cine dracul să se mai închine la ideile noastre, la noi, nişte lopeți cu mâini! Care sapă gropi şi pun la locul lor morții! Câtă banalitate, câtă stereotipie şi tot aşa la infinit, fără nici o nădejde de curmare a calvarului! Oh, materia nu-i făcută numai din flori mirositoare şi răsărituri poleite cu aur! Acestea sunt doar capcanele ei, ca să ne ațâțe dorul de viață. În spatele acestor aparențe însă, aparențe aproape metafizice, stă clisa, putreziciunea, duhoarea, lehamitea, viața cea adevărată...

- Moarte vieții!

- Trăiască Moartea! – izbucni Atenagoras.

- Cum adică să trăiască Moartea? Ia stai puțin, grecule! Este un paradox! Cum să mai trăiască ceva mort?

- Adică să lucreze, să secere, să îngroape...

- Să-ngroape? Să ne ia meseria! Noi ce o să mai facem? Din ce o să mai trăim? Protestez!

- Bine, fără „să îngroape!” Ea numai să ucidă, iar noi să-i coborâm în mormânt. Părintele Mitrofan să le cânte Veşnica lor pomenire!

- Vezi că am deviat de la subiect!

- Care subiect, Goiene?

- De la metafizic, înapoi la fizic, la materie!

- A, da, există un mic sector privat unde se face schimbul acesta misterios.

- De pildă?

- Ideile tale, Goiene, au substanță? N-au! Mi le comunici şi ele pătrund în memoria mea de natură materială: creierul!

Afară întunecase binişor. Undeva departe, poate într-un spațiu doar aparent, se mai zărea o geană de lumină. Pricirile soarelui aruncate înapoi, spre jalea pământului. Peste cimitir începu să bată o adiere uşoară şi dinspre zona mormintelor proaspete, de câteva zile, venea un miros greu, grețos, de cadavre în descompunere.

- Mirosurile, Goiene, ce crezi? Sunt de natură materială?

- Greu de văzut cu ochiul liber...

- Nu ți se pare că ar fi nişte mesaje de Dincolo, din metafizic?

- Imperiul metafizicului nu este pe pământ! A spus-o şi Hristos...

- Da, da, se vede că am obosit. Mai bine ne-am culca. Poate mâine dimineață vom fi mai inspirați. Simt eu că sunt pe aproape, prin preajma graniței dintre viu şi mort, dintre mort şi viu.

- Eh, vise, Atenagoras! Degeaba învârți ideile ca pe o nucă pe toate fețele! Tot n-o să-i vezi miezul, dacă nu o spargi!

- Da, da! Coborâm în cavou sau dormim pe vreo lespede încălzită de soare? Poate ne pică ceva din cer...

- Steaua Bunei Speranțe, de exemplu, ce zici? Nouă tot nu ne-a rămas nici una!

- Suntem prea înțelepți ca să ne mai amăgim cu speranțe!

- Da, bătrâne supraviețuitor! Toți filozofii lumii sunt nişte naivi! Nişte naivi incurabili! Şi eu însumi... N-am descoperit nimic, deşi timp am avut. Ambiția de a şti se plăteşte cu viața, cu viața veşnică! Nu-i aşa? Oh, sforăi! Eşti un fericit! Dormi... Nu de tot, dar dormi...

Se lăsă şi el, grecul, alături de dac, aşteptând să dispară în culcuşul cald al somnului şi al uitării de sine. Simți chiar cum i se îngreunează pleoapele şi-i cad pe imaginea Carului Mare. Mai târziu se urcă în el şi dădu bici cailor. Se făcea că ajunsese până la Zeus. „Mai trăieşti, nemernicule? – îi strigă Atenagoras de pe capra Carului. Aşa-ți trebuie, ucigaşule! Ce credeai, că dacă m-ai condamnat la viață pe vecie, o să ştergi dragostea dintre mine şi Pythia? Hodorog pervers! Nu-ți ajungea haremul de unde veneai? Iată că Dumnezeu nu ți-a iertat nedreptățile şi te ține în viață. Pe când eu, priveşte, craiule! M-a eliberat. Cutreier Universul cu cel mai mare car din Lume. Cu roți din aur, cupeu strălucitor, brodat cu mătase, cu propulsie proprie, fără cai puturoşi. Hai, imagine cerească a Lumii de colo, de jos, la drum! Dă-i bice! Fugi cât mai departe de un tiran ce a stăpânit timp de milenii mințile sărăcuțe ale oamenilor!” Carul Mare se puse în mişcare. Atenagoras era fericit. Zbura ca gândul prin spații siderale, prin metafizic. Zeus, invidiosul, rămăsese în urmă, undeva departe, unde nu mai putea ajunge nici o minte omenească. Doar din apropierea grecului astronaut se auzea o voce stridentă,

amenințătoare, de pământean. Ceva aşa, ca o insultă, ca o imprecație:

- Hai, sculați, puturoşilor, răpănoşilor, beţivanilor! Clămpăniți toată noaptea şi acum nu puteți deschide ochii? La muncă trântorilor, la săpat gropi! La ora 12 am o înmormântare şi voi nici nu v-ați apucat de săpat groapa? După ce vă las să profanați cavoul acela cu hoiturile voastre de 2500 de ani, şi vă îngădui să trăiți din pomenile morților, voi leneviți?

Se treziră. Ah, iar se treziră? Cât timp se vor mai trezi? Ce bine era în Carul Mare! Din nenorocire, păgânul ăsta de Mitrofan îi debarcă în fiecare dimineață!...

O RAITĂ

Apariția mea pe lume a rămas până astăzi un mister. Ce gameți, ce ADN şi alte asemenea semințe şi programe genetice?

Maiaua aceasta ce se umflă prin diviziune şi creşte ca un cozonac de Paşti, n-am să o înțeleg niciodată. Habar nu am când am apărut pe pământ! Mama spunea că într-o zi a fost toată tevatura, când s-a trezit cu mine lângă dânsa. Într-o joi, după calendarul Gregorian. După cel arab sau chinezesc e posibil să fi fost luni sau vineri. În sfârşit, relativitatea este atât de instalată în simțurile noastre, încât un evreu pe nume Einstein s-a dus cu mintea până în pânzele albe şi când s-a întors nu a mai găsit pe nimeni din contemporanii săi!

Singurul lucru stabil mi s-a părut a fi Eu, restul universului fiind într-o continuă mişcare neastâmpărată şi inexplicabilă. Soarele, de exemplu, apărea de după dealul Sghera şi dispărea după pădurea Gurghicii. Luna făcea fețe-fețe, când secere, când talger de aramă, în care mama fierbea dulceața de cireşe narangii. Norii, ce să mai vorbim? Când spumă de lapte ce dă în foc, când berbeci cu lână de aur, acoperind şi descoperind poarta albastră a cerului, spre care mama îşi făcea adesea

cruce, cerând ceva, iar tata, mai hâtru, cobora pe pământ această albăstrime şi mi-o administra mie într-o limbă din care pricepeam doar jumătate: „Futu-ți cerul mătii! Iar ai călcat un pui de rață!”

Încolo, copilăria mea alerga desculță prin fânul proaspăt cosit, unde prepelițele îşi ascundeau puişorii, prin miriştea țepoasă după vreo vacă ce o pişcase strechia sau prin iarba verde şi umedă de la marginea pădurii, plină de căpşune sălbatice şi dulci ca mierea ursului.

Lumea mi se dezvăluia mirifică şi lipsită de griji. Anotimpurile se succedau de capul lor, iarna făceam oameni de zăpadă şi mă dădeam cu săniuța, vara... oh, în naivitatea mea molusculară, am alergat odată până în luncă, la râu, să văd cum bea curcubeul apă. Numai culorile nu pricepeam eu de unde le sorbea!

Mama mă mânca din ochi, de prostuț ce eram, cu întrebările mele hazlii, pentru că începusem să pun întrebări plictisitoare de îndată ce mi-a venit a le pune şi nenorocirea aceasta s-a întâmplat foarte precoce. Blestem omenesc! Auzi, să te întrebi mereu, parcă altă treabă n-ai avea! Decât să scormoneşti mereu muşuroiul de furnici!...

Apropo! Ce hărmălaie şi ce panică şi ce disperare se stârnea printre micile vietăți, când le răscoleam muşuroiul cu vreun băț! Toate alergau cu vreun prunc în brațe, în stare embrionară, aşa ca nişte săculeți din vezică de peşte, ducându-i spre adâncul pământului. Răscoleam movilița aceea înălțată cu atâta trudă, până o împrăştiam de tot, mânat de aceeaşi curiozitate ucigaşă. Descopeream depozitele cu ouă, cu merinde, dar regina furnicilor nu am văzut-o niciodată. Născătoarea atâtor mii de ouă rămânea învăluită în mister, ca şi conținutul lor vâscos, din care până la urmă

îşi scotea capul un pui cu fălci. Dacă aş fi trecut liniştit pe lângă muşuroi, cu bruma de ştiință aflată de la mama, n-aş fi avut dureri de cap. Mi-aş fi spus: asta-i casa furnicilor şi gata! Or, nu! Eu a trebuit să scormonesc în muşuroi şi să văd ouăle! Ca să mă întreb apoi cum din săculeții aceia, cât un bob de grâu mai pipernicit, apărea o furnică!

„Lasă, o să înveți la şcoală!” – mă potolea mama, dând a înțelege că ea ştie, dar nu are timp să-mi explice. Trebuiau tăiate frunze de urzică la rațe, porcului trebuia să-i smulgă nişte ştiriță din grădina cu porumb verde, mâncare pentru oamenii trimişi cu tata la seceriş... nici nu mai încăpea vorbă, şi mie îmi ardea de naşterea furnicilor! Aşa că rămâneam convins că ea ştie cum devine... Mult mai târziu mi-am dat seama că toate treburile mamei erau doar un paravan după care se ascundea să nu-mi răspundă, pentru că nu ştia nici ea!

Iar după ce am terminat vreo douăzeci de ani de şcoală, ei bine, am intuit că nici profesorii nu ajunseseră la un numitor comun şi că avansau doar ipoteze. Cunoşteau perfect toată tehnologia facerii vietății, dar cum de se „făcea”, arătau cu degetul în sus, spre cerul acela perforat de rachete şi dincolo de el, unde credeau că ar fi cineva A-toate-ştiitor.

Ce dezamăgire mai mare decât a cere cuiva o lămurire şi a primi în schimb o privire înspăimântată, o ridicare jalnică din doi umeri neputincioşi, un semn amenințător cu mâna de „Lasă-mă în plata Domnului!”, un hohot de om nebun, stins ca un scâncet de cățel aruncat la gunoi, sau transformat într-un rânjet de om înjunghiat, o legănare a capului, de acum înălbit, spre stânga şi spre dreapta, ca un reproş pentru răscolirea muşuroiului!

Dar merită oare să-mi mai amintesc de primii paşi ai copilăriei prin minunile lumii? Nu merită! Nimic nu merită, dar îmi amintesc... Şi ziua, iată că intră clipă după clipă în marele Întuneric Cosmic, Eu, marele Eu, rămânând un spectator oarecare pe post netitular de contemplator. Culcat aşa cu fața-n sus, lângă fereastra camerei mele de suferință, vecină cu restul Universului, aținesc un pic şi mă simt ca peştele în apă. Doar când seacă lacul îşi dă seama că mai există şi altă lume. Cască botul mare să o treacă prin bronhii, să o cunoască şi nimereşte într-o tigaie cu ulei încins...

Prin similitudine realizez că şi eu, imprudentul, sar adesea din apa mea, riscând să cad pe un mal deprimant şi fără întoarcere. Sar din curiozitate, care nu este altceva decât păcatul originar. Aş dori să sar în copilărie, precum peştele în aerul ucigaş, îmi fac vânt şi cad pe ceva tare. Lacul a înghețat! Între mine şi trecut – un strat gros, cristalin, transparent şi nostalgic, impenetrabil şi duios. Doar gândul pătrunde prin el şi se scaldă prin roua copilăriei mele, ducând cu dânsul dor şi aducând mirare şi decepție.

Oh, muritorule! – ca să nu anticipez, muribundule! Dar restul? Restul vieții de acolo şi până aici, lângă patul acesta trambulină spre nu ştiu unde? Restul? O sumă de adjective şi de buimăceli şi de bice ascunse sub piele, în carcasă. „Hai, ia-o pe ici, ia-o pe colo, obligatoriu, fără negocieri!” Un harapnic feroce şi introvertit lucra în mine! Nu-l vedeam. Îi simțeam doar loviturile. Pleosc! Au! Bine, bine! Am să-i ating brațul ei serafic, am să-i cad la picioarele ei înnebunitoare. Mă silesc să par o icoană de bărbat, cuminte şi cu frica de Dumnezeu, dar... Pleosc! – biciul, şi o îmbrățişez. Durerea e şi mai mare! O sărut. Mă cuprinde un cutremur. Nu mă pot stăpâni. Pleosc, biciul din mine...

Angela! Nu mă ucide! Te implor! Sunt şi eu o biată vietate... Apoi dulceața buzelor, ce mă zahariseşte, catifeaua sânilor, ce mă dau de ceasul morții... Scapă-mă de biciuire, îngerul meu blond! Sunt o jumătate de om! Întregeşte-mă! Lipsa ta îmi fierbe rărunchii în clocot exterminator de dorință. Sufletul meu e un pustiu arid fără tine, o durere ce hălăduieşte fără țintă prin spațiul acesta oxigenat... „Nuu! – suspină ea îngereşte, de parcă ar arunca gaz pe foc. Biciul – pleosc! Au, nenorocitule! De ce mă umileşti? De ce mă obligi să cerşesc buruieni de leac? Pleosc! – biciul care nu cunoaşte medicina naturistă. Şi în plus îmi ia şi comanda de la cârma rațiunii... Angela! Poți scrie deja reclamația către instanțele ordinii publice. Dar ştii, nu e viol! E un răspuns la tortură, Doamne iartă-mă, că nu ştiu ce fac! „Ba ştii – se auzi un glas sublim venit parcă din cer. Ştii, pentru că o faci mortal... Ține-mă tot aşa, că leşin!”

Armonie instantanee, stingere de cărbuni în ulcica miraculoasă cu apă neîncepută, adunată din roua dimineților fierbinți de iulie, închinată şi menită să ducă pe pustii durerile de cap. Teroarea neagră gâfâie sub năvala tumultoasă a viiturilor descătuşate din ruperea norilor, descărcări voltaice zguduie din temelii zăgazurile firii. Ecourile îndepărtate ale lumii de Dincolo răzbat peste lucerna înflorită ce ni s-a plecat culcuş. Seismul ce se apropie, se amplifică amenințător. Teroarea neagră coboară de pe piedestalul Everestului, cu vârful afundat în eter şi soarbe cu nesaț din izvorul „facerii”.

Aşa a venit pe lume cel din mine, groparul meu, într-o clipă de absență desăvârşită şi sublimă, într-o clipă de prăvălire în abisul fără margini al plecării din sine şi migrării în transcendent. Ce a mai urmat, nu a cunoscut niciodată ceva comparabil cu ispita-capcană ascunsă pe pământ în tot locul unde mişcă o siluetă de femeie, mai

mult fantasmă decât trup, mai mult Chemare somnambulă, decât chip şi asemănare cu bărbatul, completare de neînlocuit a singurătății din noi.

Apoi vietatea aceea mică, în formare, apărută din interiorul Terorii Negre, tot aşa de inexplicabil ca şi obsesia pătrunderii în zona unde nu este durere, nici suspin, ci numai o plecare nebună, nebună, aievea sau nu.

„Ce-i cu tine printre scutecele acestea umede? De unde ai venit?”

„Dacă nu ştii tu, tată, întreab-o pe mama!” – râd ochii boțului de carne. Şi am întrebat-o...”

„Pe mine mă întrebi, bărbate, uituc nesăbuit şi incurabil, când tu însuți mi l-ai băgat acolo!... Adu-ți aminte de lanul acela de lucernă înflorită ce ne-a adăpostit nebunia...”

Orizontul – o părere! Goana pământului în jurul axei sale – numai de el simțită! Trecerea soarelui în caleaşcă de aur peste acoperişul celest – un fals notoriu, iluzie optică. Fața bunicii – ogor răscolit de trei brăzdare!

„Spune-mi, mamă, de ce unii oameni sunt aşa de urâți? Dar acela dus acum pe uliță în sicriu, galben ca ceara, şi atâția oameni după dânsul jelindu-l, ce nenorocire i s-a întâmplat?”

„Pui de om netot, cum de n-ai înțeles atunci tăcerea tristă a mamei aruncată peste ochii tăi mari, nevinovați? Şi cum de nici acum, la Poarta Vamei, cu paşaportul în mână, semnat de doctorul Hurjui, încă nu ai aflat unde pleca omul acela? Şi cine ne trage preşul de sub picioare?”

Ochii mi se închid pese ceea ce nu reuşesc să vadă şi exact din spațiul acela fără puncte cardinale un glas tenebru îmi răscoleşte muşuroiul de furnici neuronice: „Eu îți trag preşul de sub picioare!”

- Cine a vorbit în camera aceasta, unde sunt doar eu?

- Ce-a nevăzută şi de mult aşteptată: Moartea!

- Ai venit nepoftită! Nu te aşteptam...

- După tine, nu m-ai aştepta niciodată!

- Îmi mai trebuia ceva timp să aflu cum arăți!

- Cum să arăt? Ca Moartea! Nici mai frumoasă, nici mai urâtă, nici într-un fel, pentru că nu exist! Tu eşti mortul! Priveşte-te şi vei afla cum arăt.

- Ca să mă privesc, ar trebui să-mi deschid ochii... Mai poți face o minune?

- Moartea nu a făcut niciodată minuni. Ş-apoi, tu te poți privi şi pe dinăuntru. Poți pleca din tine, dacă vrei. N-ai călătorit până mai adineaori tocmai prin copilăria ta? Şi cât de îndepărtată este!

- Dar Moarteo, mai aveam ceva de rememorat. Nu m-am despărțit încă de tot trecutul... Abia ajunsesem la urmaşul meu!

- Păi asta-i tot! Dincolo de acest moment e truda şi calvarul furnicilor, care fugeau cu puii în gură pentru a-i salva de bățul tău demolator. Atunci erai pe post de Moarte pentru ele! Deci silogismul: Omul omoară = Omul este Moartea! Aşa că ştii cum arăt. Eu sunt tu şi tu eşti eu!

- Deci asta a fost tot?

- Da, ai tras o raită pe pământ.

- Şi gata, am murit?

- Vezi bine, omule!

- Ia uite ce simplu a fost! Şi mai departe?

- Care mai departe? Nu ți-a ajuns atâta zbucium? Mai bine hai să bem un pahar de vin şi să uităm totul!

- De unde vin ?

- De la cei de sus. Auzi-i cum îți urează „să-ți fie țărâna uşoară!” Şi se droghează... N-au curajul să mă privească în ochi şi o țin într-o beție!

- Atunci, de sufletul tău, Moarteo!

- Şi al tău, omule, că poate mai ai nevoie, dacă te mai întorci vreodată pe pământ. Dar nu merită, să ştii!

- Ba merită!

CALISTRATIADA

Magistrul Calistrat Amigo se afla din nou în dimineața aceea de august târziu într-o stare de-a dreptul penibilă, ca să nu-i spunem idioată, cum singur şi-o califica adesea, o stare ce-i submina verticalitatea sa de factură academică. O revoltă interioară îndreptățită, dar neputincioasă, îi sporea şi mai mult suferința picată aşa, din senin, în timp ce sufletul său, dacă avea aşa ceva, el adesea se îndoia, se zbătea într-o pâclă întunecată, de o natură încă neidentificată. Urâte şi dureroase simptome avea această boală, pe cât de cunoscută, tot pe atât de misterioasă, o adevărată epidemie enigmatică ce zguduie omenirea din țâțâni şi o coboară de pe piedestalul său olimpic până în alambicul instinctual al inferiorului regn animal.

Oh, domnule Ralea, de pe versantul opus şi împădurit al Huşului, cu câtă rigurozitate ştiințifică şi generozitate ai încercat să dezlegi omul de bolovanul ce-l trăgea spre fundul mocirlei primordiale şi să-l sileşti să amâne Dorința, să o reprime, pentru a nu se confunda cu primatele! Te poți abține de la „vreau”? Doar eşti om! Hăpăi ca un motan flămând din castronul cu lapte păstrat pentru copii stăpânului? Eşti încă neevoluat, eşti o cârtiță

fără ochi, o haită lihnită de foame, o râmă după ploaie, ieşită să-şi hidrateze învelişul tubului, ce apare din țărână şi se hrăneşte tot cu ea!

Asta eşti, Calistrate, şi chiar mai rău, mai abominabil, pentru că posezi şi o şlefuială universitară, de sub care îți plângi blamul aruncat asupra-ți, invaliditatea, sudălmile înjositoare, ce ți le administrezi, anatemele ortodoxe, blestemul neputinței, încercând zadarnic să-ți pui în ghips coloana vertebrală a voinței tale, ajunsă o umbră frântă de la mijloc, ca o cârpă şi devenită covrig sau şi mai rău, o gaură de covrig! Cum de nu poți discerne Binele de Rău, Ispita agresivă ca un glonte de conținutul ei tern, aidoma râmei?

Tâmpitule! Mimezi scufundarea în problematica dosarului-mască de pe birou, dar coada ochilor ți-ai tras-o până la urechi, ca să-i pipăi Inodorei, ca un hămesit, vârful piscului de pe tricoul împuşcat pe dedesubt de gurguii cățărați pe mameloanele mamare, să-i mai lingi o dată cu privirea coapsele albe, pe jumătate dezvelite şi expuse intempestiv şi ostentativ în afara mesuței pe care îşi ține calculatorul! Domnule Ralea, heelp, heelp!

Obscurele impulsuri carnale sau necarnale, chinuitoarele vârtejuri din cuşca toracică expuse până în pragul compromiterii iremediabile a onestității, îl agasau insuportabil în dimineața aceasta senină şi prevestitoare de caniculă, îl dureau până în străfundurile orizontului încă necunoscut al antropogenezei de dincolo de sine, de ascendenți şi alte entități ce-or fi viețuit înapoi pe scara evoluției şi a procesului de hominizare.

Nu avea voie să iubească o subalternă, probabil virgină, cât despre vârstă, mai bine nu şi-ar aminti şi totuşi, corola trupului ei, devenit apt pentru începuturile unei nebunii, îl aruncă orbeşte de pe traiectoria unui om decent, cu simțul realității şi al ridicolului, într-o iubire

culpabilă, ce-i drept nemărturisită nimănui, dar imposibil de potolit. Patima aceasta, cu incomodități de nedescris, îl compromitea în proprii săi ochi, crăpa-i-ar!

Şi în ce culori l-ar fi zugrăvit nevastă-sa, dacă ar fi fost capabilă să-i disece inima şi să privească în atmosfera ei sufocantă! Heelp, heelp, domnule Ralea! Probabil i-ar spune: „Dragule, cum te mai poți încumeta să miroşi o floare, când tu ți-ai pierdut de mult mirosul!” Dumnezeu sau diavolul îl pedepseau acum pentru cumințenia sa de o viață!

Surprinzându-i din întâmplare cotrobăiala ochilor săi turbați peste ondulațiile-i carnale, imposibil de ascuns, Inodora se ridică de la calculator, pentru a-şi plimba torsul şi continuările lui ucigătoare prin fața domnului Calistrat, până la biblioteca cu dischete, unde întârzie îndelung, ridicându-se, din când în când, în vârful pantofilor, spre rafturile de sus, intenționat sau chiar cu treabă, niciodată nu ştii, dar sigur facilitând o dezbrăcare şi a puținelor vestminte ce-i mai rămăseseră strâns lipite pe o siluetă umplută cu praf de puşcă.

Cu ochii scăldați în splendorile speciei, domnul Calistrat abandonă dezarmat remuşcările ce-i crănțăniseră mintea până mai adineaori şi apelativul „Help, help, domnule Ralea!” i se păru totalmente neavenit. Nu credea că domnul Ralea, la vremea lui, spunea „Nu!” vinului din crama sa, de câte ori avea cheful să tragă o beție! În definitiv, de ce mai trăia? Ei, uite că nu dorea să facă din viața lui un Purgatoriu. Nu fusese adus pe pământ să execute o pedeapsă. Îi era sete de frumos şi gata! Nu credea că trebuie să-i ceară acum voie domnului Ralea ca să se îmbete cu splendorile, în expansiune spirituală şi sexuală, ale Inodorei. Ce fată, domnule, ce fată! Arăta ca o fântână proaspăt sfințită şi în care odată înecat, cine să te mai

scoată la suprafață? Ce izvor de desfătare până la orgasmul ultimei judecăți! Ce bucurie, ce satisfacție vibrantă putea să-i ofere Inodora, în taină, în singurătatea lui cu sine, sub morga aceasta obligatorie impusă de preceptele civilizației avansate!

Şi ca un capac la adulație, fetița îi uşura povara dramaticei treceri cu sugestii binecuvântate. Întorcându-se la biroul ei, îi zâmbi angelic. Putea fi un zâmbet recompensă, cu subtile viclenii feminine, putea fi un zâmbet cu care se gratifică şefii, pentru a-i hrăni cu speranțe deşarte, putea fi un zâmbet de fată conştientă de penetrația lui, putea purta în aceste dulcegării ale obrazului interes sau naivitate, un avans sau un scut împotriva privirilor insistente şi perforante, vizibil grăitoare şi nesătule, dar putea fi şi un gest de insectă ce o face pe moarta de îndată ce simte că viața îi este în pericol. Orice ar fi însemnat, orice ar fi fost acest zâmbet, el avu darul să stingă un petec din durerea pectorală, ce-l mistuia pe domnul Calistrat, şi să-i dea iluzia, măcar pentru o clipă, a accesibilității în viitorul apropiat spre enigma ce se ascundea în ființa Inodorei.

Mulțumit de progresul dobândit astăzi, he, he, un zâmbet e ceva, iar o speranță îl putea duce cu gândul până în patul Inodorei, reuşi rezonabil să amâne pe mâine cucerirea redutei şi încetul cu încetul să se desprindă de vraja tinerei stele pulsatorii şi să se adâncească în textele banale ale hârtiilor din față. Îşi strecură mâna în sertarul biroului după sticla de votcă, dar şi-o retrase, reprimându-şi cu voinicie nesăbuita dorință, ca şi pe următoarea, de atrage o țigară. Mai avea încă resurse de voință. Şi le antrena în vederea suportării mai cu uşurință a unui eventual eşec cu Inodora.

Spre seară, în drum spre casă, pierdut printre mii de oameni, departe de puterea gravitațională a Inodorei,

simți, tot aşa, din senin, o eliberare, o întoarcere pe pământ a eului său nesătul de aventură, un fel de depresurizare binecuvântată. Începu să aibă chiar şi disponibilități de judecată la rece. Ce se întâmpla, domnule, cu dânsul? Ori morala este împotriva firii şi atunci nu e bine, ori firea este împotriva moralei şi atunci ce-i de făcut? Şi atunci de ce sentimente culpabile? Şi Jean-Paul Sartre, îngrețoşat şi el de ipocrizia existenței, îi suflă la ureche: „Calistrate, tu nu exişti, dacă nu te faci!”

Observația fu ca un pumnal înfipt în vanitatea sa de om cioplit. Orice insultă putea accepta, dar ca să-i conteste cineva calitatea de om instruit, la care el cioplise şi zidise de o viață, şi să-i spună că nu s-a înălțat încă până la piscul cel mai înalt al existenței pe pământ, asta îl umplu de anxietate. Fereşte-te omule, de haita aceasta de impulsuri necontrolate! Prestanța sa, ca o armură forjată cu osârdie de-a lungul vremii, a început să se topească jalnic şi să se scurgă prin văgăune demne de dispreț, ca un râu de lături urât mirositoare, ca o dejecție într-un proces metabolic, cum numai stomacurile ghiftuite cu instincte primare ştiu să îngrețoşeze lumea cu propriile lor reziduuri. Ah, biet biped, abia desprins din primate, cum ți se cojeşte pospăiala modernă, cum îți năpârlesc preceptele biblice lăsate cu limbă de foc de către evanghelist, cum ți se destramă propriile cutume, până ce ți se zăresc coastele încătuşate de Codul penal şi de etica laică, îngrozindu-te de nimicnicia ta, tăvălită prin produsul unei digestii omeneşti, incapabil să-ți recunoşti duhoarea. Biet sclav al dorințelor nesăbuite, cunoscute de noi prin cucuiul ce ni-l lasă pe suflet, fără a mai afla vreodată şi motivul năpăstuirii, ai putea să te mai salvezi?

Magma incandescentă ce-i ardea în sânge începu să i se răcească, pe măsură ce dialoga cu sine, şi

tensiunea aceea de cerb în călduri migră spre alte zări, descărcându-i-se pe frumoasele străzi ce-i tăiau calea. Chipuri şi siluete ademenitoare îl transferau în alte zone fierbinți şi susceptibile de aventuri mentale. Dar, în definitiv, Calistrate, ce-ți faci atâtea reproşuri? De ce nu laşi caii de sub frunte să zburde pe unde-i trageața? Aleargă şi ei printr-o lume de himere şi se amuză cu ele, confruntându-le cu realitatea. De ce te penalizezi? Şi te izbeşti de mal, ca un val, spulberându-te în bucăți? Câte picături, tot atâtea vieți aruncate în sus către Cel Înalt, sau în jos, la topit asfalt... De ce trebuia să facă el cascadorie pe o funie a spânzuratului? Ceva nu era perfect şi imperfecțiunea nu-i aparținea. Subit fu cuprins de spaima celui aruncat în spațiul infinit. Măcar pământul de s-ar sprijini pe ceva solid! I-ar sugerea mai multă siguranță. Dar aşa? Privi în sus. Soarele tocmai cădea spre asfințitul iluzoriu. Nimic nu era adevărat decât pasiunea lui vulcanică pentru Inodora... punea-or jos golanii, să o pună şi el să o privească cum i se pângăreşte izvorul acela ascuns, din care răzbat cântece ademenitoare de sirene homerice, imune la urechi înfundate cu ceară şi reguli de circulație printre nimfele dezbrăcate şi întinse la soare pe nisipurile aurii ale creierilor încinşi.

Măi Calistrate, măi băiatule, ori îți arunci ochii la gunoi, sau mantia călugărească de pe cugetul tău torturat de forțe subterane necunoscute omului, ori fugi din fața Evei, care a pus la grea încercare însăşi înțelepciunea Creatorului, zdruncinat în infinitul său de linişte, de atracția diabolică a liniilor carnale de El gândite. Şi dacă evanghelistul susține că diavolul a dinamitat armonia şi echilibrul ce domnea în Rai, vârându-şi coada între Adam şi Eva, Calistrat înclina să creadă că i se ascundea adevărul, iar aşa-zisa cadă sub

înfățişarea unui şarpe nu era altceva decât o splendoare de țâțe, izvor de lapte, dar şi de mătrăgună.

Da, da, în grădina binecuvântată a vieții fără de moarte, a pomilor veşnic înfloriți şi încărcați cu roade îndestulătoare, unde puteai să scrii în voie romane pastorale, fără conflict, apăru din programul „facerii" o uşoară tulburare a aerului călduț, ecuatorial, sporindu-şi treptat suflarea şi temperatura, până ce Adam sări ca ars din naivitatea simțurilor adormite, pierzându-şi subit pioşenia din privirile lui unse cu mirul sacrului. Zefiraşul din cugetul său somnolent şi pios deveni furtună, săltă în sus spicurile ierbii, răsuci coronamentele merilor domneşti, împotriva firii şi a legilor copăceşti, numai şi numai să apuce o unduire de şold, o balansare de sân, un florilegiu de coapse şi pulpe, cu înfățişarea lor excitantă, în stare să ucidă veşnicia amorțelii din anorganicul plutitor prin spațiu şi timp. Acesta a fost începutul dezastrului, momentul sacrificiului, a renunțării la nemurire, momentul datului făinii pe tărâțe, a mentalului sterilizat cu fum de tămâie, în schimbul pântecului Evei, ce ascundea comoara lumii, 400 de ovule cu sămânța vieții fără de moarte, Evă total inconştientă de revoluția pusă la cale de formele ei carnale.

Bunul şi marele Dumnezeu nu putea îngădui o concurență atât de neloială, ce amenința să deturneze atenția generală, admirația şi recunoştința ce i se datora ca părinte, de la Sine spre fiica sa, Eva! Şi poate pentru prima oară în istoria artei universale, un creator regreta desăvârşirea operei sale şi faptul că nu o făcuse mai urâtă, mai dizgrațioasă, mai odioasă, mai din tuşe grosolane, lipsite de grație şi farmec. De unde şi gestul tardiv de dezmoştenire şi teleportare pe Pământul plin de reptile uriaşe, dimpreună cu captivul ei, Adam, mort după

dânsa, ucis şi îmbătat de parfumul ei delirant, lacrimogen şi posesiv. Pentru că, dacă ar fi fost treaz, în deplinătatea facultăților mintale, ar fi cerut o grațiere, o iertare a bietelor sale slăbiciuni, din proiect moştenite şi de care nu se făcea vinovat. Ar fi angajat un avocat bun, chiar un diavol, sau un sfânt apropiat Domnului, cu experiență vastă în procese de natură sexuală, capabil să găsească destule chichițe creației divine, căci sunt destule, slavă Domnului. Nu a apelat însă la justiția divină, cu riscul pierderii vieții liniştite, lipsite de grija zilei de mâine, pentru că era atras de cea mai reuşită facere dumnezeiască, precum pomul de Pământul-mamă. A preferat Pământul-mamă!...

Fabulezi, Calistrate, fabulezi şi cauți disperat o bază teoretică a depravării tale spirituale, un subterfugiu cromozomial, un argument luat din Schopenhauer, acela cu voința ascunsă în măruntaiele omului, suverană şi imbatabilă peste toate manifestările, chipurile conştiente ale bietului biped, chiar mai deturnabil decât trestia, simbol enunțat de filozof care, de bine, de rău, stă înfiptă în mâlul bălții... Fabulezi, pentru că omul este mai mult cu carne decât cu conştiință, mai mult cu organe decât cu idei, fiicele acestora.

Când călugării intrați în erecție trăgeau cu puşca prin curtea mănăstirii, ca să alunge diavolul din ei, ce le desființa mădularele şi mintea, era o încercare de înfruntare, de dominare a neîmplinirilor lăsate de Dumnezeu la montaj neînşurubate. Să tragă şi el cu puşca în... în cine să tragă? Oare nu-i păcat să împuşti sentimentul cel mai drag lui Dumnezeu – iubirea de aproapele feminin? Dar cine te opreşte, Calistrate, să-ți iubeşti nevasta? Fleoşc! Ce, de ea îi vorba? E vorba de Inodora cu inefabilul ei din „fructul oprit”. Slab mai eşti, Calistrate! Calci în picioare principii solide, le frământi

odată cu carnea ispititoare din ele, faci chirpici pentru purgatoriu, ce singur ți-l zideşti! Îl prinse o scârbă de sine, ce şi-ar fi dorit-o extinsă şi asupra obsesiei pentru Inodora.

Pe trotuar, înaintea sa, la stânga şi la dreapta, de asemenea, fel de fel: grase, slabe, lățoase, exhibiționiste, mai toate femeile sunt exhibiționiste. Îşi expun un picior, două picioare, un sân, un spate, fesele, ca o streşină, ce se desprind din tors, ca o balustradă şi fac cu ochiul, îşi dezgolesc mijlocul, ignorându-şi expunerea buricului, chipurile inofensiv, cu funcții atrofiate şi uitate, atâta doar că te îndeamnă dracul să pui mâna pe intrarea aceea în pântec, astupată de vreo moaşă şi să încerci totuşi o intromisiune spre chemările lăuntrice. Ca şi sub balustradă, de altfel, unde... uite aşa şi uite aşa, hai să punem de maia, hai să facem speologie şi cercetare ştiințifică printre redute, valuri anatomice, coluri, straturi, mâzgă alunecoasă, canale ramificate, miasme intestinale, culmea, excitante şi căutate ca iarba de leac, hai la zidit viitorul țării, expulzări miraculoase, țipete la travaliu, necazuri, ce visăm noi a fi sub streşina bombată şi ce se ascunde acolo până la urmă!

Măi Calistrate, tu nu ai cultură, mă, tu nu exişti ca om, şi dacă nu exişti, de ce dracu' mai exişti? Ha?

- Sărut mâna, draga mea!

- Intră! Tocmai stăm la masă. Cum a fost ziua?

- Obositoare, obositoare şi nedreaptă...

- Neplăceri la serviciu?

- Nu, nu, nemulțumiri personale...

- Îți propui prea multe, dragul meu! Nu mai ai 40 de ani! Du-te şi te spală pe mâni!

- Ca Pilat din Pont...

În baie, copleşit de năvala ideilor controversate, ciuruit pur şi simplu, împuşcat din umbra pământului

aruncată pe lună, privi absent în oglindă şi se descoperi în plinătatea senectuții sale intelecte şi vremelnice. Subit, avânturile sale fanteziste spre banalitatea lucitoare a cărnii, nimic altceva decât fibre, cabluri şi conducte însuflețite, aspirațiile sale spre deliciile frământării unui cozonac din făină proaspăt măcinată se transformară în țurțuri de gheață. Neîncălzită de o imaginație îmbolnăvită cu virusuri de himere, gheața poate dăinui veşnic şi omul intră triumfal şi eroic în Eternitate. Încremenirea din vene şi din oglindă îl aduse în preajma unei descoperiri fantastice. Să rămână aşa, desprins din patima simțurilor, şi gata, a învins natura pofticioasă, a depăşit starea de protoplasmă elefantină, de celulă în derivă, ce-şi caută în vâltoarea ce o târăşte la vale un spijin, un echilibru. Reuşise, oare, să astupe găurile din acoperişul minții, rămase acolo încă de la „facerea" divină sau nedivină, Creatorului terminându-i-se cositorul? Reuşise să-şi descopere slăbiciunile, viciile ascunse şi să şi le învingă prin cunoaşterea de sine şi de aproapele? Precum îndeamnă cu spaimă şi înțelepciune filozoful? Putea prin propria sa voință trezită de imaginea din oglindă, devenită istorie apusă, să intre în glaciațiune? Să-şi sacrifice iezii zburdalnici pe altarul... pe altarul cărui principiu?

În cutia sa pectorală se aflau supraetajate principii sau organe, adevărate alambicuri de distilat borhotul? Să se automutileze (că ce altceva însemna uciderea Dorinței), să renunțe la păşunea mitică plină de frumuseți, puse anume de Dumnezeu pentru delectarea şi înălțarea spirituală din singurătatea sa cosmică şi ontică? Să facă acte de eroism într-o lume păcătoasă, imperfectă, adevărat râu de gunoaie purtate spre vărsătoare, spre Styx şi toate astea fără măcar să fie aplaudat, decorat, adulat, imortalizat în pelicule şi

bronzuri, încununat cu titluri academice, mediatizat prin sateliții ce răspândesc fețe sătule de toate bunătățile pământului? Anonim şi Decalog pe două picioare, cui i-ar folosi renunțarea sa, sacrificiul eroic?

„Priviți bărbatul ideal!” – ar îndemna spicherițele blonde de pe toate canalele, cu ispitele pectorale pe jumătate expuse lumii, ce le mânca din ochi, salivând.

„Io-ti colo, prostul pământului!” – hlizeau îngrețoşați şmecherii şi robii poftei, scuipând într-o parte pe covorul persan.

Imaginea sa din oglindă, înghețată şi istorică, începu să curgă pe sticlă în jos, multiplicându-se în câteva râuşoare. Era din nou viu. Curgea! Slavă domnului! Se balansa omul din Calistrat între spinii trandafirilor din gardul Grădinii Raiului şi zidul smolit din poarta Hadesului. Spinii divini îi sângerau pielea lui albă, îndurerându-l, smoala Iadului îi-o mânjeau. Căzuseră strămoşii lui în ulița dintre Bine şi Rău.

Legea şi infractorul se ciondăneau în capul lui, derutându-l de la bunele intenții, subminându-i-le, intenții şi simpatii pentru regula cea dreaptă (oare!) ce o ținea pe a ei, ignorând gravitația, rotația, metabolismul, creşterea şi descreşterea, apariția şi dispariția, ce a fost şi ce-a rămas, cine era şi cine n-o să mai fie, sapa şi lopata, bulgării, viermii, trecerea spre nimicul suprem, veşnic nelimitat, întunecat, netulburat de manifestările chinuitoare ale biologicului, de curentele filozofice, etice. Nimic suveran de rămas în vecii vecilor stăpân pe Taina Tainelor!

Aruncându-şi un pumn de apă rece peste ochi, îşi spuse în şoaptă: „Trebuie să mă feresc, să mă ascund”. Cele două palete ce aruncau omul ca pe o minge de tenis de pe un teren pe altul sunt deopotrivă de îndemânatice, de puternice. Cum poate el să reziste?

Dacă din sine sunt rupte! Din coasta lui Adam în Eva înfipte! Am ajuns să vorbesc singur... dar nu mă aud apostolii lumii şi-mi pot spune orice. Slavă domnului, gândurile nu se văd! Aşa cum nici eu însumi nu prea mă văd, ca să ştiu cum arăt la suprafață. Ca să nu cad în ridicol, ar trebui să fac o cură de... oglindă! Să-mi spăl mintea, ca pe banii murdari, să îmbrățişez austerul monahal, încercat în posturi grele şi lungi... Dar ce să fac, dacă nu am vocația sihăstriei? Şi sunt mai mult din lut! Spune-mi, Doamne!

- Calistrate! Ai adormit în baie? Hai că se răceşte supa! – se auzi de dincolo vocea pământească a soției.

Mânca mult, că peste toate celelalte mai era şi gurmand. Bucatele îl linişteau. Îi trăgeau pleoapele şi peste ochi şi peste minte. Înainte de a adormi, cu mult înaintea urcării în pat a consoartei, pe buze încă îl mai gâdila întrebarea: „De ce, Doamne?" Întrebare ce nu putea fi adresată lui Dumnezeu decât într-o stare adecvată, aşa că se visă sinucigându-se cu un pistol. Trosnitura armei fu atât de puternică, încât se trezi ud leoarcă. Ieşit din visul urât, hotărî să-şi amâne starea adecvată şi întrebarea către Dumnezeu, să mai aştepte, să vadă ce se mai întâmplă, poate se întâmplă vreo minune în dilema „Cine o să învingă?": ideile sau materia, principiile sau ADN-ul?

În sfârşit, urcă lângă dânsul şi Amona, uşor, să nu-l trezească. El simulă un somn adânc şi-şi lăsă mâna să cadă şi palma să atingă țâța moale şi caldă a femeii. Un flux plăcut şi misterios îi pătrunse în braț, răspândindu-i-se peste întreaga sa ființă, toropindu-l şi teleportându-l, împăcat cu sine, într-o moarte aparentă, ce avea să se sfârşească a doua zi în zori. Ce bine se simțise atâta vreme, cât nu-l mai sâcâise nici o întrebare!

Oricum, noaptea e un sfetnic bun, şi-i dăruise o sugestie: „Tot veşnicia adormirii, când va fi să vină, era soluția şi răspunsul...”

NOCTURNĂ

- Pleci?
- Da, mâine...
- Laşi ceva în urmă?
- E nevoie?
- Unii cred că da.
- Şi la ce le foloseşte?
- Ai fost adeptul nihilismului?
- Poate, dar tu la ce speri pe lumea aceasta în devenire perpetuă?
- La o devenire astrală.
- Frumoase mai sunt iluziile! Hei, corpul nostru astral, care nu-i decât o radiație biologică a circulației sanguine!
- O fi, dar există.
- Există, bunul meu prieten, ce mai întârzii pe aici până mâine, dar ea nu se va desprinde niciodată de viul ce o produce pentru a călătorii prin spații siderale.
- De unde ştii?
- Pentru că va înceta să existe chiar după ultima bătaie a inimii.
- Ia!
- Ce?

- Auzi un fâşâit pe lângă tine?

- Parcă! Nu-i vântul?

- Aşi! E timpul! Trece în grabă...

- Şi?

- Acuşi o să afli şi tu dacă te desprinzi de corp sau nu!

- Posibil, că eu am fost un întârziat. Am trăit stări pe care alții le depăşiseră de mult la vârsta mea.

- Adică!

- Foarte târziu am aflat ce se ascunde sub fusta femeii...

- Şi acum măcar ştii?

- Nu, am uitat... Ce, parcă tu mai ştii?

- Vag, confuz, ca un fel de amestec între a fi fericit şi a te trezi cu un samar în spate...

- Da, dar măcar are cine să-ți arunce în final o lopată de țărână peste ceea ce ai fost...

- Dacă tot mori, ce mai contează cine te îngroapă?

- Şi zici că pleci mâine?

- După semne, cred că da...

- Vreo strângere de inimă, ceva? Cum e când ştii precis că ți se rupe firul?

- Îmi impun să rămân demn în fața Morții! Moartea trebuie sfidată. Îi suntem mult superiori. Noi am văzut lumea, minunile ei. Ea nu poate să o vadă, pentru că e moartă...

- Cred că aşa ar trebui să gândesc şi eu, deşi e multă literatură în strigătul tău peste prăpastia fără fund ce-ți va înghiți ființa. Personificarea Morții, o supraevaluare a fragilității omeneşti, o trestie... vorba filozofului, ce-i drept gânditoare şi tocmai aici e drama ei. În fine...

- Ai tu o variantă mai potrivită?

- Ți-am spus: mie mi-a venit mintea la cap mult mai târziu decât la alții. Aşa că aştept. Poate într-o zi, cine ştie, o să am o variantă mai bună. Ştii, când eram tânăr, nu întrevedeam o alternativă ideală la nevoile omenirii decât socialismul.

- Şi? Hai, spune-mi, să nu mor prost!

- Tot ce a fost până la el era mai bun.

- Pe dracu'! Inegalitate, suferințe...

- Ai tu o variantă mai bună?

- De la „Republica" lui Platon şi chiar dinaintea lui, şi până astăzi, savanții caută şi nu găsesc ceva mai fără cusur şi acum tu vrei să ți-o servesc eu?

- Nu-ți ceream, dacă nu te vedeam nemulțumit. Când protestezi, trebuie să şi explici de ce! Adică trebuie să propui ceva mai bun.

- Eu nu am fost ca tine, un întârziat. Când mi-a venit vremea să iubesc, am iubit, când a fost să fac copii, i-am făcut, când mi-a fost a petrece, am petrecut şi nu m-am întrebat de ce aşa şi nu altcumva! Viața mi-a curs de capul ei peste mine, m-a luat de mână şi m-a dus pe cărări necunoscute, ca pe un copil, fără să-mi explice de ce şi cum. Şi nici acum, la capătul drumului, nu-mi face favoare să-mi dea vreo explicație!

- Şi n-ai întrebat-o?

- Parcă îți răspunde? Fâşâie doar pe lângă tine! N-auzi?

- Nu, dar îmi imaginez. O clipă, două, parcă le şi văd. Pe urmă obosesc, mă plictisesc şi nu le mai urmăresc. Le las în apele lor.

- Vezi că nu le poți struni? Că nu le poți pune căpăstru? Sunt ca un uragan! Cine îl poate împiedeca să nu facă ravagii? Şi totuşi, dragul meu prieten, eu îmi imaginez o soluție acum, în ceasurile de pe urmă...

- ???

- Ce fac oamenii ca să scape de furiile tornadei? Se adăpostesc în pământ, în subsoluri. Mâine, bunul meu prieten şi vecin de-o viață, voi fi la adăpost, apărat de toate vitregiile ce se abat peste capul omului. Altă soluție nu există, nu a existat şi nu va exista niciodată!

- Oh, asta era soluția? Cam defetistă, cam sinucigaşă, arhicunoscută, cântată de preot pe marginea gropii. Nu vii cu nimic nou, omule!

- Ai tu ceva mai bun?

- Ți-am spus că eu percep ce mi se întâmplă ceva mai târziu. Mi-ai pus o întrebare. Aştept să-mi vină răspunsul!

- Numai să-l mai apuci!...

- Nu ştiu dacă o să-l mai apuc, dar parcă nu-mi vine la îndemână să-mi îngrop speranța ce dă omului puterea să zboare peste nimicnicia clipei, adesea vitregă cu noi, să viseze la nemurire, fie şi sub formă de spirit, numai nemurire să fie! Hâm! Ce spui? Tu ai îngropat-o?

- Nu, da m-a dezamăgit, m-a trădat... Mâine va repauza, odată cu mine, pe catafalc... Speranța este o naivitate omenească, un joc pervers al Naturii.

- Hâm, da, vezi jumătatea cea goală a sticlei cu nectar... Te înțeleg, deja ai băut-o... Jumătatea plină mi-a rămas mie. Am să o beau şi am să mă îmbăt şi n-am să mai ştiu nimic. Nu crezi că ar fi o soluție?

- Eşti un fricos! Numai ei se droghează. Nu au curajul să înfrunte adevărul crunt. Îi înspăimântă şi atunci beau orice le poate ostoi teama: alcool, stupefiante şi credințe în nemurire!

- Eu, totuşi, am să beau jumătatea mea de sticlă. Mă îmbăt şi ce-o fi, o fi! Uite, a venit toamna! Cad frunzele în jurul nostru ca o ninsoare galbenă...

- Cad şi peste noi...

- Da, şi peste noi...

- Dacă rămânem aici, în grădină, sub teiul acesta celebru, până mâine dimineață ne acoperă complet, ne îngroapă... fără durere! Hâm! Ce zici? Rămânem împreună? Doar am fost prieteni de o viață şi cine ştie dacă o să ne mai vedem vreodată! Ți-aminteşti cum o iubeam noi pe Catrina, amândoi în acelaşi timp?! Şi nu ne-am certat!

- Cum era să ne certăm? Ea ştia să ne împace! O noapte cu mine, o noapte cu tine!... Şi ce miros îmbătător se înălța din căpița aceea de fân proaspăt cosit, unde ne întâlneam!

- Şi în fiecare seară culcuşul nostru se lăsa mai jos, spre inima căpiții...

- Eu credeam că se usucă fânul şi de aceea...

- Eu credeam că tata ia de acolo câte o furcă de otavă şi dă la animale...

- Daa, numai Catrina ştia de ce se scufundă culcuşul şi de aceea nu-şi punea nici o întrebare.

- Ha, ha, ha, ha!

- Şi vedea o meserie!

- De-ți mureau toate întrebările pe limbă. Hâm! Ce zici? Mai rămâi cu mine să ne mai amintim? Şi ce dacă înserează?

- Ştiu şi eu? Uite că frunzele ne-au ajuns până la genunchi!

- Dă-le încolo! De frunze nu mai putem noi? Ți-aduci aminte, atunci, la Cotul Donului, cum m-ai dus în spate până la ambulanță? Dacă nu erai tu, acolo îmi putrezeau oasele înghețate... Iaca, parcă şi acum mă doare locul acela unde m-a izbit schija! Mă rănise aici, sus, într-un şold. Uite aici!... În sfârşit, nu pot să-ți mai arăt, că deja stratul de frunze a ajuns mai sus de...

- Ehei, dacă ne opream noi la Nistru, nu mai sufeream atât!

- Da' ce, te lăsau nemții? Ş-apoi ruşii trebuiau învățați minte să nu mai jinduiască la Basarabia!

- Nu ne lăsau nemții, nu, ca şi viața! Ce, te lasă veşnic ca să sugi la țâța mamei?

- Nu te lasă! Ea trece şi tot trece, de mii şi milioane de ani. Chiar mai înainte de a se inventa anul... O auzi cum trece?

- Nu, nu cred! Se aude, el, ceva, dar cred că este foşnetul frunzelor ce ne înzăpezesc, care mi-au ajuns deja până la gât...

- Şi mie, da' poate îi mai bine aşa! Scapă ai mei mai ieftin. Ştii tu cât costă astăzi de săpat o groapă? O avere, domnule, o avere! Şi cu pensia noastră de veterani, şaizeci de mii pe lună, nu ne ajunge nici pentru clopotar!

- Mi-a intrat o frunză în gură... Ptiu!

- N-o scuipa! Ține de foame. Tu ştii cât s-a făcut kilogramul de salam? Şaptezeci şi cinci de mii, domnule!

- Ce să o mai scuip? Deja stratul de frunze mi-a ajuns deasupra capului...

- Ei, tot s-a lăsat răcoarea. Ba chiar frigul... Frunzele ne țin de cald. Cred că suntem nişte pruni, acolo, şi ne protejează! Ce ştie frunza? Ea cade şi gata... Ştii tu cât s-a făcut de la întâi octombrie gigacaloria?

- Omule, prietene, frate, oricât de negre ar fi culorile în care zugrăveşti tu viața, tot mai luminoase sunt decât marele întuneric ce ne aşteaptă!

Aceste ultime cuvinte triste, ca un dangăt de clopot, nu le mai auzi nimeni. Stratul de frunze se înălțase cu o jumătate de metru deasupra celor doi. În aer plutea un fâşâit suspect. Să fi fost Timpul ce trece sau Natura cea grijulie, ce vindecă durerea sau suspinul? Cine mai ştie?

A doua zi dimineață se lăsă o ninsoare grea şi stratul de zăpadă acoperi întregul parc. În zilele de peste iarnă, când soarele mai apărea printre nori, neaua strălucea feeric, dând pământului o față curată şi ademenitoare, ca într-un pastel de Alecsandri, iar oamenilor ce treceau pe acolo, speranța că va fi un an îmbelşugat, cu pâine îndestulătoare şi pentru bogați şi pentru săraci.

DOAMNA NOPȚII FĂRĂ LUNĂ

Îşi jurase să nu mai călătorească cu avionul şi totuşi iată-l îndreptându-se spre aeroport. Teama i se cuibărise în oase de la o aterizare forțată la Praga. S-a numărat atunci printre supraviețuitori. Fusese groaznic! Cât de cumplită poate fi ideea morții iminente! Doamne, ce se speriase! Ce senzație de gol! Timpul se oprise parcă, deşi nu realiza încă fenomenul. Mai târziu încercase să reconstituie căderea şi aşteptarea aceea dureroasă a sfârşitului, a dezintegrării în bucăți de carne înşirate pe ogoare. Timpul lui era pe sfârşite. Abia mai picura... Altfel îl percepea acum, în taxiul acesta ce se opreşte la toate intersecțiile, la toate stopurile. Între două intersecții, el are viteza automobilului. La stopuri îi striveşte răbdarea, devine greu şi lung. Se temea să nu piardă avionul. I se ivise rara ocazie de a participa la un simpozion internațional ce începea mâine la Bruxelles şi nu ar fi vrut să rateze! Sau, mai ştii, poate era mai bine să nu ajungă la timp. Să piardă avionul! Pentru a citi mâine în ziare că Boeng-ul lui s-a prăbuşit? Şi el să poată glumi că trăieşte o nouă reîncarnare?

Ce gânduri! Ducă-se pe pustii! „Opreşte taxiul!” – îi şoptea sosia sa ascunsă în celule. „Omule, lasă

Destinul să-şi facă meseria!” – primea el semnale şi îndemnuri din alte zone. „Destinul îl mai orientez şi eu, dacă sunt prudent...” – medita alter-ego-ul său. „Atunci, ce mai aştepți? Opreşte taxiul! – insistă vocea lui lăuntrică. Destinul e un porc de câine! Ascultă ce-ți spun eu!”

Şi taxiul opreşte brusc, fără ca el să fi deschis gura. Rămase surprins.

- Ce faci, domnule? – întreabă el şoferul. N-am spus nimic, după câte îmi amintesc!

- Nici nu aveți ce să vă amintiți! O doamnă face semne disperate de pe marginea trotuarului.

- O să întârziem la aeroport!

- Am să mân mai repede. Plătesc eu amenzile.

De taxi se apropie în mare grabă o femeie tânără, cu două valize elegante atârnându-i de mâini.

- Vă rog, pierd avionul! – spune ea cu un glas îngeresc. Nu mergeți spre aeroport?

- Ba da! – îi răspunde şoferul, parcă îndatorat, care şi coborî în fugă, îi luă valizele, le aruncă în portbagaj şi în câteva secunde se afla din nou la volan. Nu vă pierdeți cu firea! Avionul pleacă la ora 10,45 de minute. Acum este ora 10. În 20 de minute am ajuns.

Aşa cum stătea rezemată pe fotoliul din fața lui, pe „locul mortului”, cum îi zic unii, părul ei bogat şi îngrijit, se vedea, cu şampoane scumpe, se revărsa în valuri negre peste spetează, atingându-i aproape genunchii. Dacă ar fi vrut, i l-ar fi putut atinge discret, ceea ce era şi îndemnat de cineva să o facă...

„Hâm! mai zboară şi alții cu avionul şi nu-şi fac atâtea probleme ca mine – încearcă el, profesorul Platon, să se autolinişteasscă. Ba încă persoane de sex opus... Şi ce sex!”

Ieşiră din oraş. Acum taxiul alerga printr-un peisaj împădurit. Dinspre pasagera întâmplătoare efluvia un parfum franțuzesc şi odată cu el un aer de mister ce umplea maşina cu întrebări. Părea o femeie stilată, capabilă să-i capteze interesul şi să-i împrăştie gândurile acelea negre, prăpăstiose, să i le îndepărteze de la ideea morții, ce-i frigea mintea şi îl îndemna să se întoarcă. Păcat că nu-i putea zări fața! La urcare nu apucase să o studieze, dar nu-şi explica de ce acum, în apropierea ei, i se răscolesc instinctele primare?!

Maşina alerga lin, aerul fluiera pe lângă portiere, copacii pădurii aruncau peste ei o umbră răcoroasă, spartă din când în când de razele soarelui ce le urmărea cursa spre necunoscut. Tăcerea grea a codrului îi aminti de Paul Valéry. Întotdeauna ideile se aprind în preajma unui pol ce impresionează. El credea că nemurirea constă în tăcere, în neauzirea dialogurilor purtate de cei morți, acolo unde umbresc! Nu, nu, personal nu era pregătit pentru a intra într-o astfel de nemurire şi tocmai de aceea semnalul acela alarmant din celulele sale tot trăgea clopotele a înmormântare. Dacă soția sa nu ar fi insistat să plece, şi Dumnezeu mai ştie ce se ascunde sub îndemnul ei, ar fi renunțat categoric la zborul acesta hazardant. Şi încă o mai putea face... Gloria nu ține de cald decât în timpul vieții!

Impulsuri misterioase, rău prevestitoare, ca nişte țipete de cucuvea în toiul nopții, încercau cu insistență să-l deturneze de la călătoria aceasta. Ştia că prevestirile dinaintea morții trebuie crezute pe cuvânt. Sunt autentice, bine informate. Cine ni le trimite, rămâne o taină, dar asta mai puțin conta acum. El trebuia să se decidă: mai pleacă sau renunță? Şi o va face pe aeroport: „Mioara? Am pierdut avionul! Mă întorc!” – o să-i spună soției la telefon pentru a o preveni. Nu dorea să o

pună într-o postură delicată. La gândul renunțării parcă îşi mai reveni din întunecimea ce-i împresura inima. Țipetele acelea de cucuvea încetară să-i mai cobească în cap. Prea întorsese toată viața ideea morții şi pe față şi pe dos! Şi nu-l consolase nici o teorie... Veşnicia aceea biblică nu avea nevoie de timpul său. Ea avea şi aşa prea mult! Slavă Domnului! Păcat că nu are cui să-l mai dea, acolo, în împărăția ei imaginară! Unii contestă ideea şi susțin că ar pleca acolo, în veşnicie, cu timpul lor. Şi tot murind de la „Facere" încoace mii de miliarde de oameni, Veşnicia s-a umflat de atâtea timpuri dăruite de cei morți, devenind astfel un uriaş depozit universal, un fel de fundație non-profit. De unde, după alți deştepți, s-ar furniza Pământului, cu împrumut, timpi limitați pentru reîncarnarea sufletelor... Vai ce seamănă cu un perpetuu mobile!

Alții zic, inspirându-se din antici, că Timpul ar fi o umbră. Meri tu, merge şi el! Stai tu (pe catafalc), stă şi el. Personal îşi spunea de multe ori: ce-am avut şi ce-am pierdut! (în zilele mai deprimante). Apoi, în diminețile cu soare, regreta. Alte ori, de frică, era gata să creadă că o să mai treacă el pe aici, la reîncarnare!... O movilă de pastile contra morții aruncase peste lama aceasta ascuțită şi otrăvită ce i se înfipsese în creier: înălțarea întru Domnul, pacea veşnică şi nesimțitoare, Nimicul ridicat la rangul de panaceu universal pentru toate zbaterile omeneşti.

Se împăcase o vreme chiar şi cu continuitatea prin urmaşi, până în clipa când văzuse moartea cu ochii la aterizarea aceea forțată. Când se simțea câteodată sănătos, puternic, a multe ştiitor, doldora de carte, atunci afişa un dispreț ucigător față de un destin uman dinainte hărăzit morții şi îşi retrăgea scrisorile de acreditare de la Curtea Creatorului, ca semn de protest la imperfecțiunea

creației! Dar câte unguente nu folosise pe bietului suflet muşcat de ideea crudă a dispariției! Un munte întreg! Trudă inutilă! De sub învelişul ei precar, pe ici, pe colo, straturile de balsamuri plesneau şi lăstarii fricii se înălțau din nou spre sufletul său, ca nişte buruieni ce le tai cu sapa şi ele răsar din nou, până ce le îngheață frigul iernii.

O asemenea mlădiță viguroasă îi încolțise şi acum în sufletul său, cu simțul de conservare bine calcifiat. Dacă pot să mă mai bucur de binefacerile vieții, de ce să stric jocurile? Şi... şi exact când se decisese asupra viitorului imediat, femeia din fotoliul mortului (sau Moartea însăşi!) întoarse capul spre dânsul, ca o țeavă de revolver, adresându-i-se angelic:

- Nu aveți un foc?

Nu, nu avea, dar întrebarea, vocea şi deconspirarea chipului acela de perfecțiunea capitelului îi dădu foc, îl aprinse ca pe o torță. Auzise despre existența unor asemenea ființe, dar nu întâlnise până acum nici una. Până la aeroport, stupefacția ce-l muțise apăsa capsula taxiului, depresurizând-o şi reducând pasagerii la starea unor obiecte pierdute pe o orbită ce nu se mai apropia de pământ.

Prima impresie, cardinala impresie ce te trăsneşte în momentul contactului vizual cu o femeie, moment adesea decisiv pentru starea ta biologică şi civilă, a fost o blocare cardiomotorie, o cădere prostatică dincolo de sine şi organele sale de orientare, o prăbuşire într-un vacuum de unde nu mai poți scăpa. O putere paranormală îi anulă subit toate preceptele de bună purtare asimilate de-a lungul vieții şi privirile îi rămaseră lipite pe această ființă de natură necunoscută încă, venită parcă din altă lume ca să-l orbească cu frumusețea sa îngerească, să-i anuleze gândurile acelea funebre ce-l măcinaseră pe drumul înspre aeroport şi să-l transporte

într-o zonă unde imaginația face tumbe, ignoră trecutul şi viitorul, aprinde dorința de procreație şi de scufundare în structura celulară a unor forme carnale rămase singure în tot acest univers ce ne înconjoară şi unde să aterizeze ca o pasăre călătoare frântă de oboseala miilor de kilometri de zbor.

Acestea i-au fost sentimentele ce l-au cuprins în momentul când femeia de pe scaunul mortului coborî din taxi şi i se înfățişă în toată splendoarea pusă de Dumnezeu într-un corp omenesc. Echilibrul proporțiilor, farmecul detaliilor, mirajul ascunzişurilor, senzațiile intraductibile ce se degajau din contorsionările torsului ei preocupat cu recuperarea bagajelor, căderea aproape nudă din protecția mătăsurilor ce nu-i puteau estompa aproape nimic din contururile carnale, deveniră ireconciliabil dependente spirituale şi fizice pentru bietul Platon, incapabil să înțeleagă că primise femeia fatală, femeia mortală, devoratoare de euri, ce urcase întâmplător (oare!) pe „scaunul mortului”, dintr-un taximetru comandat de dânsul să-l ducă spre glorie sau renunțare...

Copleşit de puterea ei atractivă, Platon achită taxiul în stare de transă, refuză categoric, aproape implorând-o, gestul ei de contribuție la cursă şi găsi cu acest prilej o pistă de comunicare cu această necunoscută ce-i asfixiase personalitatea şi-l transformase într-un satelit sentimental. I se alătură instinctual în drumul spre sălile de aşteptare ale aeroportului, cerşindu-i în gând itinerariul ce şi-l dorea în cuplu.

- Încotro o să zburați, stimată doamnă?

- Spre Bruxelles – psalmodie angelica femeie risipitoare de anxietăți morbide.

Speranța într-o şansă de apropiere, de abordare curajoasă, într-un spațiu neutru, aşa cum este un oraş străin, departe de țara cu o mie de ochi, luă proporția unei certitudini ademenitoare: acelaşi hotel (Dă Doamne, dacă tot mi-ai scos-o în cale), micul dejun inclus în biletul de cazare, cina, desigur, în doi, ca vorbitori de limbă română, conducerea obligatorie până la uşa discretă a camerei, târziu, spre miezul nopții, cu culoarele pustii, clipa aceea de cumpănă (la nevoie cu nota puțin forțată!), să-l poftească... să nu-l poftească în budoarul ei, anonimatul perfect, glasul neauzit, dar disperat al aventurii – îi declanşă profesorului Platon, specialist în ştiințe astronomice, o tahicardie plăcută ce zgudui din adormirea lor endemică „zonele erogene”. Miracolul se înfăptuia văzând cu ochii minunea de picioare ce-i curgeau femeii de sub fustă, pentru a deveni o idee obsedantă pe care să poți urca în sus, spre ancestrala şi neînțeleasa chemare a necunoscutului uman.

- O să am, cumva, nesperata plăcere să vă însoțesc? – îi strecură Platon, aproape în şoaptă, şi gâtuit de o emoție adolescentină. Parcă se prostise cu totul. Ce o mai fi însemnând şi această impotență de a-şi continua călătoria, şi parcă şi viața, în afara spațiului ei iradiant!

- Cu siguranță, domnul meu...

- De unde ştiți?

- M-am interesat...

- Mă cunoaşteți? Mi-ați fost studentă, cumva?

- Studentă? Ha, ha! Poate profesor...

- Glumiți, desigur...

- Eu nu glumesc niciodată!

Uitase cu totul de frica morții, de o eventuală prăbuşire. Va telefona Mioarei, dar din Bruxelles. Dacă splendoarea aceasta de femeie călătoreşte fără teamă,

cu atâta dezinvoltură, de parcă ar merge la o petrecere şi nu la zece mii de metri deasupra pământului şi mai pregăteşte cu siguranță şi un flirt, lui nu-i este ruşine să-i țâțâie fundul? Trăiască Viața! Trăiască aventura şi deliciile ei! Doamne, ce ochi are! Cărbuni aprinşi, ventuze cu burghiu. Unde le pică lumina, arde carnea şi pătrunde până în adâncimea inimii.

- Ar fi nemaipomenit să aflu că avem şi fotolii alăturate! – continuă el dialogul ce se lega cu greu.

- Nemaipomenit! De pomină! – cântă prelung Dulceața Lumii pe un tril de flaut şi un ton de preoteasă prooroacă. Dorințele devoratoare aduc împlinirea şi din adâncul Nimicului...

„Femeia aceasta jinduită, cred, şi de Dumnezeu, îmi face avansuri! – gândi Platon. Ce-oi fi având atât de deosebit, de a pus ochii pe mine? Şi la o vârstă când totuşi Eminescu murea devorat de *spirocheta pallida?* Ea, o cadână de lux imperială, coborâtă parcă din „1001 de nopți", să se lase sedusă de un astronom bonom, care toată viața lui şi-a petrecut-o printre stele, departe de lumea aceasta mizeră ce se târăşte prin țărână? Sau o fi vreun agent secret pus să afle ce duc în Bruxelles? Nu ştiu. Ştiu doar că mă mir ca un prost de ce-mi bate norocul la ură! Ah, de-aş ajunge mai repede la hotelul acela, unde sunt sigur că se va caza şi dânsa. Sunt prea multe coincidențe ca să nu nimeresc până la urmă în acelaşi pat cu ea. Să-i mângâi miracolul trupului, să-mi încânt podul palmei cu cei versanți catifelați, care să-mi umple golul nesătul din pofta de mascul, ieşită acum, târziu, din adâncuri insondabile, să mă conving de existența ei reală, să sparg în țăndări visul acesta fantastic şi incredibil, ce mă defrişează cu lama ascuțită a îndoielii!

Frumoasa necunoscută, ca o amețeală de cucută, păşea săltat înaintea lui, conştientă de jocul ucigaş al urcuşurilor fesiere, plutind parcă prin tunelul de depistare a armelor ascunse de piraţii aerului, trecând neîntrebată prin faţa vameşilor hipnotizaţi de perfecţiunea nepământeană a acestei femei, ce nu putea fi privită decât prin ţesătura vestmintelor şi urzeala imaginii ce se forma dincolo de ele şi chiar mai departe, spre intimităţile metabolismului. Depăşind strunga vămii, fără nici un bagaj, fără nici un cuvânt, lăsând în urmă o dâră de sexualitate incitantă, ce răspândea în jur chemări la sinucidere, sub cupola coapselor niciodată îndeajuns de asimilate spiritual, concentrându-se toate privirile şi de unde izbucneau îndemnuri la preţuirea clipei trecătoare, necunoscuta reuşi să arunce peste mulţimea din săli o muţenie suspectă.

I se alătură abia pe pistă. Un autocar îi purtă capsulaţi în propriile lor meditaţii până la scara avionului. Platon nici nu se mai obosi să-şi caute locul, pentru că din momentul coborârii din taximetru, el nu mai exista decât ca un satelit al frumoasei misterioase, nerăbdător să se desprindă de pe orbită şi să cadă pe divina planetă efervescentă, chiar dacă odată intrat în straturile dense se va aprinde (cu atât mai bine!). Numai arzând te poţi stinge...

Divinitatea încărnată şi trimisă pe pământ să vindece bărbaţii însetaţi de absolutul ascuns în femeie, îi zâmbi cuceritor, dacă mai era nevoie, un zâmbet de acela promiţător până în cerşafurile albe, mai limpede decât cuvântul aşteptat cu ardoare, îi cuprinse mâna, ca unuia ce tocmai se îneacă, şi-l trase lângă dânsa pe fotoliu.

- Eşti al meu! – îi şopti ea la ureche, pe un ton ce îndemna la supunere necondiționată, fără ca Platon să realizeze că rolurile de cucerire se inversaseră.

- Şi tu!... – îi răspunse el, mângâindu-i degetele fine, cu unghii lungi, de culoarea sângelui, probabil artificiale, dar reci şi umede, probabil de emoția primului contact epidermic dorit diabolic. Va fi un adevărat festin! – jubila sub frunte profesorul de astronomie. Ceva între viață şi moarte! Numai să se vadă el ajuns la hotel! Vor urla într-o încleştare dură, până la confuzia trupurilor şi pierderea identității. După aceea, Domnul cu mila! Dar ce-l mai interesa „după aceea”! Putea nici să nu mai fie...

Principalul era acum intrarea în straturile miraculoase ale necunoscutului. Ale necunoscutului ce buncălăia în palma ei, muşuroi de furnici şi izvor de sublime imagini, cam ruşinoase, dar eliberatoare... O strânse puternic de mână, cu disperare, amintindu-şi şi el că şocul iubirii se ameliorează prin contactul imediat cu pielea. Nenorocire! Se aprinse şi mai tare! Dacă nu ar fi fost în avion, nu ar fi suportat nici o împotrivire. Ajunsese deja în stadiul violenței necontrolate, după care survine violul, incestul.

O privea în ochi necontenit, încercând să-i transmită şi ei ordinul de supunere necondiționată, țipătul cărnii lui, ce şi-a pierdut răbdarea. Realiză că femeia nu avea vârstă, ci doar sex. Prin pupilele ei se zărea infinitul, dacă infinitul poate fi văzut! Doar culoarea neagră a irişilor să sugereze nemărginirea! Fixându-i ochii, scăldându-se în ei, se părăsise pe sine; încetul cu încetul se scufunda în nesfârşitul lor, devenea uşor, imponderabil, fără substanță, doar o vrere, o vrere de a pătrunde cu totul în interiorul acestei femei fascinante. O vrere! Acesta să fie sufletul? Dacă trupul nu-l mai are, prin ce Dumnezeu mai vrea? Ştii, Platon, nu e rău deloc

să fii vrere! Descătuşat de limitele tenebroase ale trupului, devenise slobod ca gândul şi liber să-i mângâie sânii, doi porumbei guşați, aburindu-i cu suflarea lui de zefir, liber să se plimbe peste obrăznicia lor adunată în semeția gurguilor, liber să-i adăvăsească pe rând în gură, ca pe o fragă sălbatecă şi iată-l din nou pe Platon ajuns la capătul unui ciclu, la vârsta începutului terestru, adăpându-se cu elixirul vieții, căpătând odată cu anii scurşi, de care nu-şi mai amintea, vrerea, vrerile fără de număr, cu durerea lor cuibărită în nerăbdare, în aşteptare, în teamă şi regret.

Depăşite erau toate chinurile lui şi absurditatea trecerii prin această vale a plângerii, acum, când potirele fermecate ale frumoasei necunoscute i se scurgeau în gură, prin canale miraculoase, papă regală ce-l înaripa şi-l înălța spre viața veşnică, de filozofi doar intuită şi denumită în fel şi chip, dar niciodată trăită şi desfătată pe pântecul divinei de lângă dânsul, ce-l vaporizează şi-l trece prin vămi de netrecut, spre mama-geneză, de plăceri ezotere, unde să pătrundă până în străfunduri de grote germinative, să bea apa vie a nemuririi şi să plutească apoi pe norii aurii, sub un cer albastru-transparent, să plutească, să plutească şi iar să plutească eliberat de obsesia împerecherii.

Oare cum de-l lasă să umble ca o furnică pe pielea ei arămie, ca o termită în căutarea hranei celei de toate zilele şi cum de călătorii din avion parcă nici nu există şi dacă există nu au ochi pentru el? Nu-l văd cotrobăindu-şi vecina ca un tâlhar ce caută febril prin sertarele şemineului bijuteriile de preț ale cucoanei şi lenjeria intimă cu care să se excite mai târziu, după spargere?

Avionul urcă nebuneşte, urcă peste spuma de lapte a stratului de nori rămas departe, sub ei, motoarele

urlă suspect, ca o vijelie ce se apropie cu gânduri rele, soarele de curând răsărit cată prin hublouri fețele oamenilor încremenite într-o aşteptare suspicioasă, între cer şi pământ, vieți oferite hazardului doar ca afacerile să prospere, faima să le crească faraonic, distanțele să fie învinse, timpul păcălit şi amputat... Minunile tehnicii zburătoare îşi dau în petec, avionul se apleacă pe o aripă, spaima cade peste călători ca un trăsnet, stuardesele cu minijupe şi picioare frumoase de alungat gândurile negre nu mai pot stăpâni accelerarea pulsului, iar glasul lor, voit calm, ce-şi îndeamnă călătorii să-şi pună centurile de siguranță, nu mai convinge presimțirile sumbre.

Doar Platon, impasibil la zguduirea aparatului de zbor, urmată de o bubuitură paralizantă, jubilează schizofrenic. Marele moment al contopirii cu mirifica necunoscută sosise mai devreme! „Nu-ți pune centura! – îi strigă în ureche vocea cerească. Ne-ar stingheri îmbrățişarea...!" „Să ne cununăm cât Cronos ne mai îngăduie!" – imploră Platon, urcat deja pe dânsa, printre fotolii, înnebunit de savoarea descoperirilor. Necunoscuta nu purta desuuri! Nici nu ar fi avut timp să i le scoată! Porțile Raiului erau acolo. Trebuia numai să le deschidă. Trupul îi deveni subit berbec de spart ziduri de cetate asediată. În nări îi pătrunse un parfum incitant de Regina nopții. Acum ori niciodată! O avea, oh, o avea, o avea! Ținea ochii închişi. Ca să intre victorios în lumea misterioasă de Dincolo de poartă nu-i trebuia vedere. Drumul era cunoscut încă de la facerea omului. O cuprinse disperat cu brațele tremurânde şi o izbi cu toată puterea ridicată la pătrat în ultima ei clipă.

Un urlet sinistru umplu nacela luxoasă a Boeng-ului ce se prăbuşea în picaj. Unii pasageri sfârşiră subit în infarcte de spaimă, alții, îngroziți, numărându-şi

secundele până la impactul fatal şi nimeni nu mai avea grija femeii aceleia frumoase, suspect de frumoasă, ca să-şi imagineze că ţipă de plăcere, cât şi pentru a ascunde cu decenţă grohăitul lui Platon, care şi intrase în veşnicie în chipul cel mai fericit cu putinţă. Să-ţi închei cariera astronomică pe o pământeană goală, cum o făcuse... Oare cine o făcuse? Era o reîntoarcere la origini, la marginea timpului de unde... De unde ce?

Înaintea intrării fuselajului la trei metri în pământ şi răspândirii rămăşiţelor păsării argintii pe ogoarele abia deszăpezite de lângă Baloteşti, Platon, în transă şi în al noulea cer, mai avu o singură curiozitate:

- Neprețuit-o, cum te cheamă?

- Doamna Nopții fără Lună, tâmpitule! Dar ce ți-ai închipuit?

Buuuum!

LA JUDECATA DE APOI

Cabina Sfântului Petru se afla în afara împrejmuirii sacre, ceea ce nu înseamnă că nu s-ar fi bucurat de un confort mobiliar împărătesc. Descrierea lui ar fi o pierdere inutilă de timp. Avem suficientă imaginație pentru a ne închipui şi singuri cum arată acest birou vamal de primire interplanetar, acest triaj al binelui de rău, din care nu trebuie exclusă racordarea lui la Internet şi la televiziunea prin cablu.

Preafericitul trona imperturbabil în spatele unei mese din jad încrustat cu sidef şi ornamente florale din aur, ceea ce crea o impresie dezarmantă celui proaspăt venit şi o stare de nimicnicie mortală. Cerberul ceresc străpunse pe cel venit cu priviri dezagregante, neacordându-i nici o circumstanță atenuantă, de unde se putea deduce că omul nu avea nici o şansă să obțină vreun spațiu locativ de-a dreapta sau de-a stânga Tatălui Veşnic.

- Numele tău? – întrebă stăpânul Porții, deşi îl cunoştea încă din clipa intrării miocardului în repaos.

- Umbră Decedatu.

- Ți se potriveşte. Ți-au pus un nume predestinat. Profesia?

- Beţivan...

- Şi a rentat?

- Nu mai puţin decât altele. Poate chiar şi ceva pe deasupra...

- Adică?

- Încă din timpul scurtei mele vieţuiri am fost adesea şi mai întotdeauna, în al noulea cer...!

- Pe dracu'! Doamne iartă-mă! M-am uitat în fişa ta de observaţie înainte de a ajunge la mine. Zăceai pe sub mese, ca un porc. De unde ţi se şi trage călătoria prematură.

- Asta-i ceea ce au consemnat agenţii voştri, prea Sfinte. Spiritul meu însă era aici, sus. Prin însăşi inconsistenţa sa nu putea rămâne la pământ, sub masă! El este ca un OZN, neinfluenţat de gravitaţia pietroiului acela de unde vin. Şi întotdeauna a fost la înălţimea cuvenită, ignorând rămăşiţele mele trupeşti, în continuă împuţinare.

- O fi, dacă te avantajează argumentaţia, dar totuşi, venitule la uşa mea, ai încălcat toate legile cerului şi pământului, ai luat în derâdere munca, ca pedeapsă dată ţie, şi toate poruncile Domnului!

- Moise nu a fost domn! Nici Mahomed! Nici... Erau nişte învăţători de bine. Aduceau o ordine pe pământul devastat de sălbăticie, sălbăticie care nu a luat sfârşit nici acum.

- Eşti un necredincios!

- Nu, Sfinte! Sunt un beţivan nevinovat. Îi drept, sângele meu avea 50 la sută alcool, dar mintea îmi era protejată de durerea ce-i sfârteca pe ceilalţi.

- Ce durere? Simţi tu acum vreo durere?

- Nu... că-s beat!

- Unde ai văzut tu spirit beat? Te afli la Poarta Veşniciei, nemernicule!

- Daa? Am şi ajuns? Ca să vezi! Nici nu mi-am dat seama! Credeam că visez, ca de obicei, în cârciuma lui Gogu.

- Ai fost acolo acum o oră. Dar nu mai eşti...

- Exact ce mi-am dorit, Sfinte Petre. Să fiu şi să nu mai fiu. Să nu mai fiu şi totuşi să fiu...

- E un talmeş-balmeş în gândirea ta ajunsă aici, în fața judecății mele! Te voi supune la cazne!

- Tot aşa mi se spunea şi pe pământ. Dar ce poți face tu, care guvernezi Universul, stelele şi găurile negre, vidul cosmic şi distanțele nemărginite, ce poți face unui spirit, unui nimic, atât de nimic încât nici măcar un abur nu sunt? Ce poți face tu unei idei, nici măcar scrise, unui gol lăsat de un trup intrat deja în putrefacție la ora aceasta?

Sfântul Petru îşi mută privirile de la glasul acela care într-adevăr nu se vedea şi se scărpină în barba sa lungă până la carâmbul cizmelor, rămânând dus pe gânduri. Nimicul din fața sa îi zdruncinase eşafodul clădit acolo de la începutul lumii biblice. Ar putea să-l hăcuie cu sabia pe acest obraznic, aşa cum au procedat fiii lui Izrael cu localnicii aflați fără nici o vină pe pământurile ce aveau să devină o mare de sânge, să-l facă bucățele şi să-l presare cu sare. Să-l fiarbă apoi în smoală şi să-l recompună la loc, după care să-l întrebe: „Tot te mai pui cu mine, beţivanule?” Dar cum poți pedepsi o arătare imaginară? Trase sertarul biroului, unde noii veniți îşi depuneau *curriculum vitae*, înşfăcă o sticlă de votcă „Amurg”, o duse la gură şi o sfârşi dintr-o suflare, apoi căzu din nou în starea aceea de meditație negravitațională. Începuse să se simtă mai bine. Nu-l mai tortura nici o întrebare, nici o ambiție cerească, nici un complex de superioritate. Pe pământ i se spune paranoia. „Să ştii că beţivanul a avut dreptate! – gândi

într-un târziu incomensurabil mai marele Porții Divine. Pentru că negreşit şi materia gândeşte... Şi în asta stă drama ei!..."

Şi mai trase Sfântul Petru o butelcă de „Amurg" din biroul lui suspendat pe al noulea cer şi iarăşi stătu liniştit o vreme, nederanjat de beţivanul ce adormise la Poarta Veşniciei, tot aşteptând de la Sfânt vreo lămurire cât de cât. Ce căuta el acolo? Păcat că nu mai putea bea! Nu avea în ce să-şi mai toarne votculița binefăcătoare şi stingătoare de întrebări. Stomacul îi rămăsese acolo, jos, dacă se poate spune aşa... perforat de viermii timpului neiertător.

Nimeni nu voia să-l ierte, să-i dăruiască liniştea. Nici măcar Sfântul Petru! Noroc că, deocamdată, s-a îmbătat şi dânsul, iar el, beţivanul, el, fostul beţivan, îşi poate continua somnul de veci la Poarta Veşniciei. Şi dacă Sfântul Petru a descoperit, în sfârşit, leacul întrebărilor incomode până şi pentru el, şi va continua tot aşa să o țină într-o beție, într-o zi se va strecura pe lângă dânsul în dimensiunea cea veşnică şi necunoscută, unde nu este... da, nu este, nu este... aşa cum nici el nu este!

PĂCATUL ORIGINAR

Acolo fusese o pădure, acum măcelărită de proaspeții proprietari până la ultimul copac. Un cimitir de cioate vărsa tristețe peste răzbunarea oamenilor ieşiți furioşi din socialism, tristețe ce se întindea ca o pecingine în lungul şi în latul unei costişe pustii.

Urcat pe rămăşițele unui arbore fost cândva secular, un om cu barbă nici prea albă, nici prea neagră precuvânta unei mulțimi imaginare. De pe această jalnică tribună, conferențiarul sau poate misionarul sau tribunul sau ce o fi fost el, cuprins de o inspirație divină sau daimonică, îşi trimitea în spațiul interplanetar, cu tot patosul de care era capabil, precum Moise, la vremea lui, când a coborât de pe munte cu tablele sub braț, mesajul său izvorât dintr-o prelungă meditație într-o grotă situată nu departe de cioata de sub dânsul şi care servise ca maternitate unei perechi de vulpi. O meditație aproape vegetală, la condiția precară şi încă prea puțin destăinuită a omului complet dezorientat în fața implacabilului sfârşit, mereu aşteptat, niciodată uitat, incognito şi sigur consumat, atunci când îi vine vremea.

- Fraților! Voi ce populați această Vale a Plângerii, ce încinge pământul ca un brâu din vată

termofilă, voi care încă mai existați pentru a vă întreba de ce existați, coi ce purtați în spate, ca pe o piatră de moară, păcatul originar, pocăiți-vă! Turnați-vă cenuşă în cap şi nu încercați să vă dați nevinovați şi curați ca lacrima, fiindcă fiecare dintre voi, la rândul vostru, a ieşit dintr-un pântec de femeie. Să nu încercați să mă contraziceți, pentru că nimeni nu poate ieşi din altă parte! Până şi Hristos, tot de acolo a ieşit!...

Iată, domnii mei şi doamnele mele, păcatul originar de care aminteşte Biblia, iată vina noastră capitală, necurățenia noastră, de vreme ce am gestat ca embrion şi făt plutitor în lichidul amniotic. Pentru că, iertată să-mi fie întrebarea, poate indecentă, de unde şi până unde am apărut noi acolo, în pântece? Într-o burtă interzisă vederii, ca ceva de ruşine considerată, într-o burtă capricioasă, dar ademenitoare, ce ne împinge la al doilea păcat: intrarea cu orice preț, la orice oră din zi şi din noapte, în ea, după ce, cândva îi fusesem balast cu ochi timp de nouă luni?

Ucideți această chemare irezistibilă, uneori chiar incestuoasă, spre locul de baştină, precum la peştii ce se întorc să-şi depună ouăle acolo unde au fost ei icre şi au văzut lumina bălții prima oară. Tăiați din rădăcină impulsul primitiv, devenit obsesie şi agresor, scop de viețuire şi destrăbălare, dați-vă peste cap şi deveniți neprihăniți trupeşte, chiar dacă gândul vostru vă murdăreşte creierul şi cugetul lui. Renunțați la moştenirea sălbatică de a vă procrea urmaşi, pentru că ei vor purta în spate acelaşi mare păcat originar pentru care Dumnezeu i-a alungat din Rai pe nudiştii princeps Adam şi Eva. Nu transformați păcatul vostru într-un perpetuum mobile, nu-l transferați generațiilor viitoare, atâta timp cât un „latex” costă doar trei mii de lei. Mai bine rugați-vă Domnului să vă ierte de un păcat ce nu vă aparține,

decât ca moştenire şi mod de apariție pe lume, un păcat purtat pe buze cu o condamnabilă inconştiență şi chiar bravadă, dacă unii se gândesc să mai facă şi liste nominale cu victimele nesatisfăcutei lor pofte, şi străduindu-se să depăşească recordul, în neveste şi țiitoare, a regelui Solomon! Dacă ei nu se mai satură de mozolit drumurile păcătoase ale pierzaniei şi decăderii din dreptul de a accede vreodată la imaculata şedere de-a dreapta Tatălui ceresc, ce ştie şi vede totul, îşi notează şi nu iartă, deşi e mărinimos, e generos şi ne mai rabdă încă pe pământ...

Călcați în picioare sminteala animalică, înălțați-vă mai presus de muntele Venus, mai presus de scena aceea penibilă a câinilor ce nu-şi mai pot desprinde făpturile, scenă nevrednică de ochii lumii, întoarceți-vă privirile de la ispitele ce-şi leapădă pielea şi farmecele sub paşii voştri, ce le urmează somnambulic, scuipați pe arta seducției, ce se experimentează încă de la vârsta de şapte ani, artă ce nu e nici divertisment, nici plăcere, nici fericire, nici evadare din marasmul vieții, atât de greu suportat, nici cufundare în extaz, cu moartea confundat, ci scăpare în capcana reîntoarcerii la origine, precum rândunele primăvara... De fapt, la izvorul vieții cu păcat, din care se adapă generație după generație de păcătoşi...

Rugați-vă lui Dumnezeu şi în marea lui bunătate o să vă scape de acest păcat...

Nu apucă bine omul să-şi termine ideea sau poate rugăciunea şi un trăsnet venit din senin îl transformă în cenuşă. Din ea se înalță o umbră cu ecouri de cuvinte rămase încă din cel ce fusese cu o clipă înainte: „De ce, Doamne?” „Ca să te scap de păcatul originar...”

Apoi nu se mai auzi nimic peste cimitirul acela de cioate încă sângerânde, tăcerea puse stăpânire şi peste păcatele celor ce tăiaseră copacii, îngăduiți încă pe la casele lor de către Dumnezeu pentru a-şi trăi, ca o pedeapsă, nemulțumirile şi teama. În satul de peste deal, mai pe seară, păcatul originar continua să facă victime şi răni. Dumnezeu nu era chiar atât de bun ca să-i scape de el chiar pe toți.

SPRE RĂDĂCINA ARBORELUI GENEALOGIC

Sincer să fiu, m-am trezit puțin îngrijorat. Cred că era ora patru dimineața. Luna îmi umplea camera cu o lumină misterioasă, ce-mi speriase somnul şi mă smulsese din adormirea mea, adormire de care ne temem atât de mult să rămânem acolo, în ea, la finalul derulării unei vieți date să ne mire. Îndeobşte, împărtăşesc concesiv ideea dispariției, dar în clipa aceasta realizam o apropiere de marginea datului şi vidului ce mă răscolea afectiv. Nu ştiu cine şi ce anume din mine trăgea de maneta unei sirene de pe salvările Crucii Roşii şi un calculator inclavat încă de la naştere în sinele meu se declanşă sine qua non pentru a-mi aminti sau pentru a mă avertiza că din anul una mie nouă sute şi ... şi până în anul una mie nouă sute şi... s-au scurs atâția ani şi deci e timpul să mă uit pe ecranul lui sau pe ecranul minții mele şi să mă înspăimânt de trecerea aproape pe nesimțite a timpului, cât şi de consecințele lui. Invoc pe Kant (ceva din gândirea lui încă mai trăieşte, el a fost omul care a scormonit în trecutul timpului, cu speranța să-i dea de capăt, de început, dar nu a ajuns decât până la cauza primă, până la impulsul inițial ce a

declanşat succesiunea fenomenelor, pentru a sintetiza apoi în final că „Timpul este o curgere fără să curgă nimic!” şi, de fapt, o invenție a minții omeneşti, nu ştiu de unde apărută). Las această substanță misterioasă să curgă în legea ei, în aprioritatea ei, puțin îmi pasă mie de ea, chiar dacă mi s-a strecurat în oase pentru a-i măsura porozitatea şi rezistența la susținerea trupului, o las pentru că, la urma urmei, nu-i decât un metru abstract, ce se foloseşte de orbita lunii, ce tocmai s-a trezit şi se întinde de-a lungul vieții mele, ca un şarpe gradat, de la momentul apariției până la cel al dispariției, când ne sărutăm pe bot, ne strângem mâna şi ne despărțim cu sau fără regrete. Las, aşadar, această fantomă, această umbră invizibilă, acest putregai de gutuie pătată ce ni se cuibăreşte nu numai în conştiință, ci şi în trup, această baltă primordială în care plutim noi, neamul omenesc, cu tot cu pământ şi ajung pe ultima creangă a arborelui meu genealogic. E mâncată de omizi şi tinde să se usuce sau să devină trunchi din trunchiul înfipt cu rădăcinile în nu ştiu unde. Cobor înapoi, în timp, în timp trecut, dacă el mă măsoară, de ce nu l-aş cotrobăi şi eu, cu aceeaşi substanță din care-i făcut şi el, o substanță misterioasă ce nu-şi va divulga secretul niciodată, şi dau de tata, un om ce râdea, de câte ori avea ocazia, de dracul şi de moarte, alte două personaje din aceeaşi substanță ca şi timpul, poate rude cu dânsul, traversez 79 de ani şi dau de bunica (pe bunici nu i-am cunoscut, plecaseră înainte de a veni eu în sătucul acela dintre dealuri, dar mi-au lăsat o icoană din lemn pictată pe strat de aur, unde Sfântul Gheorghe, călare pe un armăsar alb, ucide balaurul, balaurul sau Timpul, balaurul fiind doar simbolul lui, simbolul Răului, dar se vede însă că dihania a supraviețuit, sfântul fiind de mult plecat de pe calul lui înaripat şi rămânând numai buna sa intenție şi credința

învierii din morți).

Dau mintea înapoi, spintec pânza nevăzută a vremurilor, devin un vector înaripat şi penetrant, nimic nu mă împiedică să-mi caut strămoşii, să zbor dintr-un efect într-o cauză, dintr-o ovulație fecundată în altă ovulație fecundată, să-mi imaginez un răzeş înstărit de Cuza, un viteaz boierit de Ştefan, un transcarpatin cât un bour, amirosind urmele Moldei, un dac romanizat, dintr-o încrucişare de gene, într-o văgăună de munte, pe un pătul de iarbă pusă la uscat. Manualele de istorie îşi pierd calitatea de ghid, Biblia devine o poveste la o aruncătură de milenii, deopotrivă cu consemnările lui Herodot, lumea se contractă şi se repetă după un program ascuns în materia vie, totul devine copia copiei dinaintea altei copii, numărul repetițiilor devine descurajant pentru a mai fi intuit şi cercetat, simt că mă pierd în imensitatea lanțului de determinări ce duce îndărăt, spre origini, spre Geneză. Obosesc. Lumina lunii îmi sfredeleşte pleoapele, cineva parcă îmi aruncă o cană cu apă peste mintea-mi luată razna şi recad sub plapumă, unde este cald şi bine.

O pisică miaună sub fereastră. E vreme pisicilor cu lună plină şi preludii miorlăitoare la o punere de viață nouă. Razele lunii şi puterea ei de atracție, în stare să împingă apele peste limanurile pământului şi să îndemne îndrăgostiții la fapte necugetate, le simt asupra-mi ca o mână cerească. Întors din străfundurile nemărginite cu tolba goală, ce-mi mai rămâne mie, scânteie vie într-un cosmos pustiu, decât nemilostiva întrebare: de unde vin? De unde vin şi de ce mă duc? Miaună din nou pisicile acelea fără întrebări şi cu răspunsurile înfipte în hormoni. Într-un târziu luna coboară sub pervazul ferestrei, atmosfera din camera încărcată cu magnetismul selenei se rarefiază şi somnul cade din nou peste făptura mea

înfrigurată de perspectiva sumbră ce-mi încreţise pielea cu un ceas mai devreme. Readorm. În somn, obsesiva întrebare rămâne trează şi continuă să răscolească necunoscutele vremi scurse în nesfârşirea nesfârşirilor. O clipă încerc să mă cunosc pe mine însumi, după sfatul înţelepţilor. Mă imaginez şi mă reconstitui din amintire şi o biată făptură mi se reflectă pe oglinda eului şi în buricele degetelor ce-mi alunecă de pe piept spre coapse, la vale. Puţinătatea trupului comparat cu imensitatea muntelui de sentimente, mă intrigă. Ce e omul? Oleacă de floare, oleacă de verdeaţă, oleacă de struguri, oleacă de zăpadă şi o oală cu sarmale udate cu un păhărel de vin sau de şampanie, împreună cu o urare de „Mulţi ani!” strigată cu mai multă dorinţă şi mai puţină nădejde. Şi înainte de mine? Moşi şi strămoşi până în al primului vieţuitor? Tot aşa! Oleacă de carne, oleacă de dragoste, mult frig, multă sudoare şi mai mult decât toate, ideea aceasta blestemată ce-mi face din somn un coşmar: de unde vin? De ce vin? Nu era mai bine să nu fi venit? Sau măcar să nu fi ştiut că am venit, ca un copac, ca un bob de grâu transformat în colaci pentru pomeni, ca un... ca un ce? Ca un fir de nisip... Ce ar fi putut fi începutul? Un fir de nisip auriu dus şi înecat de vânt într-o picătură de rouă, ca un spermatozoid pătruns într-un ovul ce mustea de dorinţă. Şi gata! S-a umflat, a crescut... Musculiţele beţive cum apar la gura sticlei cu vin răsuflat?

O iau iarăşi de la capăt? Legenda şi mitul învierii să-şi aibă sălaşul aici? Spre îndepărtatul pământ sau în bucăţică de cer care mă aşteaptă în cenuşa lor să-mi demonstreze ciclicitatea elementelor şi calea lungă a miracolului vieţii? La rădăcina arborelui genealogic zac în neştire şi în uitare şi în necunoaştere. Măcar Dumnezeu m-a iertat să mai simt greutatea tulpinii arborelui de

deasupra mea. Trupul lui şerpuitor, din contra, mă urcă spre nu ştiu unde, de milioane de ani pare o visare, o poveste năzdrăvană de adormit copii. Cum o să mă apese? Cum o să mă strivească? Visele sunt imponderabile, ca şi mine ajuns acolo, la începuturi, curios să aflu sămânța omenirii şi cuibul ei tragic, unde a fost pusă de o mână, ce mă feresc a-i aduce vreo vorbă de dojană, nu că mi-ar mai putea face ceva rău. Starea de nimic în care mă aflu mă absolvă de orice atingere neavenită, dar poate cândva această mână miraculoasă, ce şi-a scăpat sămânța vieții din podul palmei pe un teren fertil, mă va ridica din starea de îngrăşământ natural pentru stimularea întrebărilor fără răspuns şi mă va pune la fereastra seminței, ca să privesc înăuntru. Ce feerie îmi va lumina ochii? Să văd începutul! Să cunosc arborele meu genealogic până la capăt!

O linişte binefăcătoare îmi trece prin trup. E bine şi cald sub plapuma de lână. Mâna aceea atotputernică m-a dus la fereastra seminței. Şi ce fericit aş fi fost dacă motanul meu roşcat n-ar fi mieunat la uşă să-l las în casă! Din nou treaz, zăresc luna incendiind zarea apusului şi seiful meu neadormit cu întrebări stupide. Păcat! Am să duc motanul la țară, acolo unde s-a născut liniştea şi veşnicia.

OSÂNDA

Bat străzile oraşului copilăriei mele. Şase muncitori se străduiesc din răsputeri, de câteva zile, să scoată din pământ rădăcina unui pom de vreo doi metri în diametru, rămas sub placa de beton a pieței centrale. Vițele ce-i susținuseră vrednicia şi înfruntarea vremurilor, depăşesc talia unui om. Zadarnic trage un escavator de ele! Nu se desprind de pământul mamă. În rădăcina cea groasă şi bătrână mai bate încă o inimă, ce refuză să moară.

Caut un doctor cu disperare. E grevă şi policlinica e goală. Întâlnesc numai firme de dentişti! Orele trec şi suferința mamei mele lăsată acasă pe patul de moarte taie în carne vie. Streptococcusul pneumoniae sapă groapă în plămânul stâng. Bulgării aruncați pe căile respiratorii scot sunete sinistre. Aerul respirat şuieră şi pârâie ca un foc de artificii, rănind şi secătuind tot ce întâlneşte în cale.

„Bine că ai venit. Nu te mai duce nicăieri! Stai lângă mine, nu mai am mult de trăit şi avem de vorbit! Nu mă mai poate ajuta nimeni. Nici nu mai vreau să trăiesc. Da' ce, mi-ajunge! Ce să mai aştept după 90 de ani?” –

îmi răsună în urechi glasul ei convins de stingerea iminentă.

O las cu ochii închişi, horcăind şi acum caut un doctor. „Auzi, don' Costică, n-o lăsa să moară, n-o lăsa să se chinuie, că voit se chinuie. Mi-a spus mie: eu când oi cădea la pat, nu mai mănânc şi gata! Trebuie să mor, nu?" – îmi şoptise o vecină care mai avea grijă de dânsa. Aflu că nu a pus nimic în gură de cinci zile. Un bulgăre greu îi terorizează stomacul şi junghiuri dureroase îi sfârtecă mijlocul... Abia spre seară găsesc o doctoriță binevoitoare. O consultă, o încurajează deontologic, scrie o rețetă şi alerg la o farmacie după medicamente. Îi dau primele cinci pastile. Nu mă refuză. O înghesuia durerea. Le înghite cu uşurință. Licăre în mine o undă de speranță. Poate îi scad convulsiile. La intervale de dânsa alese, iese din muțenia ce însoțeşte liniştea apăsătoare, premergătoare unor ceasuri negre şi cuvintele ei încep să umple un gol ce se instalase între noi, ca un zid între aşteptare şi necunoscutul din trupul ei firav, ars de flăcările bolii.

- Aştept să vină starea aceea care să mă elibereze de trup, aşa cum s-a întâmplat cu tata...

Ținea ochii închişi, dar în mintea sa se derula o scenă ce se petrecuse cu 75 de ani în urmă. Fără să-şi dea seama, ea convertea timpul în cuvinte. Nu mă gândisem până atunci că acest mercur viu, înşelător, ca o fata morgana, poate fi prins în vârşa cuvintelor şi pus să curgă din nou în alte minți. De unde, poate, şi biblica sintagmă: „La început a fost cuvântul", adică momentul când a început să curgă lumea asta nenorocită şi sortită pieirii. Deşi mă îndoiesc că moluştele din oceanul primordial, ce se hrăneau cu supa dătătoare de mâini, aripi, picioare şi pofta de a mânca pe celălalt, erau cuvântătoare! Când au început să vorbească, stând ele

pe atunci la soare şi privind cum le cresc progeniturile, şi-au dat seama, cred, că între generații se întinde ceva, ca o jartieră fără consistență şi totuşi prezentă. Această gumă invizibilă o întindea acum mama mea, de la bunicul pe care nu l-am cunoscut, luptător în primul război mondial, şi până la urechea mea. Timpul vibra prin glasul ei şi-şi trăda îndepărtările.

- Tata, după ce s-a întors de pe front, unde zăcuse prin tranşeele Mărăşeştilor, grav bolnav, a stat căzut la pat mai bine de un an de zile şi într-o sâmbătă mama l-a rugat să coboare cum o putea din pat, ca să-i schimbe aşternuturile. S-a dat el jos binişor, a făcut câțiva paşi şi deodată numai ce îl aud: „Iha, ce bine şi uşor mă simt!" Şi spre mirarea noastră, a început să chiuie ca flăcăii la nuntă, să cânte şi să joace o bătută din bătrâni. Mama şi-a făcut sfânta cruce, i-o schimbat aşternuturile şi l-a culcat la loc. Nu s-a opus. A respirat o dată adânc, a întors capul într-o parte şi şi-a dat sufletul... Iaca starea aiasta o aştept şi eu, de uşurare, de trecere în altă lume, unde să nu-ți mai simți trupul cu durerile lui, trupul aista bolnav şi gârbov, bolovanul ce îmi atârnă în stomac şi ochii care abia mai zăresc lumina zilei...

Reîncălzesc ceaiul, îi dau pastilele de „Augumentin" şi altele, cu gândul să-i potolească tusea aceea ucigătoare. Le aruncă în gură pe toate deodată şi le înghite cuminte, apoi se lasă pe spate, să-şi tragă oleacă răsuflarea şi să mai consume în linişte o parte din timpul acela greu şi lung, ce o ducea spre o zonă a nesuferinței, a levitației fără trup, a fericirii veşnice, la care aspira.

- Nici pulberea nu mai rămâne din noi – spune într-un târziu, după miezul nopții. Nimic, nimic, nimic... Mare pacoste mai fac femeile ce nasc copii! Dacă mama

nu mă făcea, eu nu chinuiam acum pe patul de moarte, nu eram, nici tu nu erai să suferi lângă mine... Nici nu aş fi fost pusă să îndur toate greutățile unei vieți atât de zbuciumate...

Nu-i răspund nimic, deşi ideea aceasta de curmare a suferinței omeneşti prin neproliferare mă stăpâneşte de multă vreme. Sub duşumeaua camerei de casă veche, un şoarec roade să iasă la suprafață, să găsească sacul cu nuci şi să care una la pui. Pe el nu-l potopesc idei de stingere a suferinței prin obstrucționarea sexualității, ca ultimă soluție, a ultimei generații de ființe omeneşti. El roade, roade cu perseverență. După câteva ore, spre dimineață, îi zăresc botişorul. Dacă nu i-aş fi irosit toată truda şi speranța lui de o noapte prin astuparea găurii cu un cep, ar fi rămas un şoarece fericit, satisfăcut de truda lui consumată. Aşa, l-am silit să o ia de la capăt, ca un Sisif, să roadă din nou. În nopțile următoare, în loc să doarmă, îmi însoțeşte veghea. Eu luptându-mă să potolesc suferința mamei, la capătul zilelor, el străduindu-se, probabil, instinctual, să curme suferința puilor la început de existență.

- Să nu-mi faci mare ceremonie! Iaca, acolo, sub pat, este o valiză în care mi-am pregătit podurile, ultimele schimburi. Dacă pantofii n-o să-mi vină cumva, să-i tai la spate, că nu se vede... Să mă scalde Ileana, Maria, Adriana şi Catinca. Să mă pună în cădița ceea şi să mă îmbrace cu rochia cea neagră. Plapuma asta de pe mine să i-o dai lui Adriana, că tare mult m-o ajutat! Cealaltă plapumă să i-o dai fetei, Andreei, la ieşirea din biserică. Lemnele ce au mai rămas să le laşi tot Adrianei, că-i tare săracă! Bufetul de bucătărie să i-l dai lui Aurica, țiganca, că tare respectuoasă a fost cu mine.

Cuvintele ei puneau capăt unui timp ce avea să se oprească curând pentru dânsa, de aceea mi le

transfera în timpul meu. Erau ultimele dorințe, ce se respectă de urmaşi cu sfințenie.

- Of, ce boală scârboasă! Am mai fost eu bolnavă, dar niciodată aşa... Greu se mai desprinde spiritul de trup!

Îi mai dau un algocalmin şi un brofimen. Tusa i se mai calmează şi adoarme câteva ceasuri bune. Apoi, spre dimineață, se trezeşte brusc.

- Am visat şi ultimul meu vis. Se făcea că mă simt uşoară, uşoară şi în fața mea nu se vedea decât cerul albastru, albastru, aşa ca o placă albastră, iar jos, pământul şi eu, singură între cer şi pământ. Încolo, nimic, nimic, nimic! De-acu' ştiu unde mă duc... De ce m-o fi pedepsit Dumnezeu să sufăr atâta în viață, când puteam să fiu din totdeauna acolo?!

Ultimul vis? De-acum ştie unde se va duce? O revelație dată de necunoscutul ce ne obsedează pe toți? Îndoiala ni se cuibăreşte în piept, ca întotdeauna când suprarealul este invocat ca a doua realitate. El se reflectă în mintea noastră ca un vis şi ce temei poți pune pe un vis? Pe un creier uman ce gândeşte dormind? Dar tac. Tăcerea înseamnă aprobare. Nu poți dezarma un om în pragul morții de perspectiva albastră ce i s-a arătat în vis! Suntem plămădiți dintr-un material visător, ce pâlpâie tot timpul ca un felinar ce ne luminează misteriosul nostru drum pe creasta acestei planete. Dincolo de ea? Mari bolovani în rotire veşnică şi întunericul de nepătruns, greu şi apăsător, pântec de nimic, geneză, poate, de miracol. Cât mai respiră, mama îl vede albastru. Şi între el şi pământ, ceva ce gândeşte, fără trup, fără consistența materială ce a rămas în țărână şi împuținată pe măsura deshidratării. Şi acum ajungem la utopiile creştinismului: punctul acela gânditor e spiritul! Şi exact din această fantasmă de o formă lăsată la discreția

imaginației fiecăruia începe marele război dintre materialism şi idealism. Miile de ani trec şi disputa se perpetuează din generație în generație. Doar cei plecați în adâncuri sau evaporați în atmosferă de mult şi-au stins orice întrebare.

Accesând la viitorul ei spiritual, mama se străduie cu încăpățânare să ne părăsească şi să-şi depăşească durerea fizică ce o chinuie cumplit. Sunt zece zile de când refuză mâncarea, iar în ultimele, medicamentele. Admir decizia ei categorică de a sfârşi cu viața, deşi nu o împărtăşesc. Lumea a cunoscut perioade îndelungate când oamenii se sinucideau în masă. Erau stăpâniți de credințe idealiste? De înțelepciune? De curaj? De mai multă bărbăție? De puteri sufleteşti halucinante, ce izbeau cuțitul în abdomen şi făceau loc sângelui să curgă?

Doctorița ce o consultă îi cere internarea. Ea crede în ameliorarea suferinței. Încearcă o perfuzie cu toate minunile chimiei terapeutice, dar eşuează într-un frison ce înspăimântă personalul medical. Începe tratamentul clasic, injectabil. Zilele trec, refuzul de a mânca continuă şi vizitele mele de la ora două de asemenea.

- Mănâncă, mamă, ceva! Ia câteva guri de smântână! (Se îndură şi soarbe). Numai atât? Cum vrei să te însănătoşeşti?

- Da' de ce? Eu am venit aici, în spital, să mă fac bine? – şi râde scurt, semn că nimic şi nimeni nu o poate abate de la decizia ei de a muri. Capul îi cade din nou pe pernă, ochii care abia mai zăresc lumina zilei i se închid, dar slabu-i glas continuă să ne transmită adevărurile unui om ajuns în preajma marii şi dramaticei (poate) dispariții. Vă mai spun, şi să țineți minte, când voi muri, să fie pentru voi cea mai mare fericire... Şi acum plecați!

Ce va să înțelegem noi, de la marginea patului de spital, noi cei rămaşi să ne numărăm ceasurile şi zilele şi aniversările, să comentăm schimbarea vremii? Să ne bucurăm că pentru ea suferința a luat sfârşit? Că nu mai venim zilnic, prin lapoviță şi vântoase, să-i aducem bunătăți şi îmbărbătări? Sau că spiritul ei ne flutură batista din îndepărtările albastre, strigându-ne cât de fericit e să fii, ca să nu fii? Şi vai de voi, cei rămaşi acolo, jos, cu simțurile voastre, cu angoasele voastre, cu temerile voastre! Cred că mai curând asta a vrut să spună, să ne spună cu limbă de moarte, în deplină cunoştință de cauză. Noi, cei sănătoşi, doar ne imaginăm ipoteza... Aş putea oare considera că acest mesaj este strict autentic şi că este venit de la fața locului, de acolo de unde nu s-a întors nimeni? Mama fiind cu o jumătate de ființă aici, în lumea senzitivă şi cu cealaltă jumătate pe tărâmul de noi doar bănuit?! Se pare că omenirea şi toate filozofiile ei nu mai pot adăuga nimic la acest mesaj.

Ceasul din perete bate secunde pe spinarea Timpului, ca un constructor de nave ce turteşte nituri în peretele de vapor, vapor ce va călca cândva peste închipuitele meridiane. Să fi fost trecut de miezul nopții. Mai arunc un lemn pe foc şi-i veghez acum somnul liniştit de pe patul ei, din camera ei, după ce a fost externată, după atâtea zile şi nopți nedormite. Îmi simte mişcarea şi tresare speriată.

- Ce s-a întâmplat? Te doare ceva?

- Nu, am visat urât... eu, care credeam că nu o să mai visez niciodată! Se făcea de-acum că trecusem de albastrul acela ceresc şi după o bună bucată de urcat în sus, m-am trezit față în față cu Dumnezeu. Arăta aşa, ca patriarhul Teoctist, aşezat într-un tron de aur. Şi acolo metalul acesta e la mare căutare! Mă privea mustrător:

„Eu te-am chemat la mine, femeie, să-ți fie bine, să te scap de calvarul vieții, dar tu, nerecunoscătoareo, în loc să-mi mulțumeşti, te-ai apucat să divulgi marele secret, marea taină a morții, celor din jurul tău, nişte păcătoşi necredincioşi, pe care anume îi las să trăiască până ce se vor purifica. Te-ai dus pe pământ cu un păcat şi acum vii la mine cu altul şi mai şi! Ochii îi scăpărau a mânie, străpungându-mă cu lumina lor paralizantă. Drept pedeapsă, te smulg din ghearele morții şi te osândesc la viață!" Trupul mi s-a zguduit înfiorat şi m-am trezit speriată...

- Mamă! De ce nu i-o fi plăcând lui Dumnezeu oamenii ce-i fură secretele? Doar suntem fiii lui!

- Nu-mi pune mie întrebări! Problema e că eu, acuma, ce mă fac?

- Trăieşte, mamă, trăieşte! Orice descoperire mare se face cu sacrificii...

Alte adăugiri nu am mai făcut. Nici ea nu a mai întrebat nimic. Trăieşte şi astăzi, când scriu aceste rânduri şi mă rog lui Dumnezeu să-i fie osânda cât mai mare şi mai lungă. Merită, pentru că a păcătuit pentru fiul ei, care se temea de moarte.

INTERVIU CU UN MURITOR LA POARTA VEŞNICIEI

Sfântul Petru, aşezat comod în fotoliul lui de preşedinte al Comisiei de selecționare a sufletelor venite de pe pământ, unul dintre județele Universului, asculta plictisit răspunsurile foştilor muritori, candidați acum la permisul de intrare în Împărăția Cerurilor. La interviu se afla un bătrânel trecut de 80 de ani, care trăsese un bilet ghinionist, cu un subiect la care uitase toată materia, de aceea căzuse într-o stare de prostație. Nu-şi mai amintea nimic, dar absolut nimic! Panglica de hârtie îi tremura între degete, antrenându-i în acelaşi ritm şi slăbănoagele-i picioare de la genunchi în jos. Inhibiția îl aruncase într-o stare de panică şi deznădejde. Adio poarta din dreapta, ce ducea spre o stratosferă unde nu este durere, nici suspin.

Intuindu-i suferința, sfântului i se făcu milă şi încercă să-l ajute prin întrebări transparente de genul: „Aşa-i că pământul e rotund, privindu-l de aici, de sus?”, la care nu trebuia decât să spui „Da”. Doar se vedea cu ochiul liber! „Da, preasfinte!” Dar nu apucă Petru să scoată măcar o singură vorbă şi numai ce omul se auzi strigat din spatele său de către o făptură nevăzută. „Hei,

moşule, nu-ți fă probleme! Ce nevoie ai de poarta din dreapta? Pe unde se ajunge la o stare embrionară, fixă, fără mişcare, fără dureri, fără supărări... Păi asta-i viață? Şi încă veşnică, fără speranța de a mai schimba ceva! Fugi cât poți! Ia-o spre poarta din stânga! Te sprijin eu să-i dai sfântului nişte răspunsuri, de o să-i pară rău că ți-a căzut tocmai biletul acesta suculent, plin de trimiteri la stânga şi la dreapta. Mamă, ce teză de doctorat o să-i ardem împreună, de o să miroase totul a smoală!"

- Hai, hai, spune moşule, cum ai privit problema cât ai fost în viață? – îl îndemnă Petru cu blândețe în glas.

- Sfinte, mântuieşte-mă! Trimite-mă înapoi în sărăcia mea, omoară-mă din nou, am un lapsus şi simt aşa un gol în mine, prin care bate vântul şi totuşi nu mi se mişcă nici o frunză, fiindcă mi-au căzut. Sunt un gol de peşteră înghețată, prin care mai licăre doar picăturile de pe stalactite, ce se adună într-un râuleț. Mă sting, mă pierd, dispar, ajutor! Salvează-mi sufletul încă viu, toarnă o picătură din marea ta sfântă peste seceta din mine, altfel mă voi topi ca un bulgăre de ceară ce ia drumul lumânărilor.

- Şi nu ai vrea să fii o lumânare? – îl ischiteşte Sfântul Petru.

- Am fost, prea sfinte stăpân peste cheile veşniciei, am fost şi am ars...

- Lasă smiorcăielile! Şi o lumânare atomică dacă ai fi fost, tot se termina. Dacă ați trăi aşa, fără nici o măsură! Ar trebui să-mi mut Poarta pe Pământ şi să trec Dincolo de Mine doar sinucigaşii plictisiți de nesfârşitul vieții.

- Vai mie, Tu ce treci prin strungă oițele sufletelor noastre şi le pui la cazne, de parcă am da admiterea la facultatea de filozofie, cine-i prostul să se plictisească de

viață? Nu prea am auzit... Mai ales când eşti în putere şi-ți plesneşte vâna în tine!...

- Aşa, aşa, bătrâne! Spuneai că nu-ți aminteşti nimic. Văd că te apropii de subiect. Ei, cum ai respectat legile erotismului trimise pe pământ de Dumnezeu prin mijlocirea lui Moise?

- Legile...? – şi omul rămase cu gura căscată. Din spatele său însă, ca dintr-o cuşcă de sufleur, începură să curgă fraze ce păreau să iasă din gâtlejul său! Aş începe, continuă el, ca un mit căruia i-a revenit subit glasul, cu o definiție, Prea Înălțate pe fotoliul mântuirii.

- Văd că ți-au venit mințile la cap. O iei ca la carte.

- Mi-au venit, Părinte al speranței mele, deşi nu dibui încă de unde.

- Mintea omului vine de la Dumnezeu, necredinciosule! Te mai îndoieşti?

- Ferească Dumnezeu! Că-i mare şi bun cu mine şi mă ajută în clipele grele să sar pârleazul, ca pe vremuri, când mă duceam pe ascuns la nevasta unuia ce se întorsese de pe front fără puşcă...

- Aşa, aşa, spune tot!

- Doamne, ce a putut să-mi iasă din gură, în loc de definiție! Aş vrea să revin la bilet. Atitudinea mea față de enigma-capcană a erotismului, ce împinge omenirea la păcat – subiectul la care trebuie să mă mărturisesc – a fost în funcție nu de mine, fiindcă iubirea, Preasfinte Petru, e cea mai mare maşinațiune implantată omului în... că mi-i şi ruşine să pronunț numele mădularului cu pricina, vinovat de toate câte în lună şi în stele. Da, deşi dacă judec pe cinstite, iubirea nu-i tocmai lipsită şi de unele binefaceri, dar are şi multe hibe...

- Iubirea-i de la Dumnezeu, păcătosule! Cum poți, aburealã de om, să-i găseşti slăbiciuni?

- Cum spui tu, învățătorule! Iubirea face adevărate minuni. Datorită ei, putem să ne suportăm reciproc, reuşim să ne ignorăm potrivnicii, să călcăm peste expectorația leucocitară, fără vărsături, să ne mirosim „fumurile", fără reproşuri, să ne sorbim unul altuia saliva de sub limbă, fără să scuipăm, ba uneori să ne ospătăm copios şi savuros cu părțile... Ptiu! Curată sodomie! Şi abia după aceste binecuvântate atribute e loc să mai vorbim şi de pacea conjugală, şi de pacea interetnică, şi de pacea mondială, şi de iubirea de Dumnezeu şi de aproapele...

- Măi, umbră! – glăsui aspru Sfântul Petru, îndreptându-şi şira spinării şi ieşind brusc din starea aceea lejeră în care se complăcuse până la auzirea blasfemiilor – ce ai tu în capul acela, carele de la mine se vede gol?

- Numai el ar putea să răspundă, Îngăduitorule, dar poate? Asta-i întrebarea! Dacă ar putea, ar fi perfect şi nu ar mai sta acum în fața Justiției Supreme, şi n-ar mai face atâtea prostii, atâtea nelegiuiri şi nechibzuințe. Aşa că mintea mea cea proastă mă duce cu gândul la altă bănuială: că deşteptăciunea omului stă în altă parte, nu în cap. El numai se execută.

- Unde? – întreabă Petru contrariat. Unde mai stă?

- Aş zice că în inimă, dar nu cred... Face şi ea atâtea prostii, apleacă urechea la atâtea ispite... Să zic în spurcavnicul mădular? Aş! În nesătulul aista care nu alege, rade tot în cea mai deplină amețeală! M-aş gândi la picioare, dar nu aş crede că înțelepciunea poate sălăşlui într-un loc atât de puturos! Pfui! Ar mai fi rămas stomacul... Aşa bănuia şi unul Karl Marx, care a dat foc Europei cu ideile lui despre atitudinea omului, care porneşte direct din burta goală sau plină...

- Eşti în afara subiectului. Baţi câmpii! Revino la bilet! Nu-mi vorbi ca în parlament, partea din stânga. Las' că ajung ei la mine! Iartă-mă Doamne, că-mi pierd echidistanţa. Întrebarea era cum, în ce mod, înţelegi, ai tratat darul cel mai de preţ pe care ţi l-a dat Dumnezeu, atunci când strămoşul tău a fost coborât pe pământ şi pedepsit pentru nechibzuinţa sa în convieţuirea cu Eva să se înmulţească ca frunza şi ca iarba, ca să le treacă pofta de păcat.

- Da, Preasfinte, asta am înţeles şi eu, că sub aparenţa unei binefaceri, erotismul ascunde, de fapt, viclenia perpetuării ca frunza şi ca iarba, că asta ajungem până la urmă!

- Îndrăzneşti să numeşti viclenie opera lui Dumnezeu?

- Iertare, Sfinte, nu ştiu cine-mi bagă în gură asemenea vorbe fără de perdea, când, de fapt, eu am vrut să spun că dragostea asta pentru celălalt...

- Pentru cealaltă!

- Precum ziceţi, ptiu, piei drace, că iar ajung la Gomora!... Aşa că pofta asta necontrolată de a pune femeia jos, iertare, că nu mă pot exprima mai evlavios, cred că ne-a dat-o bunul Dumnezeu pentru a ne mai abate gândurile cele negre de la drama trecerii spre dispariţie.

- Nu dispari, necredinciosule! Vii la mine şi tragi un bilet. Ştii? Treci! Nu ştii? Vai de soarta ta!

- Bilet la care nu ştiu ce să mai spun, Stăpâne al sufletului meu, că dacă aş zice-o pe cea adevărată, erotismul este ca o râmă ce-şi mişcă coada prin apă spre ademenirea peştelui, fără să-i dea de bănuit că sub învelişul ei carnal se ascunde cârligul ascuţit al undiţei. Mai greu de spus, Preaputernice, cine ţine în mână undiţa, cine-i pune râma în cârlig?

Sfântul Petru se făcu mic în scaunul lui de judecată. Mortăciunea asta de om ştia prea multe.

Diavolul ascuns în spatele moşneagului îşi băgă laba în gura-i spurcată, îndesând-o până în gât, pentru a-şi înăbuşi hohotele de râs. Şi ca să-l uimească şi mai tare pe mai marele porții din dreapta, îi suflă marionetei sale cu chip de om încă o definiție: „Erotismul este o motivație psihologică a existenței".

Candidatul la veşnicie o murmură sfios către Sfântul Petru, după care mai adăugă de la dânsul:

- Aista-i şi motivul, Înălțate, pentru care mă aflu acum în fața prea cinstitei tale fețe.

- Adică!

- Adică, iertat să-mi fie răspunsul, dar acolo, jos, nu mai aveam nici un motiv să mai rămân... Îmi lipsea motivația! Hei, când eram mai tânăr, simțeam cum îmi pierd simțul realității şi cum femeia de lângă mine trecea din existența ei carnală, în ființa mea spirituală, fantasmă cu care puteam convietui şi chiar face dragoste...

- Nenorocitule, ai căzut în păcatul lui Onan! Spre uşa din stânga îți este calea, ce singur ți-ai ales-o.

- Iertare, Preafericitule, mai bine făceam puşcărie!

- Ce tot bâigui acolo? De ce să faci puşcărie?

- Erotismul îi aşa de-a dracului, că te împinge la violență, te aruncă în sfera infracționalității, îți anulează discernământul şi te trezeşti cu un viol pe cap!

Sfântul Petru, care fusese şi el om pe pământ, ia, un pescar acolo, ca toți oamenii, cunoştea bine metehnele creației. Aşa că bătu o dată cu ciocanul în masă şi rosti cu o jumătate de gură: „Se admite! Te absolv de păcatul onaniei!"

- Şi nu-i singura năpastă ce se trage din darul aista, cu care ne-a căptuşit bunul şi înțeleptul Dumnezeu.

Erotismul abate omul de la treburile lui zilnice pentru o amară bucată de pâine, transformându-l într-un sclav bântuit de obsesii obscene. Adesea Eros este mai hămisit de foame decât bârdâhanul! Nimic mai parşiv, mai diavolesc (Scuze, prietene!), mai deturnant, mai drogant, mai vampiric, mai pervers, mai cameleonic, mai subjugant, mai irațional, mai fantasmagoric, mai maladiv, mai empatic, mai neobrăzat, mai virulent, mai absorbant, mai cataractal, mai revoltător, mai piroman, mai dominant, mai dictatorial, mai desecant, mai vrăjitor şi mai exclusiv!

- Frumoasă pledoarie, nemernicule, ca să-ți acoperi păcătoşeniile tale pe pământ! Şi te mai prefăceai la început că ai uitat subiectul... Cine râde acolo pe înfundate? Aha, dumnealui, Nichipercea te ajuta să iei în râs făptuirile Domnului şi să mi le serveşti mie ca trufandale ale minții tale buimăcite de rachiu! Dă-mi carnetul! Nota 4! Dacă vrei mai mult, du-te la uşa cealaltă! Dumnezeu nu are nevoie de judecători şi de avocatul dracului, care să-i cântărească faptele lui mărețe, să i le scormonească şi să le găsească chichițe! Omul trebuie să fie supus legilor bune sau rele şi să-şi ducă crucea. Pleacă!

- Unde, milostivule?

- Nu ştiu! Dacă paşii te-o dus vreodată la mănăstirea Voroneț, este acolo o zugrăveală care arată unde sunt duşi păcătoşii.

- Slăvite, gânditorii sunt păcătoşi?

- Dumnezeu nu are nevoie de gânditori. El a gândit totul.

- Şi acum, eu ce fac?

- Te mai gândeşti, dacă asta îți place...

- Petre – i se adresă umbra de om, zicându-i pe nume, fără a-i mai adăuga nici o mărire – mortul ce a avut de gândit, a gândit!

- Bine spus, bătrâne! – se auzi vocea diavolului bine ascuns în toate ungherele ființei şi neființei omeneşti. Vino cu mine la uşa din stânga! Dincolo de ea, fostul om trăieşte exact cum l-a lăsat Dumnezeu...

PASTILE CONTRA MORȚII

Voi, cei ce veniți din urmă şi sunteți acum la începutul sau mijlocul drumului ce duce la moarte şi vă mai întrebați încă „de unde şi încotro” viermuieşte specia umană, că ea este mai cu moț – gândeşte! – lăsați în afara voastră, parodiindu-l pe Dante, orice speranță de a afla cât de cât, ceva, acolo! „Că omul nu poate înțelege toate câte se fac sub soare, deşi se osteneşte căutându-le, fără să le dea de rost, să le pătrundă” (*Ecleziastul*, 8, 17). Nici măcar pătrunderea în femeie nu a priceput-o şi farmecele ce i le-a dat mama natură i le asemuieşte cu o cursă! – conchide îndepărtatul înțelept ce şi-a lăsat în Cartea Sfântă esențele meditației pe marginea Zădărniciei. Sfârşitul obştesc a pus pecetea perisabilității pe întreaga lui gândire. Toată străduința omului de a fi înțelept, fericit, îndestulat cu tot ce-i cere putregaiul ăsta de trup: case, vii, heleştee, cirezi, moşii, metrese pentru desfătare, totul şi toate, atunci când poftele i-au intrat în comă letală, împăratul peste milioane de suflete izraelite le-a numit deşărtăciune.

Aşadar, tezaurul cenuşiu al pământului cuprinde de multă vreme tot ce se mai poate spune despre destinul uman, un pumn de nisip cernut prin sita vremii.

Orice exaltare peste veşca sitei nu-i decât o gură de aer, aşa cum peştele o soarbe atunci când saltă peste valul în care va cădea din nou. Sau cum spune Omar Khayyam: „*Când mi-amintesc savantul ce-am fost, azi îl compar/ Cu apa ce ia forma impusă de pahar/ Când faptă, renunțare, virtuți, căinți şi rugi:/ Cenuşi pe care Timpul le spulberă... cenuşi...”*

Şi privind spre înaltul misterului din aer, conchide: *„Dar stelele mă mustră tăcut din patru zări:/ N-ai dezlegat nici una din marile-ntrebări!”* Ar fi toate acestea spuse final la orice căutare. Ne naştem orbi şi orbim morți. Sămânța curiozității omeneşti se resemnează în mormânt şi nu mai scoate capul din țărână niciodată. Misterul facerii şi desfacerii rămâne în hleiul care i-a dat omului posibilitatea să întrebe. Dramatică însuşire! Ferice de copacii muți, ce se usucă în picioare! Cutremurându-mă, înțeleg că întrebarea despre moarte leac nu are şi atunci, de ce am pus acest titlu cărții mele – *Pastile contra morții?* Chiar, de ce?

Poate pentru că a fost odată un țăran, un țăran român. Avea o casă cu cerdac înalt şi în orele lui de răgaz se lăsa căzut într-un scaun din lemn de tei, cu privirile pierdute în zarea răsăritului, hăt departe, peste casa popii, unde nu exista întrebare fără răspuns şi unde orice taină se afla în mâna lui Dumnezeu. Simplismul teologiei creştine nu-l satisfăcea. El voia să afle ceva mai mult, ceva mai sigur. Relația sa cu Moartea era de natură anecdotică. De câte ori avea prilejul, o ironiza copios, în tot ce limba strămoşească îi servea mai bine înclinația sa de bagatelizare a unei femei scheletice cu coasă, măcar atâta timp cât o mai putea face! Lupta era inegală: el era un om trecător, ea? O himeră invizibilă, dar tare ca veşnicia, imposibil să-i dai de culcuş şi să i te împotriveşti.

Când omul acesta căzu la pat, aşa, din senin, de după scândura uşii, se auzea clar că cineva îşi trecea cutea peste ascuțişul coasei. El se ridică în şezut, mă privi lung, curajos, gata să se predea de bună voie, dar să nu tremure la momentul execuției, şi mă întrebă: „Asta o fi moartea, măi băiete?" Ştiam că invincibila mai demult se înfrupta hulpav din măruntaiele celui ce privise toată viața orizontul zilelor sale, fără să poată descoperi ce se ascunde dincolo de el. Dar sămânța de laşitate sădită în mine, Dumnezeu ştie de cine, mă îndeamnă la minciună: „Da' de unde, tată, e pisica! Îşi ascute ghiarele..." „Ia du-te şi te uită!" – mă îndeamnă el neîncrezător. Am deschis uşa larg. Nici urmă de pisică, dar piatra aceea de ascuțit coasa se auzea clar trecând peste gura ei. „Mai caută, mai caută!" – mă îndeamnă bătrânul, culcându-se la loc, pe spate, cu ochii în tavan. „Nu văd nimic, tată!" – continuu eu. „Ştiu, zice el, că nu se vede. N-o să o vadă nimeni, decât, poate, după ce-ți ia suflarea... Dacă n-am mai căutat-o eu! Ehe! Nu vrea să ne sperie cu hidoşenia ei. E vicleană. Încearcă să se facă îngăduită de bună voie. S-o înghiem la noi în pat şi să ne culcăm cu dânsa, adormirea cui o făcut-o şi o trimis-o pe pământ! Dar tu, măi băiete, să nu te laşi dus de nas. S-o cauți, auzi? S-o cauți cu lumânarea, ca filozoful cela grec, şi să-i scoți afară mațele celea otrăvite!"

Să-i scot mațele afară! – gândeam eu, de parcă ar fi un om... Şi de ce nu ar fi ea un om? Dacă Dumnezeu seamănă la chip cu omul, Moartea, care-i tot atât de puternică ca şi tatăl ceresc, de vreme ce-i în stare să distrugă ce El creează, Moartea, zic, pentru ce ar face o excepție de la înfățişarea speciei umane? Altfel, lupta cu Moartea, fără un contur precis, ar fi o luptă cu morile de vânt! Omul ar muri fără să ştie măcar cine l-a răpus, nu?

După un timp, tata a plecat cu dânsa şi nu cred să o fi văzut, pe drumul acela fără de sfârşit, deoarece nu mai avea ochii deschişi... Îi trăsese mama pleoapele peste ei, după ce-şi dăduse sufletul, cui şi l-o fi dat! Îndemnul lui însă, lăsat cu limbă de moarte, de a căuta în continuare cauza zgomotului acela de coasă ce se ascute, trasă peste zilele omului, mi-a rămas înfipt în creier, ca un cuțit. Mănânc, beau, muncesc, uit că exist, ceea ce primează îi supraviețuirea, adorm ostenit şi când mă trezesc, sarcina dată de tata îi la locul ei: „Caută, caută, caută...!" Dar dacă sute sau mii de generații n-au găsit nimic după uşă, eu de ce aş mai căuta? Poate pentru că ultima dorință a condamnatului la moarte se îndeplineşte?

Grea moştenire mi-a lăsat tata! De ce n-a murit şi el ca tot omul, fără să se întrebe de ce a pățit-o? Iată că au zburat de atunci 37 de ani, dacă măsurarea timpului are vreun rost, mi-am ros 37 de încălțări, a 37-a se află deja la pingelit, şi încă nu am aflat nimic! Decât doar că unii cred că moartea ar fi o binefacere! Cât despre mine, aş prefera să nu mă găsească acasă. Şi dacă totuşi s-ar întâmpla să fiu, am să-i milogesc o ultimă dorință: să se travestească într-o femeie goală şi frumoasă, să-mi arate curul şi după aceea poate să mă ia cu dânsa! Că torsul şi fesele ei sunt precum cercul de pe Poarta sărutului. Cu ochii pe el, pe îmbinarea celor două jumătăți de sferă, drumul spre nicăieri mi se va părea o bagatelă. Dacă tot mă termină, măcar să-mi facă această favoare. Prins între cele două mistere, cel din care am ieşit şi cel spre care mă îndrept, eu însumi aş deveni un mister şi m-aş duce în pământ absolvit de blestemul căutării unei explicații. Că ce poți cere, tată, unui mister? Tu, care acum îl ştii, mi-l destăinui? Apoi, vezi! Deşi impropriu spus... Dă-mi voie, deci, să mă închin acestei lumi,

minune a minunilor, indescifrabilă, şi să mă eliberez de cazna-caznelor.

Astă noapte se făcea că nu mai sunt. Corpul, ce ne deranjează cel mai mult în viață, nu-l mai aveam, şi din spatele invizibilei zidiri dialogam cu vocile nevoilor de Dincoace şi le râdeam în nas... Poate cel mai greu este să înduri ideea morții cât eşti încă viu. Şi cum nimic nu-i veşnic, cu excepția veşniciei, sărind pârleazul unde nu-i durere şi nici suspin, deja ai devenit o nouă calitate, cum spun materialiştii, o calitate de mort, incapabilă să se mai întrebe şi nici nu cred că o mai interesează... Pentru că mort fiind, puțin îmi pasă de-s în cer sau pe pământ! Fereastra ce dă spre bulevardul pe care trece lumea şi-a tras obloanele. Spiritul celor ce ne-au hrănit conştiința, cât fost-am vii, cu ideile lor scrise şi nescrise, a încăput deja pe mâna viermilor ce au devorat profesional tot fagurele creierului depozitar. Liber de povara gândirii omeneşti, cu toate utopiile ei religioase şi nereligioase, te poți considera un om liber. Sigur, tu nu mai realizezi această stare de cal sălbatec galopând într-un peisaj verde, dar n-ar strica dacă ai intui-o cât eşti în viață. Ar fi un fel de tranchilizant. Timpul, până la extirparea fortuită a modului nostru gânditor, n-ar mai fi plin de angoase.

Ieri am citit în „Convorbiri literare” opinia unui concurent la problematica ce mă frământă. Cică moartea nu-i altceva decât fața cealaltă a vieții. Nu mă pot abține să nu ovaționez găselnița şi să nu strig: Trăiască Moartea! – idee tot atât de contradictorie, semantic vorbind, ca şi construcția „partea cealaltă a vieții”. Aş admite totuşi că opinia autorului din „Convorbiri...” este un refugiu, un cotlon în care să-ți ascunzi teama de moarte şi ea nu diferă cu nimic de promisiunile religioase menite să liniştească spiritul omului îngrozit de spectrul dispariției. Că văzând înțelepții lumii în firea lucrurilor şi

ființelor o ordine determinată, aşa cum se întâmplă, bunăoară, cu diviziunea celulelor spre forma speciei, că de unde ştiu microscopicele bucățele de carne când să se oprească din înmulțire şi să rămână la forma de copil? – au dedus că materia are o gândire proprie atât de sofisticată, încât uimiți de minunile ei l-au inventat pe Dumnezeu. Vechii evrei susțineau că ar fi la chip şi asemănare precum omul, ceea ce ar fi mai greu de explicat cum o asemenea entitate divină poate exista simultan în toată mişcarea universală!

Dar nu de întrebări am eu nevoie în acest sfârşit de carte, ce mă lasă nesatisfăcut, dezamăgit şi conştient că nu-şi merită titlul de „Pastile contra morții”, dacă ea îşi va face de cap în continuare. Viața veşnică e o himeră, o utopie, o amăgire vie, amăgită la rândul ei de speranțe halucinante, paleative, de lumi inventate, ca Raiul şi Infernul, pentru a justifica omului existența, pentru a face din el un Sisif, un boț de pământ însuflețit, împins la toate caznele, numai şi numai să-şi asigure nemurirea, fără de care nu-i decât un vierme oarecare. Să fi dibuit tata această inutilitate a fărâmei de viață ce ne-a fost dată şi pentru a nu mă considera un blestem al întâmplării, m-a pus să caut acul în carul cu fân? Mi-a dat de lucru numai ca să nu ajung pe piscul acela arid al cunoaşterii, unde nici speranța nu se mai poate cățăra? M-a pus să număr mătănii înşirate pe o ață circulară pentru a nu le mai da de capăt niciodată? Pentru a fi atât de prins cu îndeletnicirea aceasta zadarnică, încât să nu realizez momentul când nu mai pot număra?

Priveam aseară luna, luna plină de mistere şi simțeam cum mă cuprinde un sentiment straniu de nimicnicie. Ea mă ajuta să gândesc poziția mea precară de călător într-un spațiu necunoscut, înghețat şi întunecos, iar gândurile, antena noastră de lungă

îndepărtare, mă duceau, vrând-nevrând, spre un punct fix, de care să-mi agăț trupul pentru a scăpa de atracția orbitei ce-mi fugărea pământul de sub picioare şi-mi trăgea preşul de sub cărunțeala anilor.

Pentru tata, moartea era o femeie cu coasă, pentru mine o nebuloasă cu o înfățişare nedefinită, macabră sau superbă, de călău sau de înger salvator, de femeie sau de drac, de doctor a toate cele rele sau de cerber ce-ți izbeşte în nas o poartă ce dă spre grădina tuturor utopiilor. Iar dacă stau şi mă gândesc bine, poate singura pastilă împotriva morții, atât de temută şi de ireversibilă, este însăşi mâna ei, ce-ți potoleşte suflarea şi pune capăt investigațiilor dureroase, sortite de milenii eşuării pe un banc de nisip înconjurat de ape tulburi, cețoase. Să rămână Moartea un subiect tabu? În mijlocul atâtor teorii care o eludează sau încearcă să o îngenuncheze? Ca reîncarnarea şi învierea?

Nu! Refuz categoric orice interdicție omului, condamnatului şi dacă o să mă învârt mult în jurul cozii, fără a-i muşca vreodată şfichiul, voi rămâne un detractor al întunecatei doamne, aşa cum a fost tata, un defăimător neobosit, ca un cleşte de scos cuie din grozăvia ei, până ce deveni-va banală, ca valoarea unei frunze ce-şi sfârşeşte umbra verde într-un dans provocator.

Să ştii, Moarteo, că dorințele omului sunt mai cu carne decât cu idee, aşa cum eşti tu, de fapt. Şi cât carnea s-o mişca, eu de tine-oi uita!

Dacă tu, spurcăciune hoituroasă, îți imaginezi că luându-mă, ai să-mi faci un rău, ei bine, află că starea de după închiderea ochilor este o linişte ca după un orgasm.

Iar dacă e să cred pe creştini, ei bine, Negreațo, eşti mai mult decât un înger, pentru că ucigându-mă, mă ajuți să urc la cer.

Şi după ce-ți faci meseria, nici măcar nu dori! Iar noua mea stare va deveni o obişnuință, aşa cum stă în firea lucrurilor, fire nu de tine implantată în ființă şi în neființă.

Dar de Eminescu ai auzit vreodată, inculto? „Nu credeam că am să învăț a muri vreodată!" Şi a învățat... Şi există vreun poet român mai viu ca el?

Nimic nu-i sfânt pe pământ, pentru că totul putrezeşte. Ai şi tu un merit, din care tot eu trag foloasele. Am căpătat aşa o putere, încât arunc la gunoi toată filozofia lumii, dacă nu-mi răspunde la întrebarea: De ce mor? Şi-apoi, la o înmormântare, personajul principal e mortul, nu tu, ticăloaso!

Ai să mă iei de pe pământ? Şi ce-i cu asta? Sunt obişnuit. Doar nu am existat dintotdeauna! Am în spatele meu o veşnicie de nefost! Iar atunci când mi-o veni ceasul cel de pe urmă, am să-ți destăinui un mic secret, o părere personală: de mult uitasem cum arată o femeie între picioare! Tu crezi că pe lume ar fi ceva mult mai important de ținut minte? Apoi vezi, iubito, că aş trăi de pomană?! Luându-mi viața, nici nu bănuieşti ce favoare îmi faci! Avantaj eu!

Dar, Stricătoareo, mi-am pierdut prea mult timp cu tine. N-are nici un rost să vorbesc cu surzii! Că tu nici măcar urechi nu ai. Eşti o gaură neagră, în care tragi toată suflarea pământului.

Dacă te supără adevărurile şi te doare capul, ia o pastilă! Nuu, nu de a mea! Pe acestea le iau cu mine. Mai ştii? Poate îmi mai trebuiesc. Poate îți rupi gâtul pe undeva şi ce mă fac? Până ce te repari şi reapari, eu te mai bârfesc şi te mai ignor, frumoaso! Ordin de la tata! Ție-l Dumnezeu, acolo, sus!

MESAJ DE DINCOLO

Doar atât pot să vă spun…

C U P R I N S

DIVAGAȚII DISPERATE DIN INTERIORUL UNUI CERC....9
NEMURITORII?....17
TRENUL SPRE ETERNITATE....41
AUTENTICĂ....47
ALUNGAREA DIN RAI....63
CIOCLII....92
O RAITĂ....111
CALISTRATIADA....119
NOCTURNĂ....132
DOAMNA NOPȚII FĂRĂ LUNĂ....139
LA JUDECATA DE APOI....152
PĂCATUL ORIGINAR....156
SPRE RĂDĂCINA ARBORELUI GENEALOGIC....160
OSÂNDA....165
INTERVIU CU UN MURITOR LA POARTA VEȘNICIEI....173
PASTILE CONTRA MORȚII....181
MESAJ DE DINCOLO....189

Tipografia Moldova
B-dul Copou, nr. 3-5, Iaşi, 6600

Redactor: *Larisa Guzan*

Tehnoredactor*: Cristian Almăşanu*

Tiparul executat la ***Tipografia Moldova***
sub comanda nr. 121/2001

Printed in Romania